

တက္ကသိုလ် သံဟဒေသင်

ထိ ဖုံ ၊ မိ လုံ တ ကို ၊

တောင်ပေါ်နဂါး

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

တောင်ပေါ်ခုခါး

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

သံမဏိစိတ်ဓာတ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ကျားလွင်ပြင်...

အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သည်။

လွင်ပြင်တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့နှင့် မျိုးချစ်
တပ်ဖွဲ့တို့ နေရာယူထားကြ၏။

မန်ချူးတပ်အား မြောက်ပိုင်းဒေသ တပ်မှူးချောင်းဝါ
ပြောင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးခဲ့သည်။

မြောက်ပိုင်းဒေသတပ်ဖွဲ့သည် တောင်ပေါ်ဒေသတစ်ခုလုံး
နှင့် မြေပြန့်ဒေသအချို့အား ချုပ်ကိုင်ထားသော အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့
ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသအား သိမ်းပိုက်ရာတွင် ဦးစီးဦးဆောင်
ပြုခဲ့သော တပ်မှူးလည်း ဖြစ်သည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခု...

ချောင်ဝါပြောင်သည် ဝမ်းလီနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံတော့
မည် ဖြစ်သည်။

ဖူးချီနှင့် လောင်တတို့သည် ဝမ်းလီ၏လှုပ်ရှားမှုအား ငေး
ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ
ကြသည်။

လောင်တ သက်ပြင်းချကာ...

“ဝမ်းလီကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ”

ဟု ရေရှတ်လိုက်သည်။

ဖူးချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အသက်ငယ်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ထက် သာနေပြီ”

ကြိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်ပေသည်။

သွေးကွဲနေသော ဒေသခံလူမျိုးစုများသည် ဝမ်းလီ ထိန်း
ချုပ်လိုက်သည့် ခဏအတွင်း ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်ပြန်လှည့်လိုသူများသည် ယခုအခါဝယ် ခြေလှမ်း
များ မရွေ့ကြတော့ဘဲ ဝမ်းလီ၏စကားအား နားဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းလီက အခြေအနေအား ကြည့်ကာ သဘောကျသွား

တောင်ပေါ်နဂါး (၃-သိမ်း) ❖ ၇

သည်။ အားလုံးကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြုယင်း...

“မိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်တို့ဟာ ကျူးကျော်သူတွေကို တိုက်
ထုတ်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်အောက်မှာ ကျူးကျော်သူ
တွေ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားစေရမယ်၊ ကျူးကျော်သူတွေ ကျုပ်တို့
မြေပေါ်က ထွက်ကို ထွက်သွားစေရမယ်”

ရဲဝံ့စွာ ကြိုးဝါးပြောဆိုလာသည်။

ကြားရသူများအဖို့ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်များ တဖွားဖွား
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားများလည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရ
သည်။

ဝမ်းလီက လက်စွဲတော်ဓားအား ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုးနောက်...

လက်ထဲကိုင်မြှောက်ယင်း...

“အိမ်ပြန်မလား၊ ကျူးကျော်သူတွေကို မောင်းထုတ်ကြ
မလား”

ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျူးကျော်သူတွေကို မောင်းထုတ်မယ်”

အားလုံးသည် တခဲနက် အော်ဟစ်လာကြသည်။

ဝမ်းလီက...

“မန်ချူးတွေကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ သတ္တိသွေး
ဘယ်လောက် နီသလဲဆိုတာ ပြရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ တိုက်ကြမလား”

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တိုက်မယ်...တိုက်မယ်”

ကြွေးကြော်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လှည့်ပြန်လိုသူများသည် ချက်ချင်းပင် လက်နက်များ ပြန်
လည်ကောက်ကိုင်လိုက်ကြပြီး...

“ဒီတိုက်ပွဲ နိုင်ရမယ်”

ဟု အော်ဟစ်လာကြတော့သည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

သူက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ဖူးချီ
နှင့် လောင်တတို့ထံ မြင်းကို စီးနှင်သွား၏။

ဖူးချီနှင့် လောင်တတို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှိနေကြ၏။

သူတို့၏အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ဝမ်းလီဘက် ပါသွားပြီး တိုက်
ပွဲဝင်ရန် တာစူနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီက သူတို့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မကြာခင် စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှု ကမ်းလှမ်းလာတော့မယ်၊

ဒီအခါ ကျုပ်လဲလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖူးချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ စကားပြော ဆင်ခြင်
စေချင်တယ်”

ဝမ်းလီက အဖြေမပေးပါ။

ထိုစဉ်...

❖ တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း)

၉

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့မှ...

“တူ”

ခရာမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ညှိနှိုင်းမှု ပြုလုပ်မည့် အချက်ပေးခရာမှန်း အားလုံးပင်
သဘောပေါက်သွားကြလေတော့သည်။

ချောင်ဝါပြောင်သည် ဝမ်းလီတို့ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုများအား
မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

တဆက်တည်းပင် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ...

“ဟွန်း အရူးတွေပဲ၊ ငါတို့ကို အံတုလို့ ရမယ် ထင်နေတယ်၊
မြင်းတပ်နဲ့တင် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”

အထင်သေးဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

သူတို့သည် အင်အားကောင်းသည့်အပြင် မြင်းတပ်လည်း
ရှိသောကြောင့် နှိမ်နင်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားပေသည်။

သူက လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ခရာမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်ဝယ် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး
မည့် လူငါးယောက် မြင်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဝမ်းလီတို့လူစုလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် လွင်ပြင်အလယ်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်ကြ

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ အမိန့်စာချွန် ကိုင်ဆောင်ထားသော မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်း
ဆောင်က သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လာသည်။

သရော်သလိုဟန်ဖြင့်လည်း ပြုံးလာသည်။

ယင်းနောက် စာချွန်အား ဖွင့်ကာ ဖတ်လိုက်သည်။

“မန်ချူးအကြီးအကဲ ထုတ်ပြန်ချက်

လောင်လူမျိုးစုအား ဦးဆောင်သော လောင်တ
သည် အဖွဲ့အား ရုပ်သိမ်း၍ ပြန်သွားပါက လောင်လူမျိုးစုအတွက်
မြောက်ပိုင်းနယ်အား တစ်ဝက်ခွဲပေးမည်”

လောင်တက ဖူးချီအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဖူးချီက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်က ဖူးချီအား လှမ်းကြည့်ကာ
ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဖူးလူမျိုးခေါင်းဆောင် ဖူးချီသည် အဖွဲ့များ ခေါ်ဆောင်
ပြီး နောက်ဆုတ်သွားပါက နယ်စားနေရာပေးပြီး အခွန်ကောက်ခံခွင့်
ပြုမည်”

ဖူးချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက ရယ်မောယင်း...

“ကျုပ်လဲ မပါဘူးလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဝမ်းလီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖

၁၁

ထို့နောက်...

အထင်သေးဟန်ဖြင့်...

“မင်းက ဘာမို့လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်က ဝမ်းလီလေ”

“ဟေ”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဝမ်းလီအား တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဝမ်းလီ နဂါးလေးဝမ်းလီ ဟုတ်လား”

တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ၏အမည်သည် မန်ချူးများ အလယ်၌ ထင်ရှားနေ

၏။

ကြောက်စရာကောင်းသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်

ကြောင်း မန်ချူးအကြီးအကဲများ လက်ခံထားကြပေသည်။

ယခု ဝမ်းလီနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့နေရပြီ ဖြစ်လေ

သည်။

ဝမ်းလီက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နဂါးလေးဝမ်းလီပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်

ပြီး ဘာတွေဆွေးနွေးချင်လဲ လိုရင်းပြောပါ”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
သူက စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ယင်း...
“ဝမ်းလီနဲ့ ပတ်သက်လို့ အထူးထုတ်ပြန်ချက်ပါ၊ပါတယ်”
ဝမ်းလီက...

“ပြောပါ”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်က...

“ဝမ်းလီသည် တိုက်ပွဲ မဆင်နွှဲတော့ဘဲ မန်ချူးများနှင့် သင့်
တင့်လျှောက်ပတ်စွာ နေထိုင်လျှင် တောင်ပေါ်ဒေသအား ကိုယ်ပိုင်
အုပ်ချုပ်ခွင့်ပြုမည်၊ မန်ချူးများက လိုအပ်သော အကူအညီပေး
မည်”

ဝမ်းလီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်၏ စကားဆုံးသွားမှ သဘော
ကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို မက်လုံးပေးပြီး မန်ချူးဩဇာခံခိုင်းတာ
လား၊ ကျုပ်ကို လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးချလို့ မရဘူး”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်က...

“ဝမ်းလီ စဉ်းစားပါ၊ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလဲ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်
ဘူးလို့ တပ်မှူးချောင်ဝါပြောင်က အမှာပါးသွားတယ်”

ဝမ်းလီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

“ဒါဖြင့် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲမယ်ပေါ့”

ဝမ်းလီက ရယ်ယင်း...

“ကျုပ်ဘက်ကလည်း အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့
တပ်မှူးချောင်ဝါပြောင်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်တွေရှေ့မှာ မျက်
နှာပြရမယ်၊ ပြီးယင် ခူးထောက်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချကန်တော့ရမယ်၊
ဒါဆို ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲ မဆင်နွှဲတော့ဘူး”

“မင်း...”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်တို့က မန်ချူးတွေကို အထင်မကြီးဘူး၊ ကြောက်လဲ
မကြောက်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကို ပြန်
ပြောလိုက်ပါ”

“တောက် ဝမ်းလီ၊ မင်းနောင်တရလိမ့်မယ်”

မန်ချူးရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြိုးဝါး
ယင်း အဖွဲ့သားများအား ခေါ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

ပရိယာယ်

လောင်တနှင့် ဖူးချီတို့၏မျက်နှာကြီး အီလည်လည် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ ရရှိသော အခွင့်အရေးသည် ကြီးမား၏။

ဝမ်းလီ ရရှိသော အခွင့်အရေးကား ပို၍ပင် ကြီးမားလှပေသည်။

လက်ခံလိုက်လျှင် တိုက်ပွဲဝင်ရန် မလိုတော့သည့်အပြင် တောင်ပေါ်ဒေသ၏အရှင်သခင်ပင် ဖြစ်လာပေမည်။

သို့သော်...

ဝမ်းလီက ထိုအခွင့်အရေးကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည့်အပြင် ရန်စကာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

သူတို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြတော့ပါ။

တိုက်ပွဲဝင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

သူတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုများ လွှမ်းမိုးနေလေတော့သည်။

ဝမ်းလီက သူတို့အား ကြည့်ကာ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို သဘောပေါက်ထားသည်။

သူက ပြုံးပြယ်င်း...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲဆိုတာ ကျုပ်နားလည်မိပါတယ်၊ ကျုပ်အစီအစဉ်အတိုင်းသာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ။ မန်ချူးတွေကို ကျိန်းသေအနိုင်ရမှာ သေချာတယ်”

ဖူးချီနှင့် လောင်တ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည့် အခြေအနေဝယ် ဝမ်းလီနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါချေ။

ဖူးချီ သက်ပြင်းချကာ...

“ဘယ်လိုအစီအစဉ်ချမှတ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက သူ့အား ကြည့်ယင်း...

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းတပ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဖူးချီ မချီပြုံးပြုံးကာ...

“ကျုပ်ရဲ့မြင်းတပ်ဟာ မန်ချူးမြင်းတပ်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ အတောင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောလာသည်။

ဝမ်းလီက ပြုံးယင်း...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားမြင်းတပ်ဟာ မန်ချူးတွေကို ကောင်းကောင်းချေမှုန်းနိုင်မှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဖူးချီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းလီကိုလည်း မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝမ်းလီက...

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်းတပ်ကို ဦးစီးပါ။ ကျုပ်တို့ဘက်က ချောင်လူအင်း၊ ဂူးမင်တို့ မြင်းတပ်ဖွဲ့ အနည်းငယ်လဲ ပူးပေါင်းပါဝင် လိမ့်မယ်”

ဖူးချီက မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း...

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက ဖူးချီ လုပ်ဆောင်ရမည်များအား အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ၏စကားဆုံးလျှင်...

“ဖြစ်..ဖြစ်ပါ့မလား”

ဖူးချီက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ချောင်လူအင်းနဲ့ ဂူးမင်တို့ကို ကျုပ်က

ကြိုတင်ညွှန်ကြားခဲ့ပြီးပြီ သူတို့နဲ့သာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ”

ဖူးချီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ဝမ်းလီက လောင်တအား ကြည့်နေသည်။

လောင်တကလည်း သူ့အား ကြည့်နေသည်။

ဝမ်းလီက လေးနက်စွာဖြင့်...

“ခင်ဗျားက အတော်ဆုံး တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေ စုစည်း

ပြီး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချက်ချင်းဖွဲ့ရမယ်၊ ပြီးယင်”

သူက လုပ်ဆောင်ရမည်များကို ရှင်းပြလိုက်၏။

လောင်တက နားစိုက်ထောင်နေ၏။

ဝမ်းလီ၏စကားဆုံးသွားမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်သင်္ဘောတူပါတယ်”

သူက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ကြည့်ယင်း...

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထံ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူပြီး

လှုပ်ရှားကြဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ၊ ကျုပ်အချက်ပြတာနဲ့ ချက်ချင်းလုပ် ဆောင်ရမယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ”

ဖူးချီနှင့် လောင်တတို့ ဖြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြသည်။

ဝမ်းလီ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

ဟု ပြောကာ မြင်းကို မိမိအဖွဲ့ထံ ပြန်လည်ဒုန်းစိုင်းလာ

သည်။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လောင်တန့် ဖူးချီတို့လည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွပ်
လိုက်ပါလာကြလေတော့သည်။

မန်ချူးတပ်မှူးချောင်ဝါပြောင်သည် ရှေ့ပြေးခေါင်းဆောင်
တင်ပြသော စကားများကို နားထောင်ယင်း ဒေါသထွက်လာလေ
သည်။

“တောက် အရိုင်းအစိုင်းကောင်၊ ငါ့ကို စော်ကားတဲ့အပြစ်
မန်ချူးမျိုးနွယ်ကိုပါ စော်ကားတယ်၊ ဒီကနေ့ အမှုန့်ချေပစ်ရမှ ကျေ
နပ်မယ်”

သူက ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းလီတို့ဘက်မှ တဟေးဟေး တဝါးဝါးဖြင့် အော်
ဟစ်လှောင်ပြောင်နေကြလေသည်။

အချို့က ပမာမခန့် အပြုအမူများ ပြုလုပ်ကာ သီချင်းများ
ပင် အော်ဟစ်ဆိုပြနေသေးသည်။

“တောက်”

ချောင်ဝါပြောင် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

သူက ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား
သည်။

“မြားတပ်အသင့်ပြင်စမ်း”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မြားတပ်ခေါင်းဆောင်သည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ကာ လက်
ထဲမှ အလံကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

မန်ချူးလေးသည်တော်များသည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကြ
သည်။

တဆက်တည်းပင် လေးညှို့တင်လိုက်ကြ၏။

“ပစ်”

ချောင်ဝါပြောင်က အမိန့်စေးလိုက်သည်။

မြားတပ်ခေါင်းဆောင်က လက်ထဲမှ အလံကို သုံးချက်တိတိ
ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ မန်ချူးလေးသည်တော်များသည် မိုးပေါ်ထောင်
ကာ ဝမ်းလီတို့ထံ ပစ်ခတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဝုစ်..ဝုစ်..ဝုစ်”

“ဝုစ်..ဝုစ်..ဝုစ်”

လေတိုးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြားတပ်များသည် လေထုကို ခွဲကာ တိုးဝင်လာသည်။

ဝမ်းလီက...

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒိုင်းတွေ အသင့်ပြင်ထား”

သတိပေးအော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူတို့၏ခေါင်းပေါ်ဝယ် ရုတ်တရက် မှောင်မည်းသွားပြီး
မြားတံရာထောင်ချီ၍ မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ ကျရောက်လာတော့
သည်။

အားလုံးသည် ကိုယ်ခန္ဓာဝပ်ချကာ လက်ထဲမှ ဒိုင်းများကို
အုပ်မိုးထားလိုက်ကြသည်။

“ထောက်...ထောက်...ထောက်”

မြားတံများ မိုးရွာသလို ကျရောက်လာသည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နောက်ကျသွားသူများသည် မြားတံထိမှန်ကာ လဲကျသွား
သည်။

အကာအကွယ်ယူရာ မလုံခြုံသူအချို့သည် ခြေလက်များ၌
မြားထိမှန်ကာ ဒဏ်ရာရသွားကြသည်။

မြားတံများ ကုန်စင်သွားသောအခါ ဝမ်းလီက ထရပ်
ယင်း...

“မန်ချူးတွေ မင်းတို့အစွမ်းက ဒါပဲလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

အဖွဲ့သားများကလည်း...

“မင်းတို့မြားတွေ ငှက်ပျောပင်ပဲ သွားပစ်”

အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်လိုက်ကြသည်။

မန်ချူးများက မြားနှင့် ထပ်မံပစ်လွှင့်လာပြန်သည်။

“အားလုံး သတိထား စုစုစည်းစည်းနေကြ”

ဝမ်းလီက အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

အချင်းချင်းစုရုံးကာ ဒိုင်းများအား စုပေါင်း၍ အိမ်အမိုး
သဖွယ် ဖန်တီးလိုက်ကြသည်။

ကံဆိုးသူအချို့ကား မြားထိမှန်သွားကြပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြားနှင့် ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် မန်ချူးများ
ဘက်မှ အပစ်ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

“မြင်းတပ်အသင့်ပင်”

မြင်းတပ်ခေါင်းဆောင်က အလံဝါတစ်လက်အား ဝေယမ်း
လိုက်သည်။ ထိုအခါ...

မြင်းသည်တော်များသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာကြ၏။

သူတို့၏လက်ထဲမှ လှံရှည်များကိုလည်း အသင့်ကိုင်ဆောင်
ထားကြသည်။

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအချိန်တွင် လောင်တဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် တိတ်တဆိတ် ဆုတ်ခွာသွားလေသည်။

ချောင်ဝါပြောင် သဘောကျသွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ တစ်ယောက်တော့ မြင်းတပ်ကို ကြောက်လိုပြေးပြီ”

မြင်းတပ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်လည်း သူ၏အဖွဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ချောင်ဝါပြောင်က သူ့အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မြင်းတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အလံကို ဝေ့ယမ်းယင်း...

“မြင်းတပ်ဖွဲ့ တိုက်ပွဲဝင်မယ်”

အော်ဟစ်ယင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ စိုင်းနှင်သွားသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် လွင်ပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ဟည်းသွားမတတ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မန်ချူးမြင်းတပ်သည် တွေ့သမျှ နင်းချေသွားမည့်အလား တကြမ်း ဒုန်းစိုင်းသွားကြတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချောင်ဝါပြောင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူက မြင်းသည်တော်တပ်ဖွဲ့အား အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

မြင်းခွာသံများသည် မိုးခြိမ်းသံများထက်ပင် ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းပေးကာ မြင်းသည်တော်များသည် ဒီရေအလား လှိမ့်၍ တက်လာသည်။

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား ပစ်မှတ်ကိုကြည့်”

ဝမ်းလီက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

အားလုံးသည် မူလရပ်နေသော ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းကာ အတန်းလိုက်အတန်းလိုက်ဖြင့် နေရာယူထားကြသည်။

အားလုံးသည် အသက်ပြင်းပြင်းပင် မရှူဝံ့ကြပေ။

မြင်းသည်တော်များအား မမှိတ်မသုန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မြင်းသည်တော်များ နီးကပ်လာလေလေ စိတ်လှုပ်ရှားလာလေလေပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းသည်တော်များသည် သူတို့အား နင်းခြေတိုက်ခိုက်ရန် အဟုန်ဖြင့် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာသည် မဟုတ်ပါ။

အားလုံးပင် ချွေးများ ရွဲနစ်လာနေကြ၏။

သူတို့သည် ဝမ်းလီ၏အမိန့်သံအား နားစွင့်နေကြ၏။

ဝမ်းလီကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သေးချေ။

မန်ချူးမြင်းသည်တော်များအား စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

မန်ချူးမြင်းသည်တော်များသည် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လာသည်။ ဝမ်းလီက မလှုပ်ရှားသေး။

မန်ချူးမြင်းသည်တော်များက လှံများကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့
ယင်း နင်းခြေထိုးစိုက် တိုက်ခိုက်ရန် တာဆူလာကြ၏။

အားလုံး၏အသက်ရှူသံများ မြန်ဆန်လာသည်။

ရုတ်တရက်...

“အသင့်ပြင်”

ဝမ်းလီ၏အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံးပင် မြေပေါ်ပုကာ ဝပ်လိုက်ကြ၏။

မြင်းသည်တော်များ ပစ်မှတ်စည်းအား ဝင်ရောက်လာချိန်

တွင်...

“စတော့”

ဝမ်းလီ၏အမိန့်ပေးသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

ချောင်ဝါပြောင်သည် သဘောကျစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

မြင်းသည်တော်များသည် ဝမ်းလီတို့လူစုနှင့် တဖြည်းဖြည်း

နီးကပ်သွားချေပြီ။

ဝမ်းလီတို့က မလှုပ်ရှားသေးဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။

“သူတို့ ကြောက်ရွံ့တုန်သွားပြီ ထင်တယ်”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖

၂၅

ချောင်ဝါပြောင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ဝမ်းလီတို့လူစု မြေပေါ်ပု၍ ဝပ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်

ရ၏။

“မြင်းအနင်းခံဖို့ လည်စင်းပေးကြသလိုပါပဲလား၊ ဟား...

ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

မြင်းသည်တော်များ ကျိန်းသေချေမှုန်းနိုင်မည်ဟု သူက
တွက်ဆလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီတို့လူစု စတင်လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့သောအခါ
ချောင်ဝါပြောင်၏ရယ်မောသံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွား
သည်။

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေကြောင့်...

“ဟား”

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိလိုက်လေတော့သည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီ၏အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်ဝယ်...

“ယား”

“ဟေး”

အဖွဲ့သားများသည် ညာသံကိုယ်စီပေးကာ ထရပ်ယင်း
ရှေ့သို့ ထိုးလိုက်ကြသည်။သူတို့၏လက်ထဲဝယ် လှံသွားသဖွယ် ချွန်မြပြီး ရှည်လျားလှ
သော ဝါးလုံးကြီးများ ပါလာသည်။မန်ချူးမြင်းသည်တော်များသည် ကာဆီးထားသော ဝါးချွန်
များကြား တိုးဝင်မိသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

မန်ချူးများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ၏။

သို့သော် အရှိန်မထိန်းနိုင်ကြတော့ပါ။

ဝါးချွန်များကြား စုပြုံဝင်ရောက်သွားကြတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်သံ၊ မြင်းများ အော်သံ တစ်ခုခု ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။လူရှစ်ယောက်ခန့် ကိုင်ဆောင်ထားသော ဝါးချွန်များ တွန်း
အားကို မြင်းများ၏အရှိန်က ထိုးဖောက်၍ မစွမ်းသာဘဲ ဖြစ်သွား
သည်။

အချို့ဝါးချွန်များသည် မြင်းများအား ဖောက်ထွက်သွားရုံ

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

သာမက မြင်းစီးသူ၏ရင်ဝများသို့ပင် ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွားတော့
သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

မြင်းများ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လဲကျသေဆုံးကုန်၏။

ပြုတ်ကျလာသော မြင်းစီးသမားများအား မျိုးချစ်အင်အား
စုမှ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

မန်ချူးမြင်းစီးသမားများ ကံဆိုးသွားခဲ့တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

မန်ချူး နာမည်ကျော်မြင်းတပ်အား ဝမ်းလီ၏နည်းဗျူဟာ
ကြောင့် အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဝှက်ဖဲ

“တောက်”

ချောင်ဝါပြောင်၏ တက်ခေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဒေါသကြောင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသလို မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေ၏။

သူအားထားရသော မြင်းတပ်မှာ ချေမှုန်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါသစိတ်နှင့်အတူ အံ့သြတုန်လှုပ်စိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့မိသည်။

ဝမ်းလီသည် အတွေးအခေါ်ကောင်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သူလက်ခံသွားပြီဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖

၂၉

မည်သို့ဆိုစေ..

ဝမ်းလီအား ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းယင်း...

“ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ အသင့်ဖြင့်”

ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က အနီရောင်အလံအား ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲကာ ရှေ့သို့ ထွက်လာကြသည်။

ချောင်ဝါပြောင်က...

“တက်”

အမိန့်ပေးလျှင် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က အနီရောင်အလံအား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင်....

“ယား”

ကျယ်လောင်သော ညာသံပေးကာ ဦးဆောင်ချီတက်သွားသည်။

ထိုအချိန် ဝမ်းလီ ဦးဆောင်သောအဖွဲ့ကလည်း ညာသံကိုယ်စီပေးကာ ချီတက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၊ မားချိန်၊ မားဟူ၊ ဟန်စိန်းနှင့် ချွန်းကောက်တို့က ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာကြသည်။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကြာမီ...

လွင်ပြင်အလယ်၌ နှစ်ဖွဲ့ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံမိကြတော့၏။

မေး၊ လုံလက်နက်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားသလို အုပ်စုနှစ်

စုလည်း ရောနှောသွားကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ၊ လက်နက်ချင်း ထိတွေ့သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ချွန်းကောက်နှင့် ဟန်စိန်းတို့သည် ရန်သူများအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူတို့၏ သိုင်းပညာထက်မြက်သလို အဟုန်ပြင်းစွာ တိုက်ခိုက်နေ၍ ရန်သူများ အလဲလဲအပြီပြီ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မားဟူနှင့်မားချိန်တို့ သားအဖကလည်း တိုးဝင်လာသော ရန်သူများကို အလွတ်မပေးစတမ်း တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ဝမ်းလီကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်၍ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နေပေသည်။

တိုက်ပွဲမစမီက စိုးရွံ့နေကြသူများ၊ လှည့်ပြန်လိုသော

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

လူများစုသည်လည်း ယခုအခါဝယ် အကြောက်တရား ကင်းမဲ့ပြီး ရန်သူများအား ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြပေသည်။

ဝမ်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ဝယ် ဒဏ်ရာသုံးလေးချက်ထက် မနည်း ရရှိထားပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နေပြီး ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကိုပင် သုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။

သူတို့၏ စုပေါင်းညီညွတ်စွာ တိုက်ခိုက်မှုအောက်တွင် မန်ချူးများမှာ တဖြည်းဖြည်း ရှုံးနိမ့်လာသည်။

ခေါင်းဆောင်ကျဆုံးသွား၍လည်း ဝါးအစည်းပြည်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့မှာကား စုစည်းတိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အသာရလာတော့၏။

ထိုအချိန်လေးအတွင်း၌ တိုက်ပွဲအား စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေသော ဖူးချီတို့ထံ ပဝါဓဇယမ်းကာ ဝမ်းလီက အချက်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ...

ဖူးချီ ဦးဆောင်သော မြင်းတပ်သည် လောင်စာတို့ထွက်သွားရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိုက်ပွဲအား အကဲခတ်ကြည့်နေသော ချောင်ဝါပြောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏တပ်ဖွဲ့ အရေးနိမ့်နေချိန်ဝယ် ဝမ်းလီတို့ဘက်မှ မြင်းတပ်ဖွဲ့မှာ ထွက်ခွာသွားကြပြီမဟုတ်ပါလား။

ချောင်ဝါပြောင် အားတက်လာ၏။

မြားတပ်ခေါင်းဆောင်အား လက်ဝှေ့ယမ်းပြယ်င်း...

“ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းအားဖြည့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြားတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က...

“လေးသည်တော်တွေ ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းမယ်”

ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လေးသည်တော်များက လေးကို စွန့်ခွာလိုက်ပြီး ဓားများ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

မြားတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ဦးဆောင်မှုအောက်ဝယ် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလီတို့က ခံစစ်အသွင် ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ချောင်ဝါပြောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီတို့ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလျှင် တဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့အား အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲစင်။

ဝမ်းလီတို့အားလုံး ခံစစ်ဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲပင်။

ချောင်ဝါပြောင်က ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့အား စေလွှတ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ဤတွင်...

မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲက ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အောင်ပွဲ

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်အား စေလွှတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသော
ချောင်ဝါပြောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ...

မြင်းခွာသံများသည် သူတို့နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်
လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ချောင်ဝါပြောင် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ဖူးချီဦးဆောင်သော မြင်းစီးအဖွဲ့သည် သူတို့ထံ တရကြမ်း
ဦးတည်လာနေပေတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့အား အမိန့်ပေးလိုက်စဉ်မှာပင် ဖူးချီ၏
မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လာသလို မွေ့နှောက်တိုက်ခိုက်
လာတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်သွားရသည်။

ဖူးချီ၊ ချောင်လူအင်း၊ ဝုးမင်တို့ ဦးဆောင်ကာ တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် လောင်တဦးဆောင်သော လက်ရွေးစင်
တပ်ဖွဲ့သည် တဟုန်ထိုး ထွက်ပေါ်လာပြီး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေ
သော ကိုယ်ရံတော်တပ်အား တရကြမ်း ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချောင်ဝါပြောင် သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားရ၏။

ထိုစဉ် ခံစစ်အသုံးပြုနေသော ဝမ်းလီတို့သည် ညာသံများ
ပေးကာ တဟုန်ထိုး တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လာကြတော့သည်။

မန်ချူးများမှာ ရှေ့နောက်နှစ်ဘက်ညှပ်၍ အတိုက်ခံနေရပြီ

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့မှာ ပြိုကွဲလုနီးနီး ဖြစ်နေ၏။

ချောင်လူအင်း၊ ဂူမင်တို့နှင့် မြင်းစီးသမားအချို့သည် အုပ်စုထဲမှ ခွဲထွက်ကာ ခြေလျင်တပ်နှင့် ပူးပေါင်းထားသော မြားတပ်ဖွဲ့အား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မြားတပ်ဖွဲ့မှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားရသည်။

လောင်တနှင့် အဖွဲ့မှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သူများအား အလွတ်မပေးဘဲ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မန်ချူးများ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်သည်။

မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲတစ်ခုမှာပင် ချောင်ဝါပြောင်၏အင်အား လေးပုံသုံးပုံခန့် ယုတ်လျော့သွားခဲ့ရတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဓု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ချောင်ဝါပြောင် ဇောရွေးများ ပြန်နေသည်။

သူ၏ဘဝ၌ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော အရှုံးအား သိမြင်ခံစားလာမိပြီ ဖြစ်သည်။

သူက မြင်းပေါ်မှနေ၍ ချဉ်းကပ်လာသော ရန်သူများအား အသေအခဲ ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

ဂူမင်သည် မြားကို အသုံးပြုရန် အခွင့်အရေး မရသဖြင့် မြင်းကိုနှင်ကာ ချောင်ဝါပြောင်ထံတိုးဝင်ကာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် လိုက်၏။

ချောင်ဝါပြောင်သည် မြင်းစီးတိုက်ခိုက်ရာတွင် ဂူမင်ထက် များစွာ သာလွန်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဒုတ်”

“အား”

ဂူမင်မှာ ဓားချက်ထိမှန်ပြီး မြေပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဂူမင်က လူးလဲထလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ချောင်ဝါပြောင်က မြင်းကို နှင်လာကာ ဓုတ်ပိုင်းချလာ၏။

ဂူမင်ကလည်း အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ချောင်ဝါပြောင်၏ဓားသည် ဂူမင်ထံ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာသည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အား”

နာကျင်စူးရှသော အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂူးမင်၏စားက ချောင်ဝါပြောင်၏မြင်းဝမ်းစိုက်အား ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးနောက် ဂူးမင်မှာ လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

မြင်းမှာ နာကျင်လွန်း၍ ပတပ်ရပ်ကာ ကျောပေါ်မှ ချောင်ဝါပြောင်အား ခါထုတ်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ချောင်ဝါပြောင်မှာ တိုက်ပွဲကြားထဲသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

“ယား”

မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ်ဦးက ညာသံပေးယင်း ခုန်ဝင်လာသည်။

ချောင်ဝါပြောင်က လူးလိုမ့်ရှောင်တိမ်းယင်း ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“အား”

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း လဲကျသွားလေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မြေပေါ်မှ မထနိုင်မီ ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ချောင်ဝါပြောင် လွင့်ထွက်သွားသည်။

သူက ဒဿိးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်သောအခါ သူ၏ရှေ့ဝယ် လူတစ်ယောက် ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ထိုလူကား ဝမ်းလီပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်ဝါပြောင်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက အေးတိအေးဝက်လေသံဖြင့်...

“ဝမ်းလီ”

အဖြေဆုံးလျှင် ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

ချောင်ဝါပြောင်မှာ အံ့သြမှု၊ ထိတ်လန့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် တစထာအတွင်းမှာပင် ဝမ်းလီ၏စားသည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရောက်လာတော့သည်။

“အား”

ချောင်ဝါပြောင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

တိုက်ပွဲ...။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ချောင်ဝါပြောင် သေဆုံး၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသော မန်ချူး

များအား ဝမ်းလီတို့လူစု အနိုင်ယူခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းလီတို့လူစုသည် မန်ချူးနာမည်ကြီး မြောက်ပိုင်းတပ်

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အား ချေမှုန်းအနိုင်ယူခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်။

သို့သော်...

သူ၏မျက်လုံးများကား စူးရဲတောက်ပြောင်နေပေသည်။

သူက ချောင်ဝါပြောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တက်နင်းလိုက်ပြီး...

“မန်ချူးတွေ ငါတို့ မြေပေါ်က လုံးဝဆုတ်ခွာသွားစေရ

မယ်”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကြွေးကြော်လာသည်။

အားလုံးသည် လက်နက်များ ကိုင်မြှောက်ကာ...

“ဝမ်းလီ..ဝမ်းလီ”

သံပြိုင် အော်ဟစ်လာကြတော့သည်။

သူတို့၏မျိုးကျူးဂုဏ်ပြုသော အသံသည် လွင်ပြင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေတော့သည်။

ဘွဲ့ထူး

မိတ်ဆုံမြို့...

ဒေသခံ မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်များ တွေ့ဆုံရာ၊ ဆွေးနွေး

ရာ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကျက်သရေခန်းမဆောင်အတွင်း တော်ရုံလူများ ဝင်ထွက် ခွင့် မရကြချေ။

ထိုခန်းမဆောင်အတွင်း ဝင်နိုင်၊ ထွက်နိုင်၊ ဆွေးနွေးနိုင်သူ သည် အများစု လက်ခံတင်မြှောက်ထားသော ခေါင်းဆောင်အချို့ပင် ဖြစ်သည်။

ယခု...

ဝမ်းလီသည် ထိုခန်းမဆောင်အတွင်း ငုံ့ရာက်ရှိနေပြီ ဖြစ် သည်။

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခန်းမဆောင်ထဲရှိ လူများသည် ဝမ်းလီအား ဂုဏ်ပြုခိုးကျူးနေကြသည်။

ထိုခန်းမဆောင်ထဲ၌ လောင်လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် လောင်တာ၊ ဖူးအကြီးအကဲ ဖူးချို၊ ကျိုင်ဒေသခေါင်းဆောင် ကျိုင်ဝင်းရီ၊ ကောက်ကျင်းနယ် သခင်လေးတို့ ပါဝင်ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဝမ်းလီ၏ဆောင်ရွက်နိုင်မှု၊ မြောက်ပိုင်းတပ်ဖွဲ့အား ဖြိုခွဲခဲ့သော သတင်းသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ပင် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၏အမည်အား မကြားဖူးသူ မရှိတော့ပါချေ။

ခေါင်းဆောင်များ၏ စီရင်ရေးကို လုပ်ဆောင်ပေးသော ရုံးတော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

“ဝမ်းလီရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်ဟာ အလွန်ပြောင်မြောက်ပြီး မန်ချူးနဲ့ ပြည်သူတွေကြားမှာ အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျူးကျော်သူ တွန်းလှန်ရေးလမ်းစဉ်အတွက် အလွန်အပြီးတန်တဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အများစုခေါင်းဆောင်များနဲ့ ဒေသခံလူမျိုးစုများရဲ့ ထောက်ခံမှုအရ ဝမ်းလီကို တောင်ပေါ်ဒေသခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တိုက်ပွဲအတွင်း ပါဝင်သူတွေကို သူရဲကောင်းများအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးဝယ်...

“ဖြောင်...ဖြောင်...ဖြောင်း”

“ဝမ်းလီ...ဝမ်းလီ”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

“တောင်ပေါ်ဒေသ ခေါင်းဆောင်ကြီးဝမ်းလီကွ”

ပရိသတ်များက တစ်နက် ထောက်ခံအားပေးလာတော့သည်။

ရုံးတော်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခေါင်းဆောင်အထိမ်းအမှတ် လည်ဆွဲနှင့် သူရဲကောင်းဆုတ်ဆိပ်များ ပေးအပ်လာသည်။

ကောက်ကျင်းနယ် သခင်လေးကွမ်းဖေးရှိသည် ဝမ်းလီအား လေးစားဂုဏ်ယူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ချင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ထရပ်လာပြီး...

“ခေါင်းဆောင်ဝမ်းလီ၊ ကျုပ်က ချင်ခေါင်းဆောင်ပါ။ မကြာခင် မန်ချူးခေါင်းဆောင်တွေဟာ မိတ်ဆွေလေးကို ကမ်းလှမ်းလာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ နေပြီး သူတို့ယုံကြည်သွားမှ ဖြိုခွဲတိုက်ခိုက်ယင် မန်ချူးတွေကို အမြစ်ကနေ ချေမှုန်းနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆို ချင်အဖွဲ့က ပူးပေါင်းကူညီပါ့မယ်”

ချင်ဒေသသည် မန်ချူးလက်အောက်ခံဒေသငယ်လေးပင် ဖြစ်၏။

မန်ချူးများ ထောက်ပံ့မှုရယူပြီး အဆွယ်တရားဟောလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ဦးက ဝင်ပြောလာသည်။

“တောင်ပေါ်ဒေသမှာပဲ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ယူပြီး အုပ်ချုပ်ယင်လဲ ဖြစ်တာပဲ”

“ဒါဆို မန်ချူးတွေက ငြိမ်နေမလား၊ သူတို့နဲ့ သင့်မြတ်ဖို့”

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရေးကြီးတယ်”

အခြားတစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ဒေသနဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသ ပူးပေါင်းလိုက်မယ်
တန်ခိုးဩဇာ ကြီးထွားလာမှာပဲ ဒီအခါ မန်ချူးတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်း
ရပ်တည်နိုင်ပြီပေါ့”

သူတို့သည် ဝမ်းလီ၏ခေါင်းဆောင် ရာထူးအရှိန်အား
အသုံးချရန် ကြိုးစားကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများလာကြ
လေသည်။

ဝမ်းလီ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

သူတို့သည် စိတ်ဓာတ်ထက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ရှိန်ကိုပင် အထင်
ကြီး လေးစားပြီး အသုံးချလိုသူများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်
လိုက်မိသည်။

သူက လည်ဆွဲအား ဖြုတ်ယူကာ မားဟူ၏လည်ပင်းတွင်
ဆွဲပေးလိုက်၏။

မားဟူသည် သူ့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လာ၏။

ဝမ်းလီက ပြုံးယင်း...

“ဒီလည်ဆွဲက ဘာများအသုံးဝင်လို့လဲ၊ ငါတို့ရဲ့ဒေသ အေး
ချမ်းမှုရရှိ ဆောင်ရွက်ရေးကပဲ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းလီသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကာ ဩဇာရှိလာရေးထက်
ဒေသခံလူမျိုးစုအားလုံး လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ အလိုရှိသူ

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ဖြစ်မှန်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

သူက ဝမ်းလီအား ရှိသေလေးစားလာမိတော့သည်။

ဝမ်းလီသည် မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲ

ကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

သူနှင့်အတူ သေဖော်ရှင်ဘက် မိတ်ဆွေများလည်း လိုက်ပါ
သွားသည်။

ကောက်ကျင်းနယ် သခင်လေးကွမ်းဖေးရှိ မနေနိုင်တော့
ပါ။

လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်ယဉ်း...

“မိတ်ဆွေဝမ်းလီ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

တံခါးဝသို့ ရောက်နေသော ဝမ်းလီ၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်
သွားလေသည်။

သူက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒေသခံလူမျိုးစု
များစွာ လွတ်လပ်အေးချမ်းခွင့်ရနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်လေ”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“မိတ်ဆွေက တောင်ပေါ်ဒေသခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေပြီပဲ
လိုသေးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လိုတာပေါ့၊ ကျုပ်က လက်အောက်ခံဘဝ မလိုချင်ဘူး၊ စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းကိုသာ လိုလားတာ”

ထိုစကားကြောင့် ကွမ်းဖေးရှိ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

ဝမ်းလီက လေသံကို မြှင့်ယင်း...

“အခုလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်ပြီး မစည်းလုံးကြဘဲ သွေးကွဲကြယင် မန်ချူးတွေက ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေဦးမှာပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် စကားများသူများ နှုတ်ဆိတ်ကာ ဝိုင်းကြည့်လာကြသည်။

ဝမ်းလီက တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အခု ငြိမ်းချမ်းလွတ်လပ်မှုတာ ခဏတာပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် နယ်ချဲ့တွေ နောက်ထပ် ဒီဒေသများစွာကို မကျူးကျော်နိုင်အောင် ကျုပ်က ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ရွှေတံခါးမြို့ဟာ မန်ချူးတွေရဲ့ ဝင်ပေါက်ပဲ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

ကွမ်းဖေးရှိသာမက အားလုံးပင် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရ၏။

ဝမ်းလီကိုလည်း ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်လာကြလေသည်။

ရွှေတံခါးမြို့သည် ဤဒေသ အပါအဝင် ဒေသကြီးပေါင်း

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

များစွာထဲ မန်ချူးများ ဝင်ရောက်လာနိုင်စေရေးအတွက် အထူးတည်ဆောက်ထားသော ဝင်ပေါက်မြို့တော်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွှေတံခါးမြို့တော်အား ပြိုခွဲမရဟု မန်ချူးဆောင်ပုဒ်ပင် ရှိနေသေးပေသည်။

ယခု...

ဝမ်းလီက ရွှေတံခါးမြို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူးများအား တိုင်းပြည်အတွင်းမှ အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုစိတ် ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

ဝမ်းလီက ကွမ်းဖေးရှိအား တံစဲချက်ပြီးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလီသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာလာသည်။

မားဟူတို့လူစုလည်း လိုက်ပါလာသည်။

ဝမ်းလီသည် ရွှေတံခါးမြို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

မားဟူတို့က ကန့်ကွက်ခြင်းများ မပြုကြပါ။

ဝမ်းလီအား ယုံကြည်စိတ်ချထားကြသူများပီပီ ဝမ်းလီက

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေပြည်သွားမည်ဆိုလျှင် နောက်မတွန့်ဘဲ လိုက်ပါသွားကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်လာစဉ်...

“ဝမ်းလီ..ဝမ်းလီ”

အနောက်ဘက်မှ ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝမ်းလီ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

နောက်သို့လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောက်ကျင်းနယ် သခင်လေးကွမ်းဖေးရှိပင် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိသည် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်းလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သခင်လေးကွမ်းပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဆီးကြိုမေးလိုက်သည်။

သူက ကွမ်းဖေးရှိအား ခန်းမဆောင်ကတည်းကပင် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိသည် အများနှင့်မတူ တမူထူးခြားသူမှန်းလည်း ရိပ်စားမိထားပေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ခင်ဗျားက ရွှေတံခါးမြို့ကို တကယ် သွားတိုက်မှာလား”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ဟု မေးလာသည်။

ဝမ်းလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်က လိမ်ပြောနေတယ်များ ထင်နေလို့လား”

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

ဝမ်းလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ”

ကွမ်းဖေးရှိ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်လာ

၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ရွှေတံခါးမြို့ဟာ အလွန်လုံခြုံ ခိုင်ခန့်တယ်၊ ရွှေတံခါးမြို့စားဟာ မြို့ကို အခိုင်အမာ ခြေကုပ်ယူထားတဲ့အတွက် တော်ရုံဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုလို သတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဟု မေးလာသည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိအောင် ကျုပ်က ရှေ့

ဆက်တိုးနေရဦးမှာပဲ၊ အများအတွက် နောက်မတွန့်ဘဲ ရှေ့ဆောင်

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကျုပ်လဲ သာမန်လူ
တစ်ယောက်ပါပဲ။ အများနည်းတူ တိုက်ပွဲဝင်နေတာပါ။ တကယ်လို့
ခင်ဗျားသာ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူမဆို ပြည်သူတွေဘက်က မားမား
မတ်မတ် ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခိုလှုံဝင်ရောက်
မှာပဲ။”

စကားဆုံးလျှင် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ကွမ်းပေးရှိ ဝိုင်းတွေလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

ဝမ်းလီ၏စကားတိုင်းသည် သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်ကာ

တန်ဖိုးရှိလှပေသည်။

သူသည် ဝမ်းလီအား ပို၍ပင် လေးစားယုံကြည်လာမိ
သည်။

ဝမ်းလီကိုလည်း အားကျလာမိသည်။

သူသည် ဝမ်းလီကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ချင်နေမိသူသာ ဖြစ်
ပေသည်။

သို့ရာတွင်...

ကွမ်းပေးရှိ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းအသာယမ်း
လိုက်မိတော့သည်။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

ရွှေတံခါးမြို့...

အလွန်တရာ ခိုင်ခန့်လုံခြုံသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

မန်ချူးများ၏ အသက်သွေးကြောများထဲ၌ အရေးကြီး

သောနေရာမှ ပါဝင်သော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝပြီး ဦးစီးခေါင်း

ဆောင်နိုင်သော မန်ချူးမြို့စားကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်လေသည်။

ရွှေတံခါးမြို့စားသည် သွေးအေးပြီး အကြံဉာဏ်ကောင်းသူ

ဖြစ်သောကြောင့် မန်ချူးစစ်သူကြီးကပင် အားကိုးယုံကြည်ရသော

လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု...

ရွှေတံခါးမြို့စားသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပေသည်။

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက အရက်တစ်အိုး သောက်ပြီးသည့်တိုင် စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရသေးပါချေ။

ဝမ်းလီ၏သတင်းသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးထွားလာမှန်း သူက သိရှိထားပေသည်။

သို့သော်...

မြောက်ပိုင်းတပ်ဖွဲ့အား ဖြိုခွဲချေမှုန်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ တွေးမထားခဲ့ပါ။

ယခုမူ စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် အားထားရသော မြောက်ပိုင်း အထူးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ဝမ်းလီ၏ချေမှုန်းမှုအောက်ဝယ် ပြိုကွဲပျက် စီးခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

သူက အိမ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးချေ။

သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကား အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ ချေပြီ။

ရွှေတံခါးမြို့ပင် လုံခြုံစိတ်ချရမှု မရှိတော့ဟု သူက ခံစား လာမိလေသည်။

အကယ်၍ ဝမ်းလီ ရောက်လာလျှင် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

သူက ခုခံနိုင်ပါမည်လော။

ရွှေတံခါးမြို့စားသည် အလွန်တရာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပေ တော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးသည် အပြေးတစ် စဉ်း ရောက်ရှိလာသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

မြင်ရုံနှင့်ပင် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ကိစ္စထူး ရှိမှန်း ရွှေတံခါးမြို့စား ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင်လည်း မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များ ခံစားလာခဲ့ရတော့၏။

ကိုယ်ရံတော်အား ကြည့်ကာ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့်...

“ဝမ်းလီတို့တပ်ဖွဲ့ ချီတက်လာနေပါပြီ”

“ဟာ”

ရွှေတံခါးမြို့စား၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေ သည်။

ကိုယ်ရံတော်အား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဘာ ဝမ်းလီတို့ ချီတက်လာပြီ ဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်က...

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

ရွှေတံခါးမြို့စား ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။

သူက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ချုပ်တည်းကာ...

“တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ စုစည်းထားလိုက်၊ မြို့ဝင်တံခါးကို အခိုင် အမာပိတ်ပြီး ရန်သူ ထိုးဖောက်မဝင်လာနိုင်အောင် စီစဉ်ထားလိုက်”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ်ရဲတော် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ရွှေတံခါးမြို့စားသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူ၏ခေါင်းထဲ အတွေးများ ယောက်ယက်ခတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်။

ထိုလူသည် ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးယင်း...

“အမိန့်ရှိပါ မြို့စားကြီး”

ရွှေတံခါးမြို့စားက...

“ရွှေတံခါးမြို့ ရန်သူ အပိုင်းခံနေရပြီ၊ အကူတပ်တွေ လွှတ်ဖို့ ချက်ချင်းသတင်းပို့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ထိုလူက ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြို့ရိုးတံခါးအား ချိုးဖျက်နေသော

အသံကြီးများအား ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရွှေတံခါးမြို့စား မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သူတို့ စတိုက်နေပြီပဲ”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ယင်း ဆောင်စားအား ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

သူကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲရပေတော့မည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

ရွှေတံခါးမြို့စားသည် အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာလာလေတော့သည်။

ဝမ်းလိတို့လူစုသည် ရွှေတံခါးမြို့အား ပိုင်းရဲထားပြီး ဖြစ်သည်။

ရွှေတံခါးမြို့ထဲ ဝင်နိုင်လျှင် မူစုရာမလိုဟု ဝမ်းလိ တွက်ဆမိသည်။

အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော မြို့ရိုးတံခါးအား ချေဖျက်ရန်ပင် အရေးကြီးနေ၏။

ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခုတ်လှဲ၍ ထိပ်အားချွန်လိုက်ပြီး လှည်းတီးများ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

ထိုလှည်းဖြင့် မြို့ရိုးတံခါးအား ဖြိုဖျက်စေလိုက်သည်။

မြို့ရိုးပေါ်မှ မန်ချူးလေးသည်တော်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး လေးမြွှားဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“အား”

“အွန်”

လှည်းတွန်းသူအချို့ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း လဲကျကုန်သည်။

နှစ်ယောက်လဲကျလျှင် နှစ်ယောက် ပြေးထွက်ကာ ဆက်

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ကြီးစားလိုက်ကြသည်။

“ဒုန်း...ဒုန်း”

သစ်လုံးချွန်နှင့် တံခါးထိခိုက်မိသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ဟန်စိန်ဦးဆောင်သော မြွှားအဖွဲ့ကလည်း မြို့ရိုးပေါ်မှ
လေးသမားများ ပစ်ခတ်နေကြသည်။

“အား”

“အွန်”

မန်ချူးလေးသမားများ ပြုတ်ကျလာသည်။

သူတို့သည် မြို့ရိုးတံခါး ဖြိုဖျက်နေသူများအား အဓိကထား
၍သာ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်စိန်တို့ ပစ်လွှင့်သော မြွှားချက်ကြောင့်
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ထိခိုက်ကုန်သည်။

သူတို့ကလည်း လူအင်အားထပ်ဖြည့်ကာ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်
လာကြသည်။

မားဟူသည် ကျောက်မောင်းများ ပြုလုပ်၍ မြို့တွင်းသို့
ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“အား”

မြို့တွင်းမှ ဆူညံသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ကျောက်တုံးကြီးများသည် အဆောက်အအုံများ ထိမှန်ပြီး
ပျက်ရုံသာမက မန်ချူးများကိုပင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့သည် အသက်စွန့်ကာ မနားတမ်း ဖြိုဖျက်
နေသောကြောင့် မြို့ရိုးတံခါးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးလာပြီး
နောက်ဆုံးဝယ်...

“ဝုန်း”

အလွန်ခိုင်မာသော မြို့ရိုးတံခါးကြီးသည် ဖြိုဖျက်သွားရလေ
သည်။

ထိုအခါ...

“ဟေး မြို့ရိုးတံခါး ပွင့်သွားပြီ”

“မန်ချူးတွေကို တိုက်ဟေ့”

ဒေသခံမျိုးချစ်များ၏ ကြွေးကြော်သံများ တစ်နက် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ညာသံများပေးကာ မြို့တွင်းသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မဟာပြိုင်ဘက်

တပ်မှူးကျိုင်းခုံးသည် မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ရှိနေသည်။
 အကြံပေးသည် ဂဏှာဗြေမိဘဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
 လျှောက်နေ၏။
 မကြာမီ...
 “စစ်သူကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ”
 ကြွေးကြော်သံနှင့်အတူ ခရာမှတ်သံများလည်း ထွက်ပေါ်
 လာသည်။
 ကျိုင်းခုံး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။
 ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေသည်။
 အကြံပေးအား ကြည့်ကာ...
 “တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

ဟု အားကိုးတကြီး မေးလိုက်သည်။
 အကြံပေးက...
 “စိတ်မပူပါနဲ့၊ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ဆို မရှုံးနိုင်ပါဘူး၊ စိတ်
 အေးအေးထားပါ”
 ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။
 ကျိုင်းခုံးသည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
 ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။
 ခြေသံများ တရှုပ်ရှုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 သူ၏နှလုံးခုန်သံများသည် ခြေသံနှင့်အတူ တထိတ်ထိတ်
 ခုန်နေ၏။
 ခြေသံသည် အခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် စစ်
 သူကြီးဆားမူထိုင်၏မျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဆားမူထိုင်၏မျက်နှာကြီး တင်းမာခက်ထန်နေသည်။
 သူ၏စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံသည် ကျိုင်းခုံးအား စိုက်ကြည့်
 နေ၏။ ကျိုင်းခုံးမှာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။
 ဆားမူထိုင်က စားပွဲရှေ့ဝယ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...
 “ငါတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ သတင်းတွေက မွေးနေ
 တာပဲ”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောလာသည်။

ကျိုင်းနုံးက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချယင်း...

“ဒီသောင်းကျန်းတဲ့ လူဆိုးတွေကို ကျွန်တော်ချေမှုန်းဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲထားပါတယ်”

ဆားမူထိုင် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။

“မန်ချူးတစ်တပ်လုံး ပြုတ်သွားအောင် ကြံစည်နေတာလား”

ကျိုင်းနုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဆားမူထိုင်က...

“မင်းက ဝမ်းလီကို အထင်သေးတယ်၊ အခု ငါ့ရဲ့ မြောက်ပိုင်းတစ်တပ်လုံး ပြုတ်သွားရပြီလေ”

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ကျိုင်းနုံးက...

“ဝမ်းလီအကြောင်း မသိခဲ့လို့ပါ၊ အခု သူ့ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမနိုင်တော့မှာပါ”

ဆားမူထိုင်က...

“ဆုံးမနိုင်မယ် ဟုတ်လား”

ကျိုင်းနုံး အဖြေပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ်...

“စစ်သူကြီး အထူးသတင်းပို့ချက် ရောက်ရှိလာပါတယ်”

ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ပြောလာသည်။

တဆက်တည်း စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးအား ပေးလာ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

စာအိတ်ပေါ်ဝယ် ရွှေတံခါးမြို့စားတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားပေသည်။

စစ်သူကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကမန်းကတန်း စာအိတ်အား ဖောက်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

“ရွှေတံခါးမြို့အား ဝမ်းလီအဖွဲ့ ဝိုင်းရံထားပြီ ဖြစ်၍ အကူတပ်များ အရေးပေါ် လိုအပ်ပါသည်

ရွှေတံခါးမြို့စား”

ဟု ရေးသားထားသည်။

စစ်သူကြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ကျိုင်းနုံးအား မကျေမချမ်းကြည့်ယင်း...

“မင်းက သူ့ကို ဆုံးမမယ် ဟုတ်လား၊ သူက ငါတို့ကို ပညာပေးနေပြီလေ”

ပြောယင်း လက်ထဲမှ စာအား ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ကျိုင်းနုံးက စာကို ကောက်ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။

ဆားမူထိုင်က...

“မင်းက ဆုံးမဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ဝမ်းလီက ရွှေတံခါးမြို့ကိုတောင် ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားပြီ၊ သူ့ရဲ့အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသင့်ပြီ”

ကျိုင်းနုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆားမူထိုင်အား ကြည့်ယင်း...

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ရွှေတံခါးမြို့ဟာ အခိုင်အမာ စည်ဆောက်ထားတဲ့မြို့ပဲ
ဝမ်းလီ လွယ်လွယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
တို့က အကူတပ်တွေ စေလွှတ်ပေးယင် ဝမ်းလီကို ချေမှုန်းနိုင်မှာပါ
ဆားမူထိုင်က စားပွဲအား လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ကာ...

“မင်း အခုထက်ထိ အလွယ်ပြောနေတုန်းပဲလား၊ မြောက်
ပိုင်းတပ် ပြိုကွဲသွားပြီ၊ အခု ရွှေတံခါးမြို့လဲ ရန်သူပိုင်းထားပြီ”
ဒေါသတကြီး ပြောလာသည်။

ကျိုင်းစံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။
ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က တံခါးဝတွင် ရပ်ယင်း...

“စစ်သူကြီးခင်ဗျာ၊ ရွှေတံခါးမြို့က ဆတ်သားရောက်လာပါ
တယ်”

ဟု သတင်းပို့လာသည်။
စစ်သူကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။
လက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“အထဲလွှတ်လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ထိုလူ လှည့်ထွက်သွားသည်။
မကြာမီ...

ရွှေတံခါးမြို့မှ မန်ချူးဆတ်သားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ
သည်။
သူ၏လက်ထဲဝယ် သေတ္တာတစ်လုံး ကိုင်ဆောင်ထား၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

မန်ချူးဆတ်သားက ဦးညွှတ်အရှိအသေ ပြုလိုက်သည်။
စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်

များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဆတ်သားအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘာသတင်းထူးလဲ”

မန်ချူးဆတ်သားက...

“ဝမ်းလီဟာ ရွှေတံခါးမြို့ကို စီးနင်းသိမ်းပိုက်လိုက်ပါပြီ”

“ဟေ”

ဆားမူထိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ကျိုင်းစံးမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ် ဆိတ်နေ တုန်ခါသွားသည်။

ရင်ထဲ၌ စိုးထိတ်မှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အလွန်ခိုင်မာလုံခြုံသည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော ရွှေတံခါး
မြို့သည် ဝမ်းလီ လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားချေပြီ။

ဝမ်းလီသည် အမှန်တကယ် ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်
ဦးမှန်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

မန်ချူးဆတ်သားက...

“ဝမ်းလီက စစ်သူကြီးထံ ဟောသည် သေတ္တာပို့ပေးလိုက်
ပါတယ်၊ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းကို ကြည့်ပြီး နမူနာယူပါလို့လဲ မှာ
ကြားလိုက်ပါတယ်”

ပြောယင်း သေတ္တာအား ရှိသေတ္တာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဆားမူထိုင်က သေတ္တာအား စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက်...

စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သေတ္တာပွင့်သွားသည်နှင့်...

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ဆားမှုထိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

သေတ္တာထဲဝယ် ဦးခေါင်းပြတ်တစ်လုံး ရှိနေ၏။

ဆားမှုထိုင်က ခေါင်းပြတ်အား ထုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ

မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရွှေတံခါးမြို့စား၏ဦးခေါင်းပြတ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်

လား။

ဆားမှုထိုင်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်များဖြင့်

ပြည့်နှက်နေ၏။

သူက ဦးခေါင်းပြတ်အား သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ကာ အဖုံ

ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်

၏။

သူက အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်

ကျိုးခုံးကား ကျောက်ရုပ်အလား တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

နေမိလေသည်။

ဆားမှုထိုင် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းလီ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ငါ့ကို

တောင် ခြိမ်းခြောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုဖြင့် ပြောလာသည်။

ထိုစဉ် ကျိုးခုံး၏အကြံပေးက...

“စစ်သူကြီးခင်ဗျာ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ဝမ်းလီကို ဖြိုခွဲဖို့

ကျွန်တော်ကြံဆောင်ပါ့မယ်”

မျက်နှာလို မျက်နှာရ ဝင်ပြောလာသည်။

ဆားမှုထိုင်က သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျိုးခုံးက ဝင်ပြောလာ၏။

“ကျွန်တော်အကြံပေးပါ”

“ဪ”

ဆားမှုထိုင် ရေရွတ်ယင်း ထရပ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ ရှိသူများအား လက်ဝှေ့ယမ်းယင်း...

“အားလုံး အပြင်ထွက် ငါဆွေးနွေးစရာ ရှိတယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အခန်းထဲရှိ သူများ အလျှို၊လျှို၊ ထွက်သွားကာ တံခါးပိတ်

လိုက်ကြ၏။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆားမှုထိုင်က အကြံပေး၏ပန်းအား ဆုပ်ကိုင်ယင်း...

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အကြံပေးကာ...

“မန်ချူးစစ်သည်တွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနိုင်တဲ့ အကြံအပြင်

ဝမ်းလီကို ချေမှုန်းဖို့ အကြံကောင်းတွေပါ ပေးနိုင်ပါတယ်”

ကိုယ်ရည်သွေး ပြောကြားလာ၏။

ဆားမှုထိုင် သဘောကျသွားသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဆားမှုထိုင်က ချီးကျူးလာ၍ အကြံပေး ဘဝင်မြင့်သွား

သည်။

သူက ရင်ကော့၍...

“မန်ချူးစစ်သည် အလုံအလောက်သာပေးပါ။ ဝမ်းလီကို

ကျွန်တော့်ဗျူဟာနဲ့ ချေမှုန်းပစ်နိုင်ပါတယ်”

ဆားမှုထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အားရှိစရာပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် မင်း မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဓားဆွဲထုတ်ကာ အကြံပေး၏ရင်ဝအား ထိုး

သွင်းလိုက်လေသည်။

“အား”

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ဖို့ အကြံပေးမှာ နာကျင်စွာ အော်

ဟစ်ယင်း လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဟာ”

ထိုအချင်းအရာကို မြင်လျှင် ကျိုင်းရုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်

သွားလေသည်။

ထိုင်ရာမှလည်း စုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ဆားမှုထိုင်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ

သည်။

ဆားမှုထိုင်က ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းကာ...

“မင်းရဲ့အကြံပေးက မြောက်ပိုင်းတပ်ကို ရှုံးနိုင်စေတဲ့အပြင်

နောက်ထပ် တပ်တွေပါ ရှုံးနိုင်အောင် အကြံပေးချင်သေးတယ်၊ ဒီလို

အသုံးမကျတဲ့လူမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး”

သူက ရှေ့တိုးယင်း ကျိုင်းရုံးအား လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြောင်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ကျိုင်းရုံး၏မျက်နှာ

လည်ထွက်သွားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“ငါက မင်းကို မသတ်ချင်လို့ မင်းကံကောင်းသွားတယ်

မှတ်ပါ”

သွားကြားထဲမှ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ကျိုင်းရုံးအား စိုက်ကြည့်လာသည်။

ကျိုင်းရုံးမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးစများအား လက်ခံဖြင့်

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သုတ်လိုက်ပြီး မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

ဆားမှုထိုင် သက်ပြင်းချကာ...

“အသုံးမကျတဲ့လူရဲ့ စကားနားထောင်ပြီး မင်းလဲ အသုံးမကျတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုအားကိုးရမလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း အရင်ဆုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ပြောယင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျိုင်းခုံး ထရပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဆားမှုထိုင်က မေးစေ့အား လက်ဖြင့် ပွတ်ယင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

“ဝမ်းလိနဲ့ ညှိနှိုင်းမှုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျိုင်းခုံးက အသုံးမကျဘူး၊ သူ့ကို လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို လွှတ်ရမလဲ”

“အရည်အချင်း ရှိတဲ့အပြင် အရေးပါသူလဲ ဖြစ်ရမယ် ဘယ်သူရှိမလဲ”

သူက စဉ်းစားတွေးတောယင်းမှ အကြံတစ်ခု ရရှိလာလေတော့သည်။

သခင်မလေး

ရွှေတံခါးမြို့...။

ရွှေတံခါးမြို့အား ဝမ်းလီတို့ သိမ်းပိုက်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ရွှေတံခါးမြို့အတွင်း ရိက္ခာပစ္စည်းများအပြင် ချပ်ဝတ်တန်

ဆာများပါ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ဝမ်းလီတို့အဖို့ ဟန်ကျသွားခဲ့သည်။

ဝမ်းလီသည် ဤမြို့အား ခြေကုပ်ယူကာ တွန်းလှန်တိုက်

ခိုက်ရန် အကြံရလာသည်။

ထို့ကြောင့်...

ပျက်စီးသည်များကို ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက်သည်။

မြို့ရိုးတံခါးကိုလည်း အခိုင်အမာ ပြန်လည်တည်ဆောက်

လိုက်လေသည်။

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆယ်ရက်ဟူသော အချိန်အတွင်းမှာပင် ရွှေတံခါးမြို့သည်
အခိုင်အခန့် ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
ထိုမှတဖန် မန်ချူးများအား ခုခံရန် စီစဉ်ပြင်ဆင်ကြလေ
တော့သည်။

ဝမ်းလီသည် လက်ညှိုးခန့် အရှည်ရှိ သစ်သားချောင်းက
လေးများအား ဓားပါးကလေးဖြင့် ချွန်နေ၏။
သစ်သားချွန်ကလေးများအား လက်နက်ပုန်းအဖြစ် အသုံး
ပြုရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
မားဟူသည် ဝမ်းလီထံ လျှောက်လာသင့်...
“ဝမ်းလီ၊ စစ်သူကြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ
ရောက်နေတယ်”
ဟု သတင်းပေးလာသည်။
ဝမ်းလီက ပြုံးလိုက်သည်။
“မန်ချူးစစ်သူကြီးက ကိုယ်စားလှယ်တွေ လွှတ်လာပြီကိုး”
ပြောသင်း ထရပ်လိုက်သည်။
မားဟူအား ကြည့်သင်း...
“သွားကြစို့”
မားဟူအား ခေါ်သင်း ထွက်လာသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

မြို့တံခါးဝ၌ မန်ချူးနှစ်ယောက် ရပ်နေ၏။
သူတို့၌ လက်နက်များ မပါချေ။
ချောင်လူအင်းက သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေသည်။
ဝမ်းလီ ရောက်လာလျှင် မန်ချူးနှစ်ယောက်က အရိုအသေ
ပေးသင့်...

“မန်ချူးနန်းတွင်းက သခင်မလေးကိုယ်တိုင် ကြွလာခဲ့တာ
ပါ။ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”
ဝမ်းလီ ပြုံးသင်း...
“ကျုပ်က မန်ချူးစစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာမယ် ထင်
ထားတာ၊ ကဲပါလေ ရောက်လာမှတော့ သွားတွေ ကြတာပေါ့”
မန်ချူးနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွား၏။
“ကြပါ”
ဝမ်းလီအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။
မားဟူနှင့် ချောင်လူအင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက်...
ဝမ်းလီ နောက်မှ ကိုယ်ရံတော်များသဖွယ် ဝဲယာခြံရံ၍
လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

မြို့တံခါးနှင့် မလှမ်းမကမ်း မြက်ခင်းပြင်ဝယ် ရွက်ဖျင်တံ
တစ်လုံး ထိုးထားသည်။

ရွက်ဖျင်တံဘေးဝယ် မန်ချူးစေ့စပ်ရေးအလံကို လွှင့်ထူ
ထားသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ မြင်းလေးကောင်ဆွဲသော အဖိုးတန် မြင်း
လှည်းတစ်စီးအပြင် မြင်းခြောက်ကောင် ရပ်တန့်ထား၏။

ရွက်ဖျင်ထဲ ဝင်ပေါက်၌ မန်ချူးနှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေ
၏။

ဝမ်းလီအား ခေါ်ဆောင်လာသော မန်ချူးနှစ်ယောက်က
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီအား ကြည့်ကာ...

“အထဲမှာ သခင်မလေး ရှိပါတယ်၊ ဝင်သွားပါ”

ဟု ပြောလာ၏။

ဝမ်းလီက ခါးမှ ဓားဖြုတ်ကာ မားဟူအား လှမ်းပေးယင်း..

“မင်းတို့ ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြပေါ့”

မားဟူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဝမ်းလီက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားယင်း ရွက်ဖျင်တံ
အတွင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။

မားဟူနှင့် ချောင်လူအင်းက အခြေအနေကို မပြတ်တမ်း
အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

အကြောင်းထူးပါက အသင့်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်လည်း ပြင်ဆင်

ထားလိုက်ကြတော့သည်။

ဝမ်းလီက မန်ချူးတံအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ရွက်ဖျင်တံအတွင်း ဇာပဝါအုပ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်

ဦး ထိုင်နေသည်။

သူမ၏နောက်ဝယ် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရှိနေ၏။

သူမ၏ဘေးဘက်ဝယ် အစေ့မိန်းကလေးတစ်ဦး ရိုက်ဂျိုးစွာ

ဖြင့် ရှိနေသည်။

ယင်းမိန်းကလေးမှာ သခင်မလေး ဖြစ်ရမည်ဟု ဝမ်းလီ
တွက်ဆမိလိုက်သည်။

သခင်မလေးက သူ့အား ကြည့်လာသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများသည် ရွန်းလဲ့တောက်ပနေ၏။

“ထိုင်ပါရှင်”

အသံမှာလည်း ချို့လွှင့်သာယာနေ၏။

ဝမ်းလီက မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သခင်မလေးက...

“ရှင်က ဝမ်းလီနော်”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သခင်မလေးက...

“ကျွန်မနာမည် ဖြာချင်း’ပါ။ မန်ချူးအကြီးအကဲတစ်ဦးရဲ့ သမီးတော်ပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်းက စစ်သူကြီးလက်အောက်မှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ တပ်မှူးကျိုင်းရုံးပါ”

ပြောဆိုမိတ်ဆက်လာသည်။

ဝမ်းလီက...

“လာရတဲ့ကိစ္စက”

လိုရင်းကို မေးလိုက်သည်။

သခင်မလေး(ဝါ)ဖြာချင်းက...

“စစ်သူကြီးကိုယ်စား ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖို့ လာခဲ့တာပါ”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“စစ်သူကြီးက မိန်းကလေးတစ်ဦး စေလွှတ်ရတာနည်းတဲ့ အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး”

ဖြာချင်း၏နောက်ဝယ် ရပ်နေသော အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“စစ်သူကြီးကို မလေးမစား ပုတ်ခတ်မပြောပါနဲ့”

အော်ငေါက်လာသည်။

ဝမ်းလီ ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ မကြိုက်ယင် မတတ်နိုင်ဘူး”

အဘိုးအို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ဖြာချင်းက လက်ကာပြု၍ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဖြာချင်းက...

“ရှင်အနေ ငြိမ်းချမ်းမှု လိုလားတယ်ဆိုပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေတာ လူတွေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခ ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ သိသလား”

ဝမ်းလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ဘာသာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ မန်ချူးတွေ ကျူးကျော်လာမှ အတိဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကိုကော မင်း ဘာပြောမလဲ”

ဖြာချင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်သာ တိုက်ပွဲဆက်လက် မဆင်နွှဲဘဲ မန်ချူးနဲ့ သင့်တင့်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ယင် ဒုက္ခဆိုးတွေ ထပ်ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခက်တာက ကျုပ်က မန်ချူးတွေ ရှိနေတာကို မလိုလားဘူးဗျ၊ မန်ချူးတွေ မရှိတော့မှ တိုက်ပွဲရပ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ ယာလုပ်ငန်း ပြန်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်”

အဘိုးအို စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“မင်း လက်ပေါက်ကပ်အောင် ပြောမနေနဲ့”

ဝမ်းလီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လာသည်။

တဖန် ဖြာချင်းအား ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ စကားပြောချင်တာဗျ”

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြာချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘာ အပြင်ထွက်ပေးလိုက်ပါ”

“သခင်မလေး”

အဘိုးအိုက စောဒကတက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

မြာချင်းက...

“ဘာထွက်သွားပါ၊ ကျွန်မက စစ်သူကြီးအမိန့်နဲ့ စေ့စပ်မှု ပြုနေတာပါ”

အဘိုးအို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ”

မြာချင်း၏အနောက်မှ ခွာကာ အပြင်ဘက် ထွက်သွားလေ သည်။

မြာချင်းက...

“ကဲ ကျွန်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးဖို့ ရပြီ ထင် တယ်”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်ယင်း...

“ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ မျက်နှာ တွေ့ခွင့်ရှိမလား”

မြာချင်းက မျက်နှာပေါ်မှ ပဝါအား ဖယ်ရှားလိုက်၏။

ထိုအခါ ချောမောလှပသော မန်ချူးတစ်ဦး၏မျက်နှာ ပေါ် လွင်လာ၏။

ဝမ်းလီက...

“မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

မြာချင်း လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အခုလို ချီးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမ၏အပြုံးသည် မားကျိုဝါးနှင့် အတော်လေး တူပေ သည်။

ဝမ်းလီသည် မားကျိုဝါး မျက်နှာအား ပြန်လည်မြင် ယောင်လာမိသည်။

မြားချင်းက အစေခံအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အစေခံသည် ရှည်မျောမျော အထုပ်တစ်ခုအား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

မြားချင်းက အဝတ်စများကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ရွှေဖြင့် ကွပ်ထားသော ဓားအိမ်နှင့် ရတနာများ စီခြယ် ထားသော ဓားရိုးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝမ်းလီက စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြာချင်းက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

တောက်ပသော အလင်းတန်းနှင့်အတူ ဓားသွားထွက်ပေါ် လာ၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဓား”

ဝမ်းလီ လွှတ်ခနဲ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

မြာချင်းက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး...

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒီရတနာစားဟာ ရွှေစားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အထိမ်းအမှတ်ပဲ၊ ရွှေစားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ မြို့ငါးမြို့ နယ်သုံးနယ်ကို ပိုင်တယ်၊ မန်ချူးများကိုယ်တိုင် ရှိသေလေးစားခြင်း ခံရတယ်”

ဝမ်းလီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

မြာချင်းက ဆက်ပြောလာသည်။

“ရှင်ဟာ တိုက်ပွဲတွေ ရုပ်ပြီး မန်ချူးတွေနဲ့ လက်တွဲယှဉ် ဒီရတနာစား ပေးအပ်ဖို့ စစ်သူကြီးက မှာလိုက်ပါတယ်”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“အတော် ရက်ရောတာပဲ”

မြာချင်းက...

“ရှင်သဘောတူတယ်ဆိုယင် ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာတစ်လုံးပါ ပေးလိုက်တယ်”

ဝမ်းလီက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တန်ဖိုးတွေက မသေးပါလား၊ ခက်တာက ကျုပ်က သူများသစ္စာခံ မလုပ်ချင်ဘူး”

မြာချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ရှင်လက်မခံဘူး ဟုတ်လား”

ဝမ်းလီက...

“မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ဖို့လည်းပါ၊ ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး”

မြာချင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်က တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲချင်နေတာကိုး၊ လူပေါင်းများစွာ

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား”

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“ကျုပ်က တိုက်ပွဲကို တမင်ဆင်နွှဲချင်နေတယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ မန်ချူးတွေကြောင့် လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရသလဲ၊ ကိုယ့်မြေပေါ်လဲ ကျူးကျော်လာသေးတယ်၊ မတရားပြုတာကိုလဲ ခံရသေးတယ်”

သူက အံတစ်ချက်ကြိတ်ယင်း...

“ကျုပ်ဟာ ယာအလုပ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ချစ်သူကို ပျော်ရွှင်စွာ ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ မန်ချူးတွေပဲ ကျုပ်ချစ်သူကို မတရားသတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ မတရားမှုများစွာ ကြားထဲမှာ ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်တော့ဘဲ အခုလို ဘဝမျိုး ရောက်လာခဲ့ရတော့တာပဲ”

မြာချင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းထဲ ကရုဏာသက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။

ဝမ်းလီသည် သူမအား မချီပြီးပြီးပြီယင်း...

“ကျုပ် ဘာတွေ ပြောနေမိပါလိမ့်၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ဖူးဘူး၊ မင်းကို ပထမဆုံး ပြောပြမိတာပဲ”

မြာချင်း ပင့်သက်ရှိုက်ကာ...

“ကျွန်မစိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်”

ဝမ်းလီက...

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကံတရားပဲပေါ့”

သူက မြာချင်းအား ကြည့်ကာ လေးနက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့လူမျိုးအားလုံးဟာ လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်ကြတယ်၊ ကျုပ်ကို သူတို့လိုအပ်တယ်၊ မျှော်လင့်အားကိုးကြတယ်၊ ကျုပ်ဟာ သူတို့တွေကို လစ်လျူရှုထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွေရဲ့ စိတ်ကူးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးဖို့ ကျုပ်အသက်ကို တောင် ပေးအပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျုပ်သေရမယ်ဆိုယင်တောင် နောက်မတွန့်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ အတုအယောင်ပဲ၊ သစ္စာခံခိုင်းပြီး ကျွန်တော်သွင်းမယ် မဟုတ်လား၊ လူမျိုးပေါင်း မြောက်များစွာ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ စစ်သူကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲကို ကြည့်ပါ၊ ရိုးသားခြင်းတွေ ရှိရဲ့လားလို့ မတရားမှုနဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေဟာ ပြည့်နှက်နေမှာပါ၊ သူ့ရဲ့ မတရားမှုကြောင့် လူပေါင်းများစွာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလို သေဆုံးခဲ့ကြတာ မရေတွက်နိုင်အောင်ပဲ”

မြာချင်း၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းလီကဲ့သို့ လူစားမျိုး တစ်သက်တာ၌ တွေ့ကြုံရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သူမသည် ဝမ်းလီအပေါ် အလွန်ပင် လေးစားကြည်ညိုလာမိတော့သည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့သဘောထားကို ပြန်ပြီး တင်းပြလိုက်ပါမယ်”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ချစ်သူဟာ မတရားအသတ်ခံရတာတောင် မျက်နှာမပျက်ခဲ့ဘူး၊ မင်းဟာလဲ ငါ့ချစ်သူလိုမျိုး ရဲဝံ့ပြီး သတ္တိကောင်းတာပါပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ထရပ်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မြာချင်း ငိုငင်တွေနေ၏။

ဝမ်းလီ နောက်ကျောအား ငေးကြည့်ယင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် တိတ်တခိုးချစ်လိုက်လေတော့သည်။

မြာချင်း ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်က ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆီးကြိုလာသည်။

“မြာချင်းတောင် ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ ဘေးမသိရန်မခတ် အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

မြာချင်းက ဆားမူထိုင်အား အရိုအသေပေးလိုက်၏။

ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ဆားမူထိုင်၊ ကျိုင်းခုံးနှင့် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခေါင်းဆောင်အချို့ ရှိနေကြပေသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

စိတ်လှုပ်ရှားသော လေသံဖြင့် မေးလာသည်။

မြာချင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“သူက လက်မခံပါဘူး၊ လွတ်လပ်ခွင့်ရဖို့ ဆက်လက်တိုက်

ပွဲဝင်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကောင်းကွာ”

ဆားမှုထိုင် ခဲ့လိုက်သည်။

သူက မြာချင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ယင်...

“မင်းက ဝမ်းလိနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ ဆုံခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဝမ်း

လီအပေါ် ဘယ်လိုမြင်သလဲ သုံးသပ်ပြပါဦး”

မြာချင်းက...

“ဝမ်းလီဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊ ရဲရင့်ပြတ်သားတယ်၊

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် လူဆိုးဓားပြရုပ်ပေါက်တယ်၊

စစ်သူကြီးလို ဥပဓိရုပ်မကောင်းဘူး၊ မခန့်ညားပါဘူး”

ဆားမှုထိုင် သဘောကျစေရန် ရွေးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆားမှုထိုင် သဘောကျသွား၏။

“ကျုပ်က ဥပဓိရုပ်တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့၊ ဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝမ်းလီထက်လည်း ဘုန်းတန်ခိုးသြဇာ ကြီး

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

မားပါတယ်”

ဆားမှုထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကံမင်းခရီးပမ်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ သွား အနားယူပါ

တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြာချင်း အရိုအသေပေးကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကျိုင်းခုံးက...

“ဟေ့ မင်းယူသွားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကော”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မြာချင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာပြီး...

“လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေကို လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်”

ဆားမှုထိုင် မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

ကျိုင်းခုံးလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး...

“အတော်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ”

အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ဆားမှုထိုင်က ခဲ့ပြီးပြီးယင်...

“မိန်းမတစ်ယောက် လွတ်ယင် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်

ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်လေ”

မြာချင်းက...

“အခုလို လှူဒါန်းခဲ့တဲ့အတွက် လူတွေဟာ စစ်သူကြီးက

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြင်နာသနားတတ်တဲ့စိတ် ရှိပြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမြင့်သူလို့ ယုံကြည်သွားအောင်လို့ပါ”

“ငါဘုန်းတန်ခိုးဩဇာကြီးမားဖို့ဆိုယင် ဝမ်းလီရဲ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ နားလည်ထား”

ဆားမူထိုင် ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်၏။

မြာချင်း ခေါင်းငုံ့ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆားမူထိုင်က အခန်းထဲရှိ သူများအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ယင်း...

“ဝမ်းလီဟာ အတော်ဘဝင်မြင့်နေပုံရတယ်၊ ငါ့ကမ်းလှမ်းချက်ကိုတောင် ငြင်းပယ်ရဲတယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ကို စိန်ခေါ်တာပဲ”

မန်ချူးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက...

“ဝမ်းလီဟာ ရွှေတံခါးမြို့မှာ အထိုင်ချပြီး ကျုပ်တို့ကို ခုခံဖို့ ပြင်ထားပုံရတယ်”

ဆားမူထိုင်က...

“ဒါကို ငါလဲ တွေးမိပါတယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲကို အကျိုးရှိအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ကျိုင်းရုံးက...

“စစ်သူကြီး ဘယ်လိုအကြံ ရှိပါသလဲ”

ဆားမူထိုင် တစ်ချက်စဉ်းစားယင်း...

“ကျုပ်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်တွေထဲက သို့ပန်းတပ်တွေကို ဖွဲ့စည်းရွေးထုတ်ရမယ်”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

သူတို့သည် ဝမ်းလီအား ချေမှုန်းရန် အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုက်ကြတော့သည်။

သူတို့ ဆွေးနွေးမှုအား အပြင်ဘက်မှ မြာချင်းက တိတိတဆိတ် နားထောင်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်စာနှင့် ကတိစကား

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ဦးသည် ရွှေတံခါးဖြူသို့ ဒုန်းစိုင်းနှင်လာသည်။

တံခါးစောင့်များ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြင်းစီးသမားက ရောက်ရှိလာသည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော မန်ချူးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မန်ချူးက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းယင်း...

“ဝမ်းလီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ သခင်မလေးမြာချင်းက အရေးတကြီး စေလွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြောလာသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။

မကြာမီ...

ဝမ်းလီ ရောက်ရှိလာသည်။

မန်ချူးအား ကြည့်ကာ...

“သခင်မလေးမြာချင်း လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မန်ချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင် ပေးလိုက်ပါတယ်”

ပြောယင်း ချိတ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်တစ်လုံး လှမ်းပေး

လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုလူက ချက်ချင်း မြင်းပေါ်တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝမ်းလီက ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘာတွေများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေပါလိမ့်”

စိတ်ထဲမိတွေးယင်း စာအိတ်ကို ဖောက်ကာ ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။
“မြာချင်းဟာ လေးစားထိုက်ပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါပဲလား”

သူက မြာချင်းအား အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။
တိုက်ပွဲ ပြင်ဆင်နေသော စစ်သူကြီး၏စီမံမှုများကို ရေသားသတိပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မြာချင်း၏ကျေးဇူးကြောင့် သတင်းအချက်အလက်များအား သိရှိပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ပေမည်။

ချက်ချင်းပင် မားဟူတို့လူစုအား စုစည်းကာ ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

“အဓိကက သို့ပန်းတပ်ပဲ၊ သူတို့တွေဟာ မန်ချူးသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေကပဲ၊ အချင်းချင်း ပြန်တိုက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ...

ဟန်စိန်နှင့် ချွန်းကောက်တို့က ထရပ်ယင်း...

“တောင်ပေါ်ဒေသကလွဲပြီး မြေလတ်ပိုင်းဒေသတွေမှာ ကျုပ်တို့နဲ့ အသိအကျွမ်းတွေ ရှိတယ်၊ သို့ပန်းတပ်နဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖို့ ကျုပ်တို့တာဝန်ယူတယ်”

ဝမ်းလီက ချီတက်လာရာ လမ်းကြောင်းအား ပြောပြလိုက်၏။

ချွန်းကောက်နှင့် ဟန်စိန်တို့သည် အဖွဲ့သားအနည်းငယ်

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

ခေါ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဝမ်းလီက...

“မားဟူနဲ့ ချောင်လူအင်း ငါ့နောက်လိုက်မို့”

မားဟူက...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဝမ်းလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“မိတ်ဆုံမြို့ကို သွားမယ်၊ အင်အားကြီးဒေသခံ ခေါင်းဆောင်တွေကို စည်းရုံးရမယ်၊ သူတို့ပါဝင်မှ မန်ချူးတွေကို အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်းနိုင်မှာ”

ချောင်လူအင်းက မျက်မှောင်ထုပ်ယင်း...

“သူတို့က လက်ခံပါ့မလား”

ဝမ်းလီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ”

မိတ်ဆုံမြို့ခန်းမဆောင်...

အင်အားကြီးဒေသခံခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်သော ပူးချိုလောင်တ၊ ကျိုဝင်းရီနှင့် ကောက်ကျင်းနယ် သခင်လေးကွမ်းပေးရှိတို့ ရှိနေသည်။

ဝမ်းလီက ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကြံပြုသည်။

လောင်တတို့က လက်မခံချင်ကြပါ။

ယခု ချီတက်လာသော မန်ချူးတပ်မှာ ရှိသမျှ အင်အား

အလုံးစုံ အသုံးပြုလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိမိအကျိုးစီးပွား ကြည့်ကြသူများပီပီ အနာမခံ
လိုကြပါချေ။

ကွမ်းဖေးရှိတစ်ယောက်သာ စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသည်။

ဝမ်းလီက ကွမ်းဖေးရှိအား အကူအညီတောင်းသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စား အရှိန်အဝါသည် ကျန်ခေါင်းဆောင်

များအပေါ် ဩဇာညောင်းသည် မဟုတ်လား။

ဝမ်းလီအား လေးစားသည့်အပြင် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသော

ကွမ်းဖေးရှိက ကူညီရန် ကတိပြုခဲ့သောကြောင့် ကျန်လူများ မတတ်
သာကြတော့ပါချေ။

ကွမ်းဖေးရှိ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ဖခင်အား တိုင်ပင်ခဲ့သော

အခါ နယ်စားကြီးကွမ်းထို သဘောမတူခဲ့ပါချေ။

သားဖြစ်သူ နယ်စားအရိုက်အရာ ဆက်ခံရန် အခွင့်ကောင်း

ပေါ်လာသည်ကို ရိပ်စားမိ၍ မန်ချူးစစ်သူကြီးနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ပူး
ပေါင်းရန် ကြံဆောင်ခဲ့လေတော့သည်။

ခြေလှမ်းသစ်

အဆောင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက မင်းမူနေသည်။

စစ်သူကြီးဆားမူထိုင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက်

အခြေအနေ အရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းက အလွန်လျှို့ဝှက်သော အသွင်ဖြင့် တိုး

တိုးတိတ်တိတ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

စစ်မြေပြင် တိုက်ပွဲ၌သာ မဟုတ်ဘဲ မည်သည့်အချိန်၊ မည်

သည့်နေရာ၌မဆို အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေက စိုးမိုး

ထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆားမူထိုင်သည် မျိုးချစ်များ၏လုပ်ကြံမှုကြောင့် ဒဏ်ရာရ

ကာ ဆေးကုဖို့ မန်ချူး ကုန်းမြင့်သို့ ပြန်သွားချိန်၌ နဂါးလေးဝမ်းလီ

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကို အထင်သေးပေါ့လျော့ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဆားမှုထိုင်၏တိုက်တိုင် အောင်တပ်ဖွဲ့သည် တိုက်တိုင်းရှုံးတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ဆားမှုထိုင်လည်း သတင်းဆိုးများကြောင့် ဝေဒနာကိုပင် အမှုမထားနိုင်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ပြန်လာပြီး စီမံဆောင်ရွက်ရတော့သည်။

ဆားမှုထိုင်၏အဆောင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း အပြင် ဆိုးရွားသော ဆေးနံ့များကလည်း လွှမ်းမိုးထားလေသည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်”

ဆားမှုထိုင်က ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလိုက်သည်။

သူက ဒေသခံ ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပညာရှိကြီးနှင့် စကားများစွာ ပြောခဲ့သည်။

ပညာရှိကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် ခန်းမဆောင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ပြန်ပြီး လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆားမှုထိုင်သည် ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသူတစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အသွင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဆားမှုထိုင်က မန်ချူး ကုန်းမြင့်မှ ပြန်လာသောအခါ သူ၏ သက်တော်စောင့်အဖြစ် လိုက်ပါလာသော မန်ချူးသူရဲကောင်း ‘ချုံးပိုင်’ ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ဆားမှုထိုင်က...

“ပညာရှိကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို မင်းကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချုံးပိုင်က...

“ကြားပါတယ် စစ်သူကြီး၊ နဂါးလေးဝမ်းလီတို့ရဲ့ ချိုးရိုးက သူရဲကောင်းမျိုးရိုးပါပဲ၊ သူတို့ဟာ ဒေသခံတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တယ်၊ ခေါင်းဆောင်မှုပေးစွမ်းနိုင်တယ်၊ သူရဲသတ္တိပြည့်စုံကြတယ်၊ လူတွေက သူတို့ကို ကြည်ညိုလေးစားကြတယ်၊ အားကိုးကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမဆို မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့အောင် သတ္တိတွေ ရှိလာကြတယ်၊ သည်လိုနဲ့ပဲ သူတို့ဟာ အောင်ပွဲတွေဆီကို ဦးတည်နေကြပါတယ်”

ဆားမှုထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နဂါးလေးဝမ်းလီဟာ သူ့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေလိုပဲ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၊ ချိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနေပြီ၊ သူ့ရဲ့အင်အားလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာနေပြီ၊ သူတို့ကို အထင်သေးနေဦးမယ်ဆိုယင်တော့ တုံ့တတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေကို စွန့်ပြီး မန်ချူး ကုန်းမြင့်ကို ပြန်သွားကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ချုံးပိုင် ဦးညှုတ်လိုက်သည်။

“စစ်သူကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင် တပ်ဖွဲ့တွေကို ကျန်တော့

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဦးစီးပြီး နဂါးလေးဝမ်းလီကို တိုက်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဆားမှုထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါကလည်း သည်တစ်ပွဲမှာ မင်းကို တာဝန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ”

“ကွန်တော့ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဆားမှုထိုင်က...

“ဒါပေမယ့် မင်းကို ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းက အောင်ပွဲခံထားပြီး တက်ကြွနေတဲ့ ‘နဂါးလေး’တို့ လူစုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကို မေ့ထားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ချုံးပိုင်က...

“စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတဲ့ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ အင်မတန် ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နဂါးလေးကို ရင်ဆိုင်ခွင့်ရတာပဲ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုလို့ ခံယူမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး တာဝန်ကို လက်ခံတယ်ဆိုယင် ဘယ်လိုစီမံဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆားမှုထိုင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

တောင်မေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

“နဂါးလေးတို့လူစုဟာ မကြာခင် သေမင်းလွင်မြင်ဒေသကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အကာအကွယ်ကင်းခဲ့ပြီး ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ တိုက်ပွဲဝင်မယ်ဆိုယင် အင်အားကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ်၊ အင်အားသာလွန်တဲ့ဘက်က အသာစီးရမယ်ဆိုတာ စစ်ပွဲကို ဦးဆောင်သူတိုင်း သိကြတယ်”

ချုံးပိုင် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

လွင်ပြင်ကျယ်မှ တိုက်ပွဲအများစုသည် သာမန်တိုက်ပွဲများထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကာ အကျအဆုံးများပြားလေ့ရှိကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ဆားမှုထိုင်ကလည်း ထိပ်သီးစစ်သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အတိုင်း ထိုအချက်ကို နားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ထိခိုက်ကျဆုံးမှုတွေ များပြားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တို့တတွေ ဖမ်းမိထားတဲ့ သွံပန်းတွေကို အသုံးချရမယ်”

ချုံးပိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

သွံပန်းများအား အသုံးချရမည်ဆိုသော စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“သွံပန်းတွေကို လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ၊ တိုက်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ယင် ချမ်းသာပေးမယ်၊ လွတ်လပ်ခွင့်ပြုလိုက်မယ့်အပြင် ဆုငွေလည်း ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ပြီးယင် သွံပန်းတပ်ကို ရှေ့ဆုံးက တင်ပြီး နဂါးလေးတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ခိုင်းရမယ်”

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခုမှ ချုံးပိုင် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဖမ်းမိထားသော သုံ့ပန်းအများ
အပြား ရှိနေပါသည်။

ထိုသုံ့ပန်းများအား နဂါးလေးကို တိုက်ခိုက်ရှာ၌ အသုံးပြု
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ တိုက်ပွဲဝင်ကြမည့် သုံ့ပန်းများမှာ အသေအ
ပျောက် အများဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နဂါးလေးတို့လူစုလည်း သက်
သာမည် မဟုတ်ဘဲ အနည်းနှင့် အများ ထိခိုက်မည်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

သုံ့ပန်းများနှင့် နဂါးလေး၏လူများ တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သူတို့
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် နဂါးလေးတို့ သက်သာတော့
မည် မဟုတ်ပါ။

ချုံးပိုင် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“စစ်သူကြီးရဲ့ အစီအမံအတိုင်း ကျွန်တော် တသွေမတိမ်း
ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ဆားမူထိုင်က...

“မင်းအောင်ပွဲခံနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

နဂါးလေးဝမ်းလီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသည့် ဒေသခံခေါင်းဆောင်များကို ရေကြည်
လိုက်သည်။

ဒေသခံခေါင်းဆောင်များသည် နဂါးလေးဝမ်းလီကို လေး
စားကြည်ညို၍လည်းကောင်း၊ အားကျ၍လည်းကောင်း ကျူးကျော်
သူများအား တွန်းလှန်ရန် လာရောက်ပူးပေါင်း လက်တွဲခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ ကျေးရွာအသီးသီးမှလည်းကောင်း၊
ကောက်ကျင်းနယ်၊ တာလီနယ်များမှလည်းကောင်း အရပ်ဒေသ
အသီးသီးမှ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး သူတို့၏ပူးပေါင်းအင်အားမှာ တစ်စ
ထက်တစ်စ ကြီးထွားလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

နဂါးလေးဝမ်းလီသည်လည်း မျိုးချစ်တပ်ပေါင်းစုအဖွဲ့ကြီး
၏ ခေါင်းဆောင်စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။

ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့တွင် ကျောက်လက်ဝါးမားချိန်နှင့် သားဖြစ်
သူ မားဟူတို့မှာ အမာခံများ ဖြစ်ပြီး ရှေးမဆွကပင် ဝမ်းလီနှင့်
လက်တွဲလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

ရေတံခွန်ရွာသား ချွန်းကောက်...

မြားဘုရင် ဟန်စိန်းတို့သည် ဝမ်းလီ၏လက်ရုံးများ ဖြစ်လာ
ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းလီ အားထားလာရသည်မှာ ကောက်

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းနှင့် တာလိနယ်များမှ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ပူးချီ၊ လောင်တနှင့် ကျိုဝင်းရီတို့ ဖြစ်သည်။

ပူးချီသည် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်ပြီး ဓားခုတ်လှထိုး အတတ်ပညာလည်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ်သည်။

မြင်းများအကြောင်းကို ပို၍ နားလည်သဖြင့် နဂါးလေးဝမ်းလီက ပူးချီအား မြင်းတပ်ဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

လောင်တကား လှံရှည်ကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်ရာ၌ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လှံရှည်ကိုင်ဆောင်သူများကို ဦးဆောင်ရန် ဝမ်းလီ တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ကျိုဝင်းရီကား မြားဘုရင် ဟန်စိန်းကဲ့သို့ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော မြားပစ်ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မျိုးချစ်အဖွဲ့သားများအား မြားပစ်ပညာ သင်ကြားပေးရန် နှင့် မြားအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ရန် နဂါးလေးဝမ်းလီက တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင်...

နဂါးလေးဝမ်းလီတို့တပ်ဖွဲ့သည် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များကို ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နဂါးလေးဝမ်းလီက မန်ချူးတို့ အခြေပြု

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

ထားသည့် ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေတံခါးမြို့သည် အလွန်အချက်အချာကျသည့် နေရာ၌ တည်ရှိနေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသသို့လည်းကောင်း၊ ကောက်ကျင်းနယ်နှင့် တာလိနယ်များသို့လည်းကောင်း သွားနိုင်သော ခရီးလမ်းဆိုမြို့လည်း ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူးတို့သည် တောင်ပေါ်ဒေသကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ ရွှေတံခါးမြို့၌ အခြေစိုက်ပြီးမှ တောင်ပေါ်ဒေသကို ထိုးဖောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေတံခါးမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှုများကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလီ နားလည်ထားသည်။

ဒေသခံခေါင်းဆောင်များကို ခေါ်ယူကာ ရွှေတံခါးမြို့အား တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

အားလုံးသည် ဝမ်းလီ ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေကြလေသည်။

ဝမ်းလီက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“မကြာသေးခင်က ကျုပ်သတင်းတစ်ခု ရလိုက်တယ်၊ တာလီကို ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ မန်ချူးစစ်သူကြီးဆားမူထိုင်က ကျုပ်တို့ ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်လာတော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပြီး

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ့ရဲ့သက်တော်စောင့် ချုံးပိုင်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်၊ ချုံးပိုင်က ကျုပ်တို့ကို တားဆီးလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် မကြာမီ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး နားလည်သဘော ပေါက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်တို့က ချုံးပိုင်ကို ဆုံးမလိုက်ယင် ဆားမှုထိုင် အတော် ခေါင်းကိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေတံခါးမြို့ကို သိမ်းပိုက် နိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ရွှေတံခါးမြို့ဟာ ခံတပ်မြို့တစ်ခု ဖြစ် သလို လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းတယ်၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် က ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတွေ အချိန်မရွေး လာနိုင်တယ်၊ ဆားမှုထိုင် ကိုယ်တိုင် အင်အားအလုံးရင်းနဲ့ လာမယ်ဆိုယင်တောင် မူစရာ မလို ဘူး”

ဤတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က မေးလေသည်။

“ရွှေတံခါးမြို့ဟာ တကယ်တော့ ကောက်ကျင်းနယ်စားရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိနေတာ၊ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုယင် ကောက် ကျင်းနယ်စားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကောက်ကျင်းနယ်စားနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ် ထားပါတယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ကိစ္စကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေမယ်၊ ဆားမှုထိုင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာခဲ့ယင်လည်း သူတို့ ကောက်ကျင်း

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

တပ်ဖွဲ့တွေဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဆားမှုထိုင်ကို ညှပ်ပူးညှပ် ပိတ် တိုက်ခိုက်မယ်လို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြလေ သည်။

“ကောက်ကျင်းနယ်စားဟာ အတ္တကြီးတဲ့လူ၊ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်တဲ့လူဆိုတာ အားလုံးသိတာပဲ၊ သူက ကျုပ်တို့နဲ့ပေါင်းပြီး မန်ချူးကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“မန်ချူးတွေက သူ့ကို ကောက်ကျင်းနယ်စားရာထူး ပြန် ပေးထားတာ၊ သူကလည်း မန်ချူးတွေကို သစ္စာခံထားတာ အားလုံး သိကြတာပဲ”

“သူ့ကို ကျုပ်တော့ မယုံဘူးဗျို့”

ခေါင်းဆောင်များ၏ ဝေဖန်စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ ရှင်း ပြလိုက်လေသည်။

“ကောက်ကျင်းနယ်စားဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပါပဲ ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တရုတ်လူမျိုးပါ၊ တိုင်းတပါးသား မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဒါကြောင့် တကယ် အရေးအကြောင်း ကြုံလာယင် ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲလာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ထားပါတယ်၊ ကျုပ်က သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ”

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အားလုံးက ဝမ်းလီ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်
နေကြလေသည်။

ဝမ်းလီ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“နယ်စားကွမ်းထိုတို့သားအဖဟာ ကျုပ်တို့ချင်း မဟာမိတ်
ဖွဲ့ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာတာနဲ့ ကျုပ်တို့ဘက်က ပါဝင်ကူညီ
မယ့်အကြောင်း သဘောတူ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက်
သစ္စာရေသောက်ပြီး သစ္စာပြုခဲ့ကြပါတယ်”

ဝမ်းလီက ကောက်ကျင်းနယ်စားနှင့် လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ခြင်းကြောင့် မည်သူကမှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြခြင်း မရှိတော့
ပါ။

ဝမ်းလီက...

“ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာဟာ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ဖို့
နာမည်ကျော်ကြားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခြေပေါ်ကနေ တိုင်း
တပါးသားတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ဒါဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးမှာ တာ
ဝန်ရှိပါတယ်၊ တရုတ်လူမျိုးဖြစ်တဲ့ ကောက်ကျင်းနယ်စားမှာလည်း
တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး သွေးစည်းညီညွတ်ကြရပါလိမ့်
မယ်၊ ခုဆိုယင် နန်းတွင်းက တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ မျိုးချစ်အင်အားစုတွေ
လက်တွဲပြီး မန်ချူးတွေကို တိုက်ခိုက်နေကြတာ အောင်ပွဲတွေ ရနေ
ပါပြီ၊ မန်ချူးတွေ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်နေရပါပြီ၊ သည်အချိန်
မှာ ကျုပ်တို့ကလည်း ညီညီညွတ်ညွတ် လက်တွဲရင်ဆိုင်ကြမယ်ဆို
ယင် အောင်ပွဲခံနိုင်မှာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ထို့နောက်...

“ကျုပ်တို့ ရွှေမြို့တော်ကို သွားကြမယ်၊ ‘သေမင်းလွင်ပြင်’
မှာ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်၊ အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ကြ
ပါ၊ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ပြုကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ ဒေသခံခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေး
နွေးပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့သည်။

အမှားများစွာ

ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေသခံခေါင်းဆောင်များ အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။

မိမိတို့ ဒေသသို့ ပြန်ကာ အင်အားစုဆောင်းပြီး လက်နက် လူသူ စုဆောင်းကာ သေမင်းလွင်ပြင်သို့ လာကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၌ အခြားခေါင်းဆောင်များ၏အဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဝမ်းလီ၏ခေါင်းဆောင်မှုအောက်၌ ရပ်တည်ကာ ရွှေတံခါးမြို့အား တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှ ပြန်လာခဲ့သော ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်သည် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဝမ်းလီက ကောက်ကျင်းနယ်စားကို ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်တာ အမှားကြီးမှားနေပြီ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကွမ်းထိုဟာ နဂိုကတည်းက အဟွာသမားတစ်ယောက်ပဲဗျ”

“သူက မန်ချူးတွေနဲ့ ပေါင်းလို့ နယ်စားရာထူး ပြန်ရပြီး ကောင်းစားနေတာ၊ ကျုပ်တို့က မန်ချူးတွေ စည်းရုံးတာကို လက်မခံဘဲ နေခဲ့တာကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရတာ၊ ကွမ်းထိုလို လုပ်လိုက်ယင် အေးအေးဆေးဆေး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာပဲ”

ထိုဒေသခံသုံးယောက်မှာ ဝမ်းလီနှင့် လက်တွဲကာ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲများ၌ သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသည်များကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

“ဝမ်းလီက ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ တကယ့် တိုက်ပွဲကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ လူတွေလည်း အတော်သေကြေပျက်စီးသွားကြမှာပဲ”

“ခက်တာက သည်လောက် ကြီးကျယ်တဲ့ တိုက်ပွဲကို ဝမ်းလီဦးဆောင်နိုင်ပါ့မလား”

“ဆားမူထိုင်က တာလိကို ပြန်ရောက်လာပြီလို့ သတင်းကြားတယ်၊ တိုက်ပွဲကို သူဦးဆောင်မယ်ဆိုယင် သိပ်မလွယ်ဘူး”

သုံးယောက်သား စိတ်ပူနေကြသည်။
ရွှေတံခါးမြို့ တိုက်ပွဲသည် အဆုံးအဖြတ် တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်နေ

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော်...

အနိုင်ရလိုက်သည့်တိုင်အောင် မန်ချူးများကို တကယ်တမ်း
မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မသေချာသေးပါ။

မန်ချူးတို့က ပို၍ အင်အားကြီးမားသော တပ်ဖွဲ့များဖြင့်
တိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုပါလျှင်...

တစ်ချိန်လုံး တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်ဆိုပါလျှင်...

“ကျုပ်တို့က မသေမချင်း တိုက်ပွဲဝင်ရမလို ဖြစ်နေပြီဗျ”

“သည်လောက် ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်
ယင်း တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် အသက်ပါသွားမှာ သေချာတယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရယင် တိုက်ပွဲတွေကို ကျုပ်မုန်းတီးနေ
ပါပြီ၊ ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ချင်တော့ပါဘူးဗျာ”

သုံးယောက်သား သူတို့၏ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆက်
လက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလိုက်ကြသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် သုံးယောက်စလုံး သဘော
ထား တူညီနေပါသည်။

သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အချင်းချင်း သဘော
တူလိုက်ကြသည်။ သူတို့၏သဘောထားကို မည်သူမျှ မသိအောင်
လျှို့ဝှက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ဆားမူထိုင်...

ဆားမူထိုင်သည် ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် စိတ်
လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဝမ်းလီဦးဆောင်သော
မျိုးချစ်အင်အားစုများက ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာ
နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အင်း သူတို့ တိုက်ခိုက်လာကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်၊
ကျိုင်းစုံးက ပရိယာယ် မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ရှုံးပွဲကြုံခဲ့ရတာ၊
သည်တစ်ခါတော့ သူတို့ကို ဆုံးမနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ဆားမူထိုင်သည် ရွှေတံခါးမြို့အား တိုက်ခိုက်လာမည့် ဝမ်း
လီတို့လူစုအား တားဆီးနှိမ်နင်းရန် ချုံးပိုင်ကို တာဝန်ပေးထားပြီး
ဖြစ်လေသည်။

ဆားမူထိုင်က သူ့အား သတင်းလာပေးသူကို ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာယင် သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်း
ပြီး တိုက်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ် ဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို လာပြီးစည်းရုံးတဲ့
အချိန်မှာ ကျုပ်က သဘောတူခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဆားမူထိုင်က လက်ကာပြလိုက်လေ
သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက လှေကန်နစ်ဘက် နင်းချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က စစ်သူကြီးတို့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာ ဖောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို စစ်သူကြီးတို့ကပဲ အာမခံပေးနိုင် တာ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ဝမ်းလီ စည်းရုံးတာကို လက်ခံလိုက်တာက”

“ကျုပ်သားကြောင့်ပါ၊ သူက ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဝမ်းလီကို ကြည်ညိုနေတယ်၊ ဒါဟာ ဒုက္ခရှာတာဆိုတာ သူ မသိသေးပါဘူး၊ သူ့ရှေ့မှာရှိ သူ့ကျေနပ်အောင် ဝမ်းလီ စည်းရုံးတာကို လက်ခံလိုက် တာပါ၊ ကျုပ်က သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ခုလို အမှန်အတိုင်း လာ ပြောပြပြီး သက်သေခံလိုက်တာပါ၊ ကျုပ်သားလည်း နောက်တော့ ကောက်ကျင်းနယ်စားရာထူးထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိ ဘူးဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာပါ”

ဆားမူထိုင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့ ဘယ်လိုကျင့်ကြံနေ ထိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် လည်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျောထောက်နောက်ခံလုပ်ပေးခဲ့တာ ပေါ့”

“စစ်သူကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်သွားပြီး ဟန်မပျက်နေပါ၊ ဝမ်းလီ

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

နဲ့ တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါ၊ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ရောက်သွား တာနဲ့ ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဗျာ”

ဆားမူထိုင် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားသားအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့မှည့်တစ် ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူးလို့ ကျုပ်အာမခံပါတယ်၊ သူ့ကို ခေါ်လိုက် တာက ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာ သူ့ကို နားလည်အောင် ရှင်း လင်းသင်ပြပေးချင်လို့ပါဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထိုလူသည် ဆားမူထိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေ သည်။

ထိုလူကား အတ္တအလွန်ကြီးသည် ကောက်ကျင်းနယ်စား ကွမ်းထို ဖြစ်လေသည်။

သစ္စာ

အစဉ်သဖြင့် တိတ်တဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း၊ မင်းမူနေတတ်သော သေမင်းလွင်ပြင်၌ ယခုအခါ ခြေသံ၊ မြင်းခွာသံများ ဘဝဂံဉ်အောင် ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဝမ်းလီဦးဆောင်သော မျိုးချစ်အင်အားစုများသည် ဓားလှံ၊ လေးမြား၊ ခိုင်းလွှားကိုယ်စီဖြင့် စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝမ်းလီတို့လူစုသည် သေမင်းလွင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ရွှေတံခါးမြို့သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၏တစ်ဘက် ကောက်ကျင်းနယ်စပ်၌ ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့များက လာရောက်ပူးပေါင်းရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ဝမ်းလီတို့လူစု သေမင်းလွင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်အောင် အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ကြီးက တားဆီးစောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အတွက် ကျေနပ်စရာပဲ၊ ရွှေတံခါးမြို့ကိုတောင် သွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ သူတို့ကို သည်နေရာမှာပဲ ဆုံးမလိုက်ရမယ်”

ဝမ်းလီ၏နံဘေး၌ ဓားချိန်၊ ဓားဟူတို့သားအဖနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခြားဒေသခံခေါင်းဆောင်များလည်း ရှိနေကြပါတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သောဖူးချီက မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူတို့က သံပန်းတွေကို ရှေ့တန်းတင်ထားကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖူးချီမှာ ဝမ်းလီ၏တပ်ဖွဲ့မှ မြင်းတပ်ကို ဦးစီးရသူ ဖြစ်လေသည်။

အဲဒီအခါ ယောက်ဖြစ်သော လောင်တက...

“...ပြီး တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို

ယင် အိမ်ကြက်ချင်းအိုးမည်းသုတ် ခွပ်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ” ဟု ညည်းတွားလိုက်၏။

လောင်တမှာ လုံ့လရှိသောတပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးရသူ ဖြစ်သည်။

မြားတပ်ခေါင်းဆောင်ကျိုင်းဝင်းရီက စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ချင်း တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သူတို့က ကြားဝင်အမြတ်ထုတ်ကြမှာ သေချာတယ်။ သည်တိုက်ပွဲကို ရင်ဆိုင်ယင် ကျုပ်တို့အချင်းချင်းတွေပဲ အထိနာပြီး မန်ချူးတွေ အသာစီးရသွားနိုင်တယ်။ တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲနိုင်မှ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းလီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဘက်က ခုလို စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သမားရထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်အောင် ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့နဲ့ ရန်သူက အငိုက်မိစေမယ့် အကြံအစည် ရှိပါတယ်ဗျာ”

ဖူးချို၊ လောင်တနှင့် ကျိုင်းဝင်းရီတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

“ဘယ်လိုအကြံအစည်းများလဲဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ မကြာခင် အားလုံး သိရမှာပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် ချုံးပိုင်ဦးဆောင်သော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့မှ ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

ဆားမူထိုင်၏အောင်ပွဲခံ အလံများက လေထဲ တလူလူ

လွင့်နေ၏။

ဆားမူထိုင်ကို ချီးမွမ်းထားသော ကြွေးကြော်သံများသည် ခရာသံအဆုံး၌ မိုးပြိုဘနန်း ကျယ်လောင်မြည်ဟီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချုံးပိုင်က ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ထားပြီး မြင်းညှိကြီးတစ်ကောင်ပေါ်မှနေ၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။

ယခု...

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော တပ်ဖွဲ့ကြီးနှစ်ခုမှာ သေမင်းလွင်ပြင်၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်၌ ရင်ဆိုင်တွေ့နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ချုံးပိုင်သည်လည်း တိုက်ခိုက်ရေးသမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီတို့လူစုကို ကြည့်ယင်း တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူ၏လက်ထောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“သို့ပန်းတပ်တွေကို လွှတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထောက်က အချက်ပေးခရာသံကို သုံးကြိမ်မှတ်လိုက်လေသည်။

ခရာသံကြားလျှင် ဝမ်းလီက...

“သို့ပန်းတပ်တွေ လာတော့မယ်၊ ချွန်းကောက်၊ ခင်ဗျား

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တာဝန်ယူပါ”

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော ရေတံခွန်ရွာသား ချွန်းကောက်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

ချွန်းကောက်က...

“စိတ်ချ၊ ဓိတ်ဆွေတွေကို ကျုပ်ကြိုဆိုလိုက်ပါမယ်ဗျာ”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြီး မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းလီတို့ နဂါးတပ်ဖွဲ့ကြီး၏ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်အောင် တိုးဝှေ့ကာ ပြေးထွက်သွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟေး”

“လာခဲ့ကြစမ်း”

နဂါးတပ်ဖွဲ့သားများက ဓားလှံလက်နက်များ မြှောက်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟေး...ဟေး”

“တက်ကြ”

သုံပန်းတပ်ဖွဲ့ကလည်း ကြွေးကြော်ကာ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားလာကြလေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ချုံးပိုင်က ထိုမြင်ကွင်းကို အရသာခံကာ ကြည့်နေ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သုံပန်းတပ်သည် တဟုန်ထိုး ပြေးသွားယင်း နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရေတံခွန်ရွာသားဟေ့”

“ချွန်းကောက်ကို မေ့သွားကြပြီလား”

“အပေါင်းအသင်းတို့ လာကြဟေ့၊ ရေတံခွန်အောက်မှာ ရေချိုးမယ်၊ ငါးဖမ်းမယ်၊ အရက်သောက်မယ်၊ သီချင်းဆိုမယ်”

ချွန်းကောက်က အော်ဟစ်ယင်း ကျွမ်းထိုးစုန်ပေါက်ကာ တောင်ပေါ်သားတို့၏တေးသံများကို အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သီဆိုလိုက်လေသည်။

သုံပန်းတပ်တွင် ပါဝင်သူများမှာ တောင်ပေါ်ဒေသကောက်ကျင်းနှင့် တာလီဒေသများမှ ဖြစ်သည်။

သုံပန်းတပ်၏ခေါင်းဆောင်များတွင် ချွန်းကောက်နှင့် ဓင်မင်ရင်းနှီးသူများ ပါဝင်ကြလေသည်။

သုံပန်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က...

“ဟာ ချွန်းကောက်ကြီးပါလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ချွန်းကောက်ကလည်း...

“လူဆိုးကြီး၊ ငါကလည်း မင်းကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်လှံတကင်း ပွေ့ဖက်

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

ချွန်းကောက်နှင့် သုံပန်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးနှေးထွေးစွာ ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်မှုမှတဆင့် တိုက်ခိုက်ကြသူများ၏ရင်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်မှုများ ကူးစက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ မင်းက ကာလိက မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟာ ငါတို့ ကောက်ကျင်းသားအချင်းချင်းတွေပါလား”

သုံပန်းတပ်၌ ပါဝင်ကြသူများသည် ဒေသခံ မျိုးနွယ်စုများ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ...

နဂါးတပ်၌ ပါဝင်ကြသူများသည်လည်း ဒေသခံ မျိုးနွယ်စုများပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိကြသောအခါ သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။

ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသော ပျော်ရွှင်ပွဲကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝမ်းလီတို့ မျက်နှာတပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားကြ၏။

မားချိန်က...

“ငါ့မိတ်ဆွေတွေလည်း ပါလာတယ်ကွ၊ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ဝမ်းလီက ဖူးချို၊ လောင်တနှင့် ကျိုင်ဝင်းရီတို့ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်က သွေးတစ်စက် မထွက်တဲ့အပြင် အင်အားတောင် ပိုပြီးတောင့်တင်းလာသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကောက်ကျင်းနယ်စားရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေလည်း သည်ဘက်ကို လာနေလောက်ပြီ၊ သူတို့လည်း ပူးပေါင်းလာကြမယ်ဆိုယင် ဆားမူထိုင် ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲဗျာ”

ဖူးချိုတို့ သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟူး”

ချုံးဝိုင်တို့ဘက်မှ ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက်...

မြင်းခွာသံများ မြေပြိုဘနန်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ၊ ကြွေးကြော်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချုံးဝိုင်က သူ၏မြင်းတပ်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးတို့၏ မြင်းခွာအောက်၌ ခုခံသူများ ပြားပြားဝပ်သွား
ခဲ့ရသည်ချည် မဟုတ်ပါလား။

“လာကြစမ်း”

“သည်ကောင်တွေကို ငါတာဝန်ယူမယ်”

မားကျောက်၏အသံဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချွန်းကောက်က...

“အားလုံးသတိရှိကြ၊ အလောတကြီး မလုပ်ကြနဲ့၊ ရန်သူ
တွေ လုံတကမ်းအကွာ ရောက်တဲ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကြပါ”
နဂါးတပ်ဖွဲ့သားများကို သတိပေးကာ စီမံနေ၏။

ဖူးချီက...

“ဝမ်းလီက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာပဲ”

လောင်တက...

“မန်ချူးမြင်းတပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား”

ကျိုင်းဝင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့က သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ထားကြတာ၊ တိုက်ပွဲ
အတွေ့အကြုံလည်း များတယ်၊ တကယ့် လက်ရွေးစင်မြင်းတပ်ကြီး
ဗျ၊ ကျုပ်ဦးဆောင်တဲ့ မြင်းတပ်တောင် သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရ
ယင် ခဏလေးနဲ့ ဖြိုကွဲသွားမှာ သေချာတယ်”

သုံးယောက်သား စိတ်ပျက်နေကြလေသည်။

ဝမ်းလီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့မြင်းတပ်ကို ဖြိုခွင်းပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့က

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ရှေ့ကို ချီတက်ပြီး သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကျိုင်းဝင်းရီ ခင်ဗျား
ရဲ့မြှားတပ်က ကျုပ်တို့ ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက် မတွေ့ခင် မြှားတစ်ကမ်း
အကွာမှာ မြှားနဲ့ပစ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျိုင်းဝင်းရီက သဘောတူလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက...

“လောင်တ၊ ခင်ဗျားရဲ့လုံတပ်က ယာဘက်က ကွေ့ပတ်ပြီး
မကြာခင် ရောက်လာမယ့် ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
ရန်သူတပ်ရဲ့ ယာဘက်က ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါဗျာ”

လောင်တ သဘောတူလိုက်သည်။

ဖူးချီက...

“ကျုပ်ကကော”

ဝမ်းလီက...

“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်
ဆိုင်မိပြီဆိုတာနဲ့ ဝဲဘက်ကနေ ထိုးဖောက်ဝင်ပြီး တိုက်ရလိမ့်မယ်”
“ရပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းလီက တိုက်ပွဲကို စီမံပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ
နဂါးတပ်ဖွဲ့ ရှေ့ဆုံးတွင် ရှိနေသော ချွန်းကောက်၊ မားချိန်တို့နှင့်
သွားရောက်ပူးပေါင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

ရန်သူတို့ ပစ်ခတ်လိုက်သော မြားတံများ တဖွဲဖွဲ ကျရောက်လာလေတော့သည်။

မြားတံများက မိုးသီးမိုးပေါက်များအလား တဖွဲဖွဲ ကျရောက်လာလေသည်။

ရန်သူသည် မြားမိုးရွာကာ နဂါးတပ် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားချိန်၌ မြင်းတပ်ဖြင့် တကြမ်း ထိုးဖောက်ချေမှုန်းရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီက...

“ဒိုင်းလွှားတွေနဲ့ အကာအကွယ်ယူကြ”

“လုံရှည်တွေကို မြေပေါ်ချထား”

နဂါးတပ်ဖွဲ့၏ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကွပ်ကဲလိုက်လေသည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့သားများသည် လုံရှည်များကို မြေပေါ်ချကာ

ဒိုင်းလွှားများမြှောက်ကာ အကာအကွယ်ယူထားလိုက်ကြလေသည်။

သို့တိုင် မြားတံအမြောက်အများ ကျရောက်လာသည် ဖြစ်ရကား မြားထိသွားသူများ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“အား”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွား၏။

ဝမ်းလီက နဂါးတပ်ဖွဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားစေရန်...

“အားလုံး ကြုံကြုံခံကြပါ။ သူတို့ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့အလှည့် ရောက်လာမှာပါ”

“ကျူးကျော်သူတွေကို ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ဘူး”

“နဂါးတပ်ဖွဲ့ဟေ့”

ဝမ်းလီ၏သတိပေးသံ၊ ကြွေးကြော်သံများက အားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွလာစေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

မြားတံများ ကျဆင်းလာမှု ရပ်တန့်သွားသကဲ့သို့ မြင်းစီးသမားများက အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ချွန်းကောတ်က...

“မြေပေါ်ချထားတဲ့ လုံရှည်တွေကို ကောက်ယူပြီး ရင်ဆိုင်ကြ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့သားများသည် မြေပေါ်ချထားသော လုံရှည်များကို ကောက်ယူဆွဲကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

လုံရှည်များသည် ရုတ်တရက် ဆူးငုတ်များ မြေပေါ်မှ ထောင်တက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ ရန်သူမြင်းတပ်မှာ ရာထောင်စီ

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချီ ရှိနေသော လှံရှည်များကို ဝင်တိုးမိသွားကြလေတော့သည်။
နဂါးတပ်ဖွဲ့သားများအား တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် လက်လှမ်းမမီ တစ်မီအချိန်၌ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော လှံတံတိုင်းကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

လှံရှည်များက ရန်သူများကိုသာမက ရန်သူတို့ စီးနင်းလာသော မြင်းများကိုပါ ထုတ်ချင်းခတ်ထိုးဖောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”
“ဇုန်း”
“အား”

မြင်းဟီးသံ၊ မြင်းကော လူပါ လဲပြိုသွားသံ၊ စူးရှသော အော်သံနက်ကြီးများ မြေကြီးသိမ်သိမ်တုန်အောင်ပင် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ရန်သူမြင်းတပ်ကား ဝမ်းလီ၏ပရိယာယ်ကြောင့် မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် အထိနာကာ တစ်စာအတွင်းမှာပင် တပ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

“တိုက်ကြဟေ့”
“ကျူးကျော်သူတွေကို ချေမှုန်းကြ”

မားချိန်၊ မားဟူ၊ ချွန်းကောက်နှင့် ဝမ်းလီတို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ရန်သူမြင်းတပ်သားများအား တရကြမ်း တိုက်လိုက်ကြတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

နဂါးအဖွဲ့သားများလည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာကြပြီး...
“နဂါးလေး...နဂါးလေး”

“ကျူးကျော်သူတွေကို ချေမှုန်းမယ့် နဂါးလေး”
“မန်ချူးတွေကို တို့မြေပေါ်က မောင်းထုတ်ကြ”

မိုးခြိမ်းသံအလား အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ယင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ရန်သူတို့ စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားသော မြင်းတပ်ကြီးသည် ဝမ်းလီဦးစီဆောင်သော မျိုးချစ်နဂါးတပ်ဖွဲ့၏ ချေမှုန်းမှုကြောင့် မည်သို့မျှ စုစည်း၍ မရအောင် ပျက်စီးပြိုကွဲသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဝမ်းလီတို့ကား မြင်းတပ်ကို ချေမှုန်းနိုင်ရုံဖြင့် ရပ်တန့်မသွားကြပါ။

“နဂါးလေး...နဂါးလေး”
“နဂါးတပ်ဖွဲ့ လာပြီဟေ့”

သေမင်းလွင်ပြင်တစ်ဘက်မှ ချုံးဝိုင်တို့ ရှိရာသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သေမင်းလွင်ပြင်မှ တိုက်ပွဲသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

ချိုးပိုင် မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဦးဆုံးစေလွှတ်လိုက်သည့် သံပန်းတပ်သည် နဂါးတပ်ဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသည့်အပြင် နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြ၏။

ဝမ်းလီတို့အင်အား ပိုမိုတောင့်တင်းသွား၏။

ဒုတိယအသုတ် လွှတ်လိုက်သော မြင်းတပ်သည်လည်း ဝမ်းလီ၏တောင်ချောက်မိကာ စိမ့်ညက်ညက် ချေမှုန်းခံလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက်...

အတားအဆီးမရှိ တဟုန်ထိုးရိုက်ပုတ်လာသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာကြသည့် နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ဓားလှံလက်နက်များ ထိတွေ့သံများ၊ ညာသံပေးသံများ၊ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများနှင့်အတူ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြသည်အထိ ပြင်းထန်နေတော့သည်။

အမိမြေကို ကာကွယ်လိုသော ချိုးချစ်နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် ကျူးကျော်သူများသည် လူစိတ်ပျောက်ကာ ဘိုလူးသရဲစီးနေသူများပမာ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ပြင်းပျနေကြခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဓားလှံ၊ လက်နက် ထိရ ဖျားစွတ်မိသည်ကိုပင် သတိမမူနိုင်အောင်

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒဏ်ရာများကြောင့် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြိုကုန်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး သူ့သွေးကိုယ့်သွေးရောကာ သွေးချင်းချင်း

နီရဲကုန်သည်။

အမိမြေပေါ်မှ ကျူးကျော်သူများကို မောင်းထုတ်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသော နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် မန်ချူးများကို အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖူးချီ၏မြင်းတပ်က အစီအစဉ်အတိုင်း ချီတက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။

လောင်တ၏လုံတပ်ကလည်း ဟန်ချက်ညီညီ ရောက်ရှိလာ မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

လောင်တ၏လုံတပ်ကို မတွေ့ရပါ။

ဖူးချီ၏မြင်းတပ်ကလည်း ရှေ့တိုးမလာဘဲ နောက်ဆုတ် သွားလေသည်။

ဝမ်းလီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဖူးချီနှင့် လောင်တတို့က ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ တိုက် ပွဲကို ကျောခိုင်းကာ အဝေးသို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း လက်တွဲတိုက်ခိုက်လာကြမည်ဆိုပါက ကျိန်းသေ အောင်ပွဲခံနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဖူးချီနှင့် လောင်တတို့က ကျောခိုင်းသွားကြလေသောအခါ..

ဝမ်းလီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“သူတို့ ဘာကြောင့် မတိုက်ချင်ကြတာလဲ”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

လက်တစ်ကမ်း

တိုက်ပွဲ မြင်းထန်လှသည်။

ဝမ်းလီဦးဆောင်သော နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် အောင်ပွဲနှင့် လက် တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချုံးပိုင်ဦးဆောင်သော တပ်ဖွဲ့များမှာ အလဲလဲ အဖြူဖြူ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိခိုက်ကျဆုံးမှုကလည်း များပြားလှသည်။

ဝမ်းလီတို့လူစု၏ ရဲရင့်မှုမျိုးကို ချုံးပိုင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ

ချေ။

ဝမ်းလီသည် တိုက်ပွဲ၌ အရေးသာလာသည်နှင့်...

“ခွ”

လက်ငေါက်မှုတ်ကာ အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာနေသော မြင်းရွာသံများ မြည်ဟီး ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

အောင်လံတလူလူ လွမ်းထားသော မြင်းတပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခု
ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မရာသံများ၊ ညာသံပေးသံများ ဆားမှုထိုင်၏ဂုဏ်ပုဒ်ကို
ချီးကျူးသော ကြွေးကြော်သံများလည်း ကျယ်လောင်မြည်ဟီး ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

“ဆားမှုထိုင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လာတာပဲ”

အစိတ်တလန့် အော်ပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တိုက်ကြ”

ဆားမှုထိုင် အမိန့်ပေးသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

မန်ချူးမြင်းတပ်သည် ဝမ်းလီ၏နဂါးတပ်ဖွဲ့အား တဟုန်ထိုး
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

ထို့နောက်...

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ချုံးပိုင်က ဆားမှုထိုင်ကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“နဂါးတပ်ဖွဲ့ အရေးနိမ့်သွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဆားမှုထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“သို့ပန်းတပ်က သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သည်လို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါတွေ့မိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်

ငါကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာ”

ဆားမှုထိုင်မှာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာသေးသည် မဟုတ်ပါ။

ယခု...

မြင်းတပ်ကို ဦးဆောင်ကာ သေမင်းလွင်ပြင်သို့ လာခဲ့ရခြင်း

ကြောင့် မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ...

ဆားမှုထိုင်ဦးဆောင်လာသော မြင်းတပ်သည် ခါတိုင်း

ထက် ပိုပြီး အင်အားတောင့်တင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီတို့လူစုအား ချေမှုန်းရန် တစ်နေရာရာမှ စစ်ကူခေါ်
လာသည်ဟု ချုံးပိုင် ထင်မိလေသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“ချုံးပိုင် တိုက်ပွဲကို မင်းဆက်ပြီး စီမံကွပ်ကဲနိုင်တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ

ပြီ”

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါဖြင့် မင်းပဲ ဆက်ပြီးတာဝန်ယူလိုက်ပါ။ ငါ ပုဂံရှေ့က
တောင်ကုန်းလေးမှာ ခဏသွားပြီး အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဆားမူထိုင်သည် သူ၏လက်ရွေးစင်ကိုယ်ရံတော်များကို
ခေါ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ၌ သစ်ပင်ဝါးပင်များဖြင့် စိမ်းလန်း
နေသည့် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသည့် ဆားမူထိုင်အတွက်
အနားယူရန် လိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆားမူထိုင်တို့ ထွက်သွားလျှင် ရုံးပိုင်က တိုက်ပွဲကို ဆက်
လက်ဦးစီးလိုက်သည်။

သူတို့ဘက်မှ အသာစီးရနေပြီ ဖြစ်ရာ အနိုင်ရအောင် ဆက်
လက်တိုက်ခိုက်သွားဖို့ ခဲယဉ်းတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဆားမူထိုင်တို့လူစုက တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်
ကြလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် နောက်

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

က လိုက်လာနေသည်တို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆားမူထိုင်က သံခမောက်ဆောင်းကာ တိုက်ပွဲဝင် သံချပ်
ကာဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်အား လက်ညှိုးညွှန်လိုက်
သည်။

“မင်းက လိုက်လာတဲ့ မြင်းစီးသမားကို ဆုံးမလိုက်ပါ”

သံချပ်ကာဝတ်သူရဲကောင်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် မြင်းကို နောက်လှည့်ကာ မောင်းနှင်သွားလေ
သည်။

ဆားမူထိုင်တို့လူစုက တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဆက်လက်
ထွက်ခွာသွားကြပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် သစ်ပင်များကြားသို့ ဝင်
ရောက်ကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဆားမှုထိုင်တို့ နောက်သို့ လိုက်လာသော မြင်းစီးသမားမှာ နဂါးလေးဝမ်းလီပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီက ဆားမှုထိုင်၏သူရဲကောင်းတစ်ယောက်က သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် နောက်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အံ့ကြိတ်လိုက် လေသည်။

“လာခဲ့စမ်း၊ မင်းတို့အားလုံးကို ဆုံးမပြမယ်”

သစ္စာဖောက်များကြောင့် အောင်ပွဲနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်ရှိပြီးမှ အရေးနှိမ့်ခဲ့ရသောကြောင့် ဒေါသချောင်း ချောင်း ထွက်နေပါသည်။

မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ ဆားမှုထိုင်ကို လုပ်ကြံဖို့ တိုက်ပွဲထဲမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သံချပ်ကာဝတ် သံခမောက်ဆောင်းထားသည့် သူရဲ ကောင်းသည် လှံရှည်ကို ကိုင်ကာ တဟုန်ထိုး စီးနင်းလာနေပါသည်။

ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိအောင် ဖုံးကွယ် ထားသော သံခမောက်ကြောင့် ထိုသူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက် သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“ယား”

နှစ်ယောက်သား ညာသံများပေးကာ မြင်းကိုယ်စီ ဒုန်းစိုင်း မောင်းနှင်ယင်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ဆားမှုထိုင်၏သူရဲကောင်းက လှံရှည်ကို အသုံးပြုပြီး ဝမ်း

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

လီက နဂါးစားကို အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

“ဟိတ်”

“ခြမ်း..ခြမ်း”

ခင်းနှင့် လှံ ထိတွေ့သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးပွင့်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား သွက်လက်လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက် ကြယင်း လှံရှည်ကိုင်ထားသော သူရဲကောင်းမှာ အနီးကပ် တိုက်ပွဲ တွင် ဟန်ချက်ပျက်ကာ...

“ဝုန်း”

မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ယား”

ဝမ်းလီလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ခင်းဖြင့် ခုတ်ပိုင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်း၏လက်ထဲမှ လှံရှည်ကား မြေပေါ်လွင့်စင်ကျ နေပြီ ဖြစ်သည်။

မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည့် လက်နက်မဲ့သူရဲကောင်း သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာသည့် ဝမ်းလီ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းလီက နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“လက်နက်မဲ့ မခုခံနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ် မသေ

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဓားကို ထုတ်လိုက်ပါ”

သူရဲကောင်းလည်း မြေပေါ်မှ ခုန်ထကာ ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီကလည်း နဂါးဓားကို အသုံးပြုကာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီ၏တိုက်ခိုက်ရေးပညာ ထက်မြက်သကဲ့သို့ သူရဲကောင်းသည်လည်း ဓားရေးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော်လည်း သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် မည်သူမျှ အသာမရခဲ့ချေ။

ဝမ်းလီ မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“သူ့ကို ရှင်းပစ်နိုင်မှ ဆားမူထိုင်တို့ နောက်ကို လိုက်သွားလို့ ရလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးပြီး ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီသည် သစ္စာဖောက်များကြောင့် တိုက်ပွဲ ရှုံးဆုံးခဲ့ရသလို ဆားမူထိုင်နောက်သို့ လိုက်သွားလိုစေကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ အလေးတကြီး ဖြစ်နေရကား ရှေ့သို့ အစင်းတက် ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ယင်း ခြေလှမ်းတစ်ချက် မှားသွားသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်ကာ လဲကျမလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မလှုပ်နဲ့”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

သူရဲကောင်းက အော်ငေါက်ယင်း လျှပ်တပြက် ရှေ့တိုးလာပြီး ဓားဖြင့် ချိန်စွယ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီ မမျှော်လင့်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ကျုပ်ကို သတ်လိုက်”

ဒေါသတကြီး အော်ပြောယင်း သူရဲကောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းမှာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ မြေပေါ် ရောက်သွားစဉ် သူ၏ဦးခေါင်း၌ စွပ်ထားသော သံခမောက် ကျွတ်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူရဲကောင်း၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မင်းသားလေးကွမ်းဖေးရှိ”

မှန်ပေသည်။

သူရဲကောင်းမှာ ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီး၏သား ကွမ်းဖေးရှိ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကွမ်းဖေးရှိက ဓားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

တဖန် လှံရှည်ကို ကောက်ယူကာ မြင်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး

တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းနှင်သွားတော့သည်။

ဝမ်းလီ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည့်အလား
သူ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ကြုံတွေ့နေသော အဖြစ်အပျက်များကို မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိတ်ဆွေများ ဆုံးရှုံးသွားသကဲ့သို့ တိုက်ပွဲလည်း ရှုံးနိမ့်သွား
ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်ကို ဝမ်းလီ နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အပြစ်ဒဏ်

နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် မန်ချူးတို့၏ချေမှုန်းမှုကြောင့် အစိတ်စိတ်
အမွှာမွှာ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။

ဝမ်းလီ အားထားရသည့် မားချိုန်သည်လည်း တိုက်ပွဲတွင်
ကျဆုံးခဲ့လေသည်။

ဝမ်းလီ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလေသည်။
သို့သော်...

“ဝမ်းလီ တိုက်ပွဲဆိုတာ အနိုင်အရှုံး ရှိမှာပဲ၊ ငါတို့ ရှုံးခဲ့တယ်
ဆိုပြီး လက်မှတ်ချလိုက်ယင် ဘယ်တော့မှ အနိုင်ပြန်ရမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး”

ဟု မားဟူက နားချခဲ့လေသည်။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နိုင်တာ၊ ရှုံးတာ၊ သေတာ၊ ရှင်တာထက် သစ္စာဖောက် ခံရတာကို ကျုပ်ဝမ်းနည်းမိတာပါ။ ခုလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရန်သူကို ဘယ်လိုလုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မှာလဲ”

မားဟူ ပြုံးလိုက်သည်။

“သစ္စာဖောက်က လက်တစ်ဆုပ်စာ လူနည်းစုလေးပါ။ သစ္စာရှိတဲ့ လူတွေက ရေတွက်လို့ မကုန်ပါဘူး”

“ဟင်”

မားဟူ၏စကားကြောင့် ဝမ်းလီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ် သွားလေသည်။

မားဟူက...

“သည်အတိုင်းပဲ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့လူတွေ ရှိသလို စိတ်ဓာတ် မကျဘဲ တစ်ကြိမ်ရှုံးတာကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အနိုင်တိုက်ချင်တဲ့လူတွေလည်း ရှိကြသေးတာပါပဲလေ”

“ဒါက...”

“ဥပမာ ငါပေါ့၊ ငါ့ရဲ့အဖေကော၊ ညီမကော သေဆုံးသွားခဲ့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မကျဘူး၊ သည်ကောင်တွေကို ဆုံးမ မောင်းထုတ်ချင်နေတုန်းပဲ၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လို လူစားမျိုးတွေ အများကြီးပဲ”

ဝမ်းလီ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာ လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိန်း) ❖ ၁၃၉

မားဟူက...

“ဝမ်းလီ၊ မင်းဟာ နဂါးလေးဆိုတာကို မေ့ထားလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ မင်းအဘိုး၊ မင်းအဖေ၊ မင်းဦးလေးတွေလဲ သည်လို အဖြစ် မျိုး တွေကြုံဖူးမှာပဲ၊ သူတို့က လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးပေးကြမှာလား”

“ငါအရှုံးမပေးဘူး”

ဝမ်းလီ အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

မားဟူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ နဂါးမှန်းသိအောင် ခမောက်ထောင်ပြရမှာပေါ့၊ မင်းက သစ္စာဖောက်တွေကို ဆုံးမပြလိုက်ယင် နောက်ထပ် ဘယ်သူ က သစ္စာဖောက်ရဲတော့မှာလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သစ္စာဖောက်တွေကို ငါဆုံးမမယ်”

ဝမ်းလီ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။

မားဟူက...

“သစ္စာဖောက်တွေကို မင်းက ဆုံးမနေချိန်မှာ ငါက တို့ လူတွေကို လိုက်ပြီး စည်းရုံးထားလိုက်မယ်၊ သစ္စာဖောက်တွေကြောင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာ၊ တို့အားလုံး သွေးစည်းညီညွတ်ကြယင် ဘယ်လိုရန်သူ မျိုးကိုမဆိုအောင် နိုင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမယ်၊ တို့တတွေ အောင်ပွဲနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအလိုကို ရောက်ခဲ့ တာကို အားလုံးသိကြတာပဲ”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“မားဟူ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်တို့ ထပ်ပြီး

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြိုးစားကြတာပေါ့။ သည်တစ်ခါ ကျိန်းသေအောင်ပွဲရမှာပဲ”
“ဒါပေါ့”

မားဟူသည် ဝမ်းလီအား ဖျောင်းဖျနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျေနပ်
သွားလေသည်။

ဝမ်းလီသည် ယခင်ကအတိုင်း နဂါးလေးဝမ်းလီ ပြန်ဖြစ်လာ
လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါးရွာလေးမှ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်စုဖြင့်
စတင်ခဲ့သော နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မျိုးချစ်ဒေသခံ
များ ပေါင်းစည်းလာခြင်းဖြင့် မန်ချူးတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင်
အင်အားကြီးထွားလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတစ်ကြိမ်...

မျိုးချစ်ဒေသခံများအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရခြင်းသည်
ယခင်ကလောက် ခက်ခဲကြန့်ကြာတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးမှု ရှိနေကြပြီး ဖြစ်သလို သစ္စာ
ဖောက်များကို ဆုံးမပြလိုက်ပါက အားလုံး ကျေနပ်သွားကြပြီး သူ
နှင့် ပြန်လက်တွဲဖို့ ဝန်လေးနေကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းလီသည် သစ္စာဖောက်များအား ဆုံးမရမည့် ကိစ္စသည်
ဦးစားပေးကိစ္စဟု သတ်မှတ်လိုက်လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

မြင်းခြံထဲ၌ မြင်းအကောင်ဆုံးဆယ်ခန့်သာ ဆန်လေသည်။
ထို့ကြောင့်...

မြင်းပွဲစားသည် မြင်းခြံကို တိုးချဲ့ရန် အလုပ်သမားများ ငှား
ရမ်းရလေသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က မြင်းပွဲစားကို မေးလေသည်။

“သူဌေးက ဘာကြောင့် မြင်းခြံကို တိုးချဲ့ချင်ရတာလဲဗျာ၊
သည်မြင်းခြံနဲ့ သူဌေးရဲ့ မြင်းတွေ ထားလို့ ဆန်တာပဲ မဟုတ်လားဗျ”

မြင်းပွဲစားသူဌေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဈေးပေါပေါနဲ့ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် မြင်းအကောင်
ရေ တစ်ရာကျော်လောက် ရဖို့ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မြင်းခြံကို တိုး
ချဲ့ရတာပေါ့လေ”

“မြင်းတွေ ဈေးကောင်းပြီး ရှားပါးနေချိန်မှာ ဈေးပေါပေါနဲ့
အကောင်တစ်ရာလောက် ရမယ်ဆိုတော့ သူဌေးကံကောင်းတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ခုချိန်မှာ ကျုပ်လောက် ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ မြင်းအကောင်တစ်ရာလောက်ပဲ မကြာခင်
နောက်ထပ် ရစရာ ရှိသေးတယ်”

“သူဌေးတော့ ပွပေါက်တိုးတာပေါ့”

“ဟဲ...ဟဲ”

အလုပ်သမားက မြှောက်ပင့်ပေးနေသဖြင့် မြင်းပွဲစား
သူဌေး သဘောကျပြီး တဟ်ဟဲ ရယ်မောနေသည်။

တဖန် သူကံကောင်းပုံကို ကြွားလုံးထုတ်လိုက်သေး၏။

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကောင်းခဲ့တာ၊ သေမင်းလွင် ပြင်မှာ နဂါးတပ်ဖွဲ့နဲ့ မန်ချူးတွေ တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး နဂါးတပ် ရှုံးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အတော့်ကို စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ သတင်းပေါ့ဗျာ”

“အေး သည်တိုက်ပွဲမှာ မြင်းတပ်ကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ဖူးချိုက တိုက်ပွဲအပြီးမှာ သူ့ရဲ့မြင်းတပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်၊ မြင်းတပ်က မြင်းတွေကို သူ့တပ်ညွှန်တွေကို ဝေပေးလိုက်တယ်လေ”

အလုပ်သမားက...

“ကျွန်တော်သိပြီ၊ ဖူးချိုရဲ့တပ်ညွှန်တွေက မြင်းတွေကို ရောင်း စားတာ မဟုတ်လား”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒါပေါ့ကွာ၊ သူတို့ဆီက မြင်းတွေကို ငါက ဈေးပေါပေါနဲ့ ရလိုက်တာပေါ့”

မြင်းပွဲစားက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အလုပ်သမားက ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့်...

“ကံ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

မြင်းပွဲစားသည် မြင်းများ သွားယူတော့မည် ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားက...

“သူဌေး ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ သူဌေးဝယ်ထားတဲ့ မြင်းတွေကို ထိန်းကျောင်းမောင်းပြီး ခေါ်လာပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

မြင်းပွဲစားလည်း ဝယ်ထားသည့် မြင်းများကို မောင်းလာဖို့ လူလိုနေသည် ဖြစ်ရကား အနိမ့်ဆုံးဈေးပေးပြီး ငှားရမ်းလိုက်လေ သည်။

အလုပ်သမားက ဈေးနည်းသည် များသည်ဟု စောဒက မတက်ဘဲ မြင်းပွဲစားပေးသော ဈေးနှင့်ပင် သဘောတူကာ လိုက် သွားလေသည်။

မြင်းပွဲစားက မြို့စွန်ရှိ လမ်းကြားလေးတစ်ခုသို့ သွားပြီး လမ်းပြတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာလေသည်။

လမ်းပြက မြင်းများ ရောင်းမည့်သူထံသို့ ခေါ်သွားလေ သည်။

မြို့ထဲမှ ထွက်ကာ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ သွားကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြားထဲ မဝင်မီကပင် မြင်းဟိသံများ ကြားလိုက်ရ လေသည်။ တောင်ကြားထဲ ရောက်သွားသောအခါ အိမ်ကလေးတစ် လုံးနှင့် မြင်းကောင်ရေ တစ်ရာကျော် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လမ်းပြက...

“ဟာလန်ရေ မြင်းပွဲစားသူဌေး ရောက်လာပြီကွ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ လူငါးယောက် ထွက်လာကြလေသည်။

ဟာလန်ဆိုသူမှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အရက်သောက်ထားသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ အဆီပျံနေသည်။

“မြင်းပွဲစားကြီး ငွေပါတယ်နော်”

မြင်းပွဲစားက...

“ပါပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ငွေပေးပြီး မြင်းတွေ မောင်းသွားပေတော့၊ ကျုပ်တို့လည်း လောင်းကစားပိုင်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

မြင်းပွဲစားက ငွေအိတ်ကို ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်ကို ပေးပါ”

အလုပ်သမားက ကြားဖြတ်လုယူလိုက်လေသည်။

မြင်းပွဲစားက...

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ခင်ဗျား ဘေးဖယ်နေစမ်းပါ”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

အလုပ်သမား တွန်းချလိုက်လျှင် မြင်းပွဲစား မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

လမ်းပြနှင့် ဟာလန်တို့လူစု အံ့သြသွားကြလေသည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ”

ဟာလန် ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

အလုပ်သမားက...

“ကျုပ်က ငွေလည်း ယူမယ်၊ မြင်းတွေလည်း မောင်းသွားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ဆုံးမသွားဦးမှာဗျ”

“ဘာကွ”

“ဟာလန်၊ လူမိုက်၊ ခင်ဗျားသေနေစေပြီ”

အလုပ်သမားလည်း ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ဒေါသထွက်နေသော ဟာလန်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လမ်းပြနှင့် ကျန်လေးယောက်က...

“သည်ကောင့်ကို မလွှတ်စေနဲ့”

“အသေသတ်ကြ”

ဓားလုံများ ကိုင်ကာ ပြေးဝင်လာကြသည်။

“ခွမ်း”

မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ အလုပ်သမား၏ လက်ထဲ၌ ဓား

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်လက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဝစ်..ဝစ်”

အလုပ်သမားက ဓားဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လမ်းပြနှင့် လူလေ
ယောက် လဲကျသွားတော့သည်။

ငါးယောက်အနက် လေးယောက်မှာ တခါထဲ အသက်
ပျောက်သွားကြလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာဖြင့် လူးလိမ့်ညည်းတွားနေ
၏။

အလုပ်သမားသည် ထိုလူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး နောက်
ထပ် ဓားတစ်ချက်ခုတ်ကာ ‘အဆုံးစီရင်လိုက်လေတော့သည်။’

“မင်း...မင်း”

ဟာလန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အရက်မူးလည်း ပြေသွားလေသည်။

အလုပ်သမားက...

“မင်းအလှည့်ပဲ”

တိုက်ခိုက်ရန် ဓားကို မြှောက်လိုက်သောအခါ...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ဟာလန် ကြောက်လန့်တကြား တောင်းပန်လိုက်လေ
သည်။

အလုပ်သမားက...

“ဪ ယေရုဗာတော့ မင်းကြောက်နေတယ်ပေါ့လေ၊
ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့ဆရာဖူးချီ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

ဟာလန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

“ဘာကွ”

“တကယ် ပြောတာပါ၊ ဆရာဖူးချီက နဂါးလေးကို ကြောက်
ပြီး ပုန်းနေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုတောင် အတွေ့မခံတော့ပါဘူးဗျာ”

အလုပ်သမား ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း သည်လို လိမ်ပြောတာကို ကျုပ်က ယုံကြည်နေမယ်
များ မှတ်သလား”

“ကျုပ်..ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းကို ဆုံးမရမှာပဲ”

အလုပ်သမားက ဓားကို အပေါ်မြှောက်လိုက်လျှင်...

“အမယ်လေး”

ဟာလန် ကြောက်လန့်တကြား အော်ယင်း မြေပေါ်ဦး
ထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ဆရာဖူးချီ ဘယ်မှာ
ပုန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မသိပေမယ့် ချန်ထားကတော့ သိနိုင်

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပါတယ်”

“ချန်ထောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ချန်ထောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“သူက လောင်းကစားအိမ်မှာ ကျုပ်ကို စောင့်နေပါတယ်။

ကျုပ်က ငွေယူပြီး သူ့ဆီကို သွားရမှာပါ”

အလုပ်သမားသည် လောင်းကစားအိမ် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကို ဟာလန်အား မေးမြန်းပြီး မှတ်ထားလိုက်၏။

တဖန်...

“ယူရီကော ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဟာလန်၊ ချန်ထောင်နှင့် ယူရီတို့သုံးယောက်မှာ ဖူချီ၏ တပည့်ရင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့အား ဖူချီက သစ္စာဖောက်သောအခါ ဟာလန် တို့သုံးယောက်လည်း လိုက်ပါသွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်သမားက ယူရီကိုပါ သိနေသဖြင့် ဟာလန် အံ့သြ သွားလေသည်။

“ယူရီလည်း ချန်ထောင်နဲ့အတူ ရှိနေပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

အလုပ်သမားက လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ဟာလန်၏ရင်ဝကို ထောက်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

“ကျုပ်ဓားကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဟာလန် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ထက်မြက်သော ဓားတစ်လက် ဖြစ်ပြီး ဓားပြားပေါ်၌ နဂါးတစ်ကောင်၏ရုပ်ပုံ ထွင်း ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟာလန် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“နဂါးဓား”

နဂါးဓားမှာ နဂါးလေးဝမ်းလီ၏ဓား ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သိကြပေသည်။ အလုပ်သမားက...

“ကျုပ်ကို ကြည့်ပါဦး”

ဦးခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားသော သိုးမွေးဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ် လိုက်သည်။

“နဂါးလေးဝမ်းလီ”

ဟာလန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

အလုပ်သမားကား နဂါးလေးဝမ်းလီ ဖြစ်နေပါသည်။

ဝမ်းလီက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဝမ်းလီပဲ၊ နဂါးလေးဝမ်းလီဟာ သစ္စာဖောက်တွေကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် နဂါးဓားသည် ဟာလန်၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ သစ္စာဖောက်ဟာလန်လည်း အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လောင်းကစားအိမ်...

လောင်းကစားအိမ်ထဲ၌ ခါတိုင်းဆိုလျှင် လောင်းကစားပိုင်း
အများအပြား ရှိနေတတ်သော်လည်း ယနေ့တော့ လောင်းကစားပိုင်း
တစ်ပိုင်းတဲသာ ရှိလေသည်။

အလွန်ကြေးကြီးသော လောင်းကစားပိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်ထောင်၏မျက်နှာကြီး နီရဲကာ အဆီပျံနေသည်။

အရက်သောက်ထားခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။

အရူးကြီး ရှုံးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လောင်းကစားပိုင်းက...

“ချန်ထောင်၊ မင်းငွေကုန်ပြီလား၊ ဒါဆို ပိုင်းသိမ်းလိုက်တော့

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ထောင်တွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိတော့ပါ။

သို့တိုင်...

“ခဏနေပါဦးဗျာ၊ တော်ကြာ ဟာလန် ရောက်လာတော့

မှာပါ”

“သူရောက်လာတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ”

“ထူးတာပေါ့ဗျာ၊ သူက မြင်းရောင်းထားတဲ့ ငွေတွေ ယူ

လာမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ဟာလန် ရောက်လာမှပဲ ဆက်ပြီး ကစားကြ

တာပေါ့”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

လောင်းကစားခိုက်က သိမ်းလိုက်သဖြင့် ချန်ထောင်လည်း
ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ယူရီကို ခေါ်ကာ လောင်းကစားအိမ်လေး
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင်...

“ဟာလန်က အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်တယ်၊ ငါတို့
လိုက်သွားကြယင် မကောင်းဘူးလား”

ချန်ထောင် မေးလိုက်သောအခါ ယူရီ သဘောတူလိုက်
သည်။

“သွားကြတာပေါ့”

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားလဲ အပိုပဲ”

အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကြည့်
လိုက်ကြရာ သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်းထားသူတစ်ယောက် လှမ်းလာ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်ထောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ”

“သွားလို့ အပိုပဲလို့ ပြောတာလေ”

“ဘာဗျ”

“ဟာလန်က သေပြီ၊ သွားတော့ကော ဘာများထူးမှာလဲ”

“ဟင်”

ချန်ထောင်နှင့် ယူရီတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ ချန်ထောင်က...

“ဟာလန် သေပြီလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်တာလေ”

“မင်း...”

“ဟာလန်က သစ္စာဖောက်ဖူးချီရဲ့တပည့်ပဲ မဟုတ်လား”

ချန်ထောင်နှင့် ယူရီတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ

သည်။

ဖူးချီက နဂါးလေးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့ကာ ရှောင်ပုန်းခဲ့လေသည်။

ချန်ထောင်၊ ဟာလန်နှင့် ယူရီတို့လည်း ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ကြ

သည်။

နဂါးလေး၏လူများက မကျေမနပ် ဖြစ်နေမည်ဟု သူတို့ နားလည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ဟာလန်ကို လူတစ်ယောက်က သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။

ထိုလူသည် နဂါးလေးနှင့် ပတ်သက်နေသူသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလိုက်ကြလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ချန်ထောင်တို့က ထိုလူဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ နဂါးလေးရဲ့လူလား”

ထိုလူ ဖြိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦး”

သိုးမွေးဦးထုပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ နဂါးလေးဝမ်းလီ၏ရုပ်သွင်

ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ချန်ထောင်နှင့် ယူရီတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

“နဂါးလေး”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟာလန်တော့ သေပြီ၊ မင်းတို့ပဲ ကျန်တော့

တယ်”

ချန်ထောင် ထိတ်လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ယူရီကမူ...

“နဂါးလေးက ဟာလန်ကိုတောင် သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆို

ယင် ငါတို့ကိုလည်း ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ကြစို့”

ညာသံပေးကာ ဓားဆွဲထုတ်ပြီး ဝမ်းလီထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်

လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သစ္စာဖောက်တွေက ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ရုံကြသေးတယ်”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုတ်လား”

အော်ငေါက်ယင်း နဂါးစားဖြင့် တစ်ချက်တည်း ခုတ်ပိုင်း
လိုက်ရာ...

“အား”

ချက်ကောင်းထိသွားသော ယူရီမှာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်
ယင်း ပုံလျက်သား လဲကျ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ချန်ထောင် ပိုပြီး ကြောက်လန့်သွားလေသည်။

တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွား
တော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းလီက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ချန်ထောင် တောင်းဖန်လိုက်သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဝမ်းလီက...

“ဖူးချီ ဘယ်မှာလဲ”

ချန်ထောင်က...

“သူ့ရဲ့တတိယ ဇနီးရဲ့အိမ်မှာ ရှိပါတယ်ဗျာ”

ဖူးချီ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာကို ပြောပြလိုက်လေ

သည်။

ဝမ်းလီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချန်ထောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ကျုပ်တို့ဟာ သေမင်းလွင်ပြင်မှာ ရန်သူတွေကို အောင်ပွဲ
ခံနိုင်တော့မယ့် အခြေအနေ ရောက်ခဲ့တယ်၊ မင်းတို့သာ သစ္စာ
မဖောက်ခွဲယင် တိုက်ပွဲကို ကျိန်းသေအနိုင်ရမှာပဲ၊ ခုတော့ မင်းတို့
ဆရာတပည့်တွေကြောင့် တိုက်ပွဲရုံးနိမ့်ခဲ့ရတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ရဲ့သွေး
သောက်တွေ အသက်ပေးခဲ့ကြရတယ်၊ မင်းတို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ခွင့်
လွှတ်ရမှာလဲ”

ဝမ်းလီ၏စားကိုင်ထားသော လက်က အပေါ်မြှောက်တက်
သွားလေသည်။

ဝင်းလက်သော စားရောင်နှင့်အတူ ချန်ထောင် ကားခနဲ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရိပ်ဆိုး

တောင်ကုန်းလေးတစ်ဘက်တွင် ပန်းခင်းလေးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ပန်းခင်းလေး၏တစ်ဘက်တွင် လှပသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ ဖူးချို၏တတိယ ဇနီးသည်၏အိမ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးနှင့် တတိယဇနီးသည် အကြောင်းကို လူသိနည်းလှသည်။

ဖူးချို ယုံကြည်စိတ်ချသူ အနည်းငယ်သာ သိရှိထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဖူးချို၏တတိယ ဇနီးသည်သည် နံနက်စောစောကပင် လိုအပ်သည့် ရိက္ခာပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် အိမ်မှ ထွက်သွားလေသည်။
ထို့ကြောင့် အိမ်တွင် ဖူးချိုတစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဖူးချိုသည် တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အရက်တစ်အိုးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်လေသည်။

အရက်မူးနေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။

အိပ်ယင်းပင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ...

တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေသည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၌ ဖြစ်သည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် ရန်သူများ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အော်ဟစ်သံများက ငရဲပွက်သလို ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

လက်နက်ချင်း ထိခိုက်မိသံများ၊ မြင်းဟီသံများ၊ ညာသံပေးသံများ...

ထိုမှတဖန်...

ရဲရဲနီနေသော သွေးများ...

ဖူးချို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာသည်။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူအကြောက်ဆုံးကား...

မြင်းတစ်စီးဖြင့် ဓားရှည်ကြီး ဝေယမ်းကာ ဘီလူးသဘက်
ပမာ တိုက်ခိုက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ အနီး၌ ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ထိုဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ရန်သူများသည် ထိုလူ၏ဓားချက်
အောက်၌ ထွေးခနဲထွေးခနဲ လဲကျသွားကြသည်။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရထားပြီး
သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူသည် နတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးတစ်ယောက်အလား ရှေ့
ဆုံးမှ တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲ။

ထိုလူ...

ထိုလူသည် အားလုံး လေးစားကြောက်ရွံ့ကြသည့် နဂါး
လေးဝမ်းလီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ဝမ်းလီ”

ဖူးချီ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ယင်း အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုး
လာလေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးပြိုက်ပြိုက် စိုရွဲနေ၏။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိနေသူ
အလား မောဟိုက်ခွမ်းနယ်နေသည်။

သူက တကယ်တမ်း တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပါ။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

တိုက်ပွဲကို သူရဲဘောကြောင်စွာ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းလာ
ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကြောင့် နဂါးတပ်ဖွဲ့မှာ အောင်ပွဲခံနိုင်မည့် အခြေအနေ
မှ လုံးဝရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရလေသည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့သား အများအပြား သွေးမြေကျခဲ့ကြခဲ့ရသည်။

ဖူးချီ လိပ်ပြာမလုံတော့ပါ။

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဝမ်းလီက သူ့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်မည်
မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာ၌ တိတ်တဆိတ် လာရောက်ပုန်း
အောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖူးချီက အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

ရေတစ်ခွက် သောက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟိသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ဖူးချီ အံ့သြသွားလေသည်။

“မြင်းဟိသံပါလား”

သူ နားကြားလွှဲခြင်း မဟုတ်ပါ။

မြင်းဟိသံကို အမှန်တကယ် ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖူးချီက အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းသွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

အိမ်အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ အိပ်မက်ထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေသူ
တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေပါတော့သည်။

ဖူးချီ အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်သွားချိန်၌...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းဟီသံ၊ မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေသည်ကို
လည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖူးချီ၏နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“နဂါးလေး”

မှန်ပေသည်။

မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေသူကား နဂါးလေးဝမ်းလီ ဖြစ်လေ
သည်။ဝမ်းလီက ဖူးချီထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဖူးချီက ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

ဝမ်းလီသည် ဖူးချီရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လာလေသည်။

ဝမ်းလီ၏လက်ထဲ၌ နဂါးဓားကိုိုင်ထား၏။

ဝမ်းလီက နဂါးဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဖူးချီသည် အိပ်မက်မက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်
တမ်း ဝမ်းလီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သိရှိသွားလေ
သည်။

ဖူးချီ အသိဝင်လာသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သူတစ်
ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားသည်။စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်လေ
သည်။

သို့သော်...

ဝမ်းလီ၏နဂါးဓားက သူ၏လည်ဝတ်ပေါ်သို့ ကျရောက်
သွား၏။ဖူးချီ ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားလေတော့
သည်။

ချောက်ခြားစေသူ

မြင်းတပ်ခေါင်းဆောင်ဖူးချီ...။

သစ္စာဖောက်ဖူးချီ...။

ဖူးချီအား နဂါးလေးဝမ်းလီက ဆုံးမသုတ်သင်လိုက်သည်ဟူသောသတင်းမှာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်ဖျံ့သွားတော့သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၊ ကောက်ကျင်း၊ တာလီနယ်များသို့တိုင် မကြားသူ မရှိအောင် သတင်းပြန့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နဂါးလေး၏ရန်သူများ၊ သစ္စာဖောက်များ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတော့သည်။

နဂါးလေး၏ဘက်တော်သားများကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပြီး ကောင်းချီးပေးကြလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

သေမင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲသွားခဲ့ရသော မျိုးချစ်အင်အားစုများမှာ ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာကြလေတော့သည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုသည် နဂါးလေး၏သတင်းကြောင့် အံ့သြသွားလေသည်။

“နဂါးလေးဟာ သေမင်းလွင်ပြင် တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခေါင်းထောင်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဆားမူထိုင်တို့ကလည်း နဂါးလေးဝမ်းလီအား အသေရရအရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဆုငွေပေးမည်ဟု ကြေညာထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းဖေးရှိက...

“သူဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဘယ်တော့မှ သေဆုံးသွားမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

ကွမ်းထို ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းက ခုထိ အထင်ကြီးနေတုန်းပဲလား၊ သူက မင်းတို့ ငါတို့ကိုကော ခွင့်လွှတ်မယ်များ ထင်နေသလား၊ မန်ချူးတွေနဲ့ ပေါင်း

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သင်းတယ်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ဒုက္ခပေးမှာကွ”
 ကွမ်းဖေးရှိ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။
 သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကျယ်ဝန်းလှသော စည်
 ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်ပါ။
 စားပွဲရှည်ကြီး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသူ ဆယ့်လေးငါးယောက်
 ရှိနေသည်။
 ထိုလူများမှာ ဒေသခံခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။
 နဂါးတပ်၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည့် ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။
 ခေါင်းဆောင်များသည် အသက်ကြီးရင့်နေကြပြီး လူငယ်လူ
 ရွယ်များကဲ့သို့ တက်တက်ကြွကြွ မရှိကြတော့ပါ။
 ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုက် ခေါင်းဆောင်များကို
 ဖိတ်ခေါ်ကာ...
 “ကျုပ်တို့ဟာ မန်ချူးလက်အောက်မှာ နေရတာ မှန်တယ်၊
 အယင်ကလည်း နန်းတွင်းရဲ့လက်အောက်မှာ နေခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်
 လား။ တွေးကြည့်ယင် အတူတူပါပဲ။ သိပ်မကွာခြားလှပါဘူး။ ကျုပ်တို့
 အေးအေးချမ်းချမ်းနေရဖို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရဖို့ဆိုယင် ဘယ်သူ
 လက်အောက်မှာပဲ နေရသည်ဖြစ်စေ အတူတူပါပဲဗျာ”
 ဟု ပြောခဲ့လေသည်။
 အမျိုးဂုဏ်သိက္ခာကို မစောင့်ထိန်းဘဲ ကိုယ့်ကျိုးကို ရှေ့
 တန်းတင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

မန်ချူးတို့ကို မနှစ်မြို့သော်လည်း မိမိတို့၏ အကျိုးစီးပွား
 များ ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေကြသည့် ရှေးရိုးစွဲခေါင်းဆောင်များ
 သည် ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုက်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံကာ
 ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဆားမူထိုင်က ကွမ်းထိုက်အား တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။
 နဂါးလေးကို အတုယူကာ ဒေသခံခေါင်းဆောင်များကို စည်း
 ရုံးသိမ်းသွင်းရန် အောင်မြင်ပါက အားလုံးကို ကြိုးကိုင်ဦးဆောင်နိုင်
 သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး သြဇာတိက္ကမလည်း
 အလွန်ကြီးမားလာမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့လေသည်။
 သြဇာတိက္ကမ ကြီးမားလိုသည့် ကွမ်းထိုက် ဆားမူထိုင်၏
 အကြံကို လက်ခံပြီး ဒေသခံခေါင်းဆောင်များအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
 နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ရှေးဦးစွာ အသက်ကြီးရင့်နေပြီး တိုက်ပွဲများကို မလိုလား
 သော ခေါင်းဆောင်အချို့ကို ဖိတ်ခေါ်စည်းရုံးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
 ကွမ်းထိုက်၏ကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင်သွားခဲ့လေသည်။
 သူဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်များက သူနှင့်အတူ လက်
 တွဲကာ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။
 သူတို့၏အင်အားစုများကို ကောက်ကျင်းနယ်စား လက်
 အောက်၌ ထားရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကတိပြုခဲ့ကြလေသည်။
 ကွမ်းထိုက် သူ၏ကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင်သည်နှင့် နောက်

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တဆင့် တက်လိုက်လေသည်။

“နဂါးလေးဝမ်းလီက သေမင်းလွင်ပြင်မှာ ရှုံးနိမ့်သွားပြီးတဲ့ နောက် အရူးမီးပိုင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခုလည်း သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေတွေကို သစ္စာဖောက်တွေ၊ သူတို့ သစ္စာဖောက်တာကြောင့် ရှုံးနိမ့်ရတာလို့ စွပ်စွဲပြီး လိုက်သတ်နေတယ်။ သူဟာ တကယ့် အန္တရာယ်ကောင်လေးပဲ”

ရောက်ရှိနေကြသော ဒေသခံခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့၏ဩဇာ တည်မြဲရေးအတွက် မန်ချူးနှင့် ဆက်ဆံဖို့ ဝန်မလေးကြ သူများ ဖြစ်ရကား သူတို့ကိုလည်း ဝမ်းလီက သစ္စာဖောက်ဟု သတ်မှတ်ကာ ဒုက္ခပေးမည်ကို စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

“ဝမ်းလီက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ လျှောက်လုပ်နေတာ”

“တော်ကြာ ကျုပ်တို့ကိုပါ သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲပြီး ဒုက္ခပေးဦးမလား မသိဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ညည်းတွားလိုက်ကြလေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“ဝမ်းလီဟာ ခုချိန်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ကို သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဘာမှလုပ်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ အချိန်ရောက်ယင် သူဦးကျိုးသွားမှာပါ”

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က...

“ဝမ်းလီကို သည်လိုတော့ လျော့တွက်မထားစေချင်ဘူးဗျ”

အခြားတစ်ယောက်က...

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ နဂါးရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို မေ့ထားလို့ မရဘူး။ ဝမ်းလီရဲ့အဘိုး ‘တောင်ပေါ်’ နဂါးဝမ်းထင်းလုံဟာ နာမည်ကျော်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

နောက်တစ်ယောက်က...

“ဝမ်းလီက ဖူးချိုကို ဆုံးမလိုက်ပြီဆိုတော့ သူက သစ္စာဖောက်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လောင်တနဲ့ ကျိုဝင်းရီကိုလည်း ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

ထိုစဉ်...

အစောင့်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အစောင့် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“နယ်စားကြီးနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေအတွက်ဆိုပြီး လူတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု လာပေးသွားပါတယ်”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

အစောင့်က ကြိမ်ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ဆွဲယူလာလေသည်။

ကွမ်းထို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ကွမ်းဖေးရှိက ခြင်းတောင်းကို ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

ကွမ်းထိုက...

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လက်ဆောင်လာပေးတဲ့လူကော”

အစောင့်က...

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောမသွားပါဘူး၊ လက်ဆောင်
ပစ္စည်းပေးပြီးကာနဲ့ ဈာန်ချင်း ပြန်ထွက်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကွမ်းထို မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောမသွားပုံထောက်ယဉ်
ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ သတိထားပြီး ဖွင့်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကွမ်းဖေးရှိက သတိထားပြီး ခြင်းတောင်းကို ဖွင့်လိုက်လေ
သည်။

ကြိမ်ခြင်းတောင်းထဲ ပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို
မြင်လျှင်...

“ဟာ”

ကွမ်းဖေးရှိ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်နှင့် မတော်တဆ တိုက်မိသွားခြင်းကြောင့် ခြင်း
တောင်းမှောက်သွားကာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမှာ ခြင်းတောင်းအပြင်
ဘက်သို့ ထွက်ကျလာလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ခေါင်းပြတ်ကြီးက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပမာ စားပွဲပေါ်
လိမ့်သွားလေသည်။

“ဟင်”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ဟာ”

“အမယ်လေး”

အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြတော့သည်။

ဝရန်းသုန်းကား ခုန်ထလိုက်ကြသည်။ ထိုင်ရာမှထကာ
နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

အားလုံးသည် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြောက်
လန့်တကြား ကြည့်နေကြ၏။

ကွမ်းထိုက...

“လောင်တ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

နဂါးလေးသည် ဖူးချိုကိုသာမက လောင်တကိုပါ သုတ်သင်
လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းထိုသည် လောင်တ၏ဦးခေါင်းကို ကြည့်ယင်း...

“နဂါးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစီအစဉ် တစ်ခုခု လုပ်မှ ဖြစ်
တော့မယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ဖောက်များ သူရဲဘောကြောင်သူများ ပါဝင်လာတော့မည် မဟုတ်ပါ
ချေ။

ရဲဝံ့သူများ၊ အမိမြေအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့သူများနှင့် ကျူး
ကျော်သူများ၊ သစ္စာဖောက်များအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းမည့် သူရဲ
ကောင်းများသာ ပါဝင်လာတော့မည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

မားဟူနှင့် နဂါးလေးဝမ်းလီတို့သည် နဂါးတပ်ဖွဲ့ကို ပြန်
လည်စုစည်းတူထောင်ယင်း အလုပ်များက မအားမလပ်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ကောက်ကျင်းနယ်စားဆီက ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်
လာပါတယ်”

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က လာသတင်းပို့လေသည်။

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကွမ်းဆိုက ဘာတွေ ဉာဏ်များဦးမလဲ မသိဘူး”

မားဟူက...

“တကယ့် အတ္တသမားကြီး၊ သူ့ကို ယုံလို့မရဘူး၊ သတိ
ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“တို့သွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားက ဖိတ်စာပို့လိုက်သည်ဆိုပြီ။

ဖိတ်စာ

ဝမ်းလီသည် နဂါးလေး ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ
ဖြစ်လေသည်။

သစ္စာဖောက်များအား ချေမှုန်းသုတ်သင်လိုက်ပြီးနောက်
သူနှင့် ပြန်ပြီးလက်တွဲလိုသူများ အလျှိုလျှို ပေါ်ပေါက်လာလေ
သည်။

မားဟူ ဝမ်းသာနေသည်။

နဂါးအဖွဲ့ကြီး ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်
သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာမည့် နဂါးအဖွဲ့ကြီး၌ သစ္စာ

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရောက်လာသည်မှာ မြင်းလည်းတစ်စီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။
 ဝမ်းလီနှင့် မားဟူတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 မားဟူက...
 “ဖိတ်စာဆိုပြီး မြင်းလည်းတစ်စီး ဖြစ်နေပါလား”
 ဝမ်းလီက...
 “ကောက်ကျင်းနယ်စားက ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်လိုက်တာ
 အကြောင်းရှိမယ်”
 မားဟူက မြင်းလည်းသမားကို လှမ်းပြောလိုက်၏။
 “ဟေ့ မင်းတို့ ဖိတ်စာက ဘယ်မှာလဲ”
 မြင်းလည်းသမားက...
 “မြင်းလည်းထဲမှာ ရှိပါတယ် ဆရာ”
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 “ကွီ”
 မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ
 လေသည်။
 ထိုလူက ဝမ်းလီကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။
 “ဖိတ်စာဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ”
 ဝမ်းလီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။
 ထိုလူကား ဝမ်းလီက ဆုံးမရန် လိုက်ရှာခဲ့သော်လည်း လုံးဝ
 မတွေ့ခဲ့ရသည့် မြားတစ်ခေါင်းဆောင် ကျိုင်ဝင်းရီ ဖြစ်နေပါတော့
 သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

“လူယုတ်မာ”
 ဝမ်းလီ ဒေါသထွက်သွားသည်။
 ခါးမှ ဓားကို ခြမ်းခနဲ မြည်အောင် ဆွဲထုတ်ကာ တဟုန်ထိုး
 ပြေးသွားပြီး ကျိုင်ဝင်းရီအား ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလီ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။
 သစ္စာဖောက်များကြောင့် သူရဲကောင်းများစွာ ကျဆုံးခဲ့ရ
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 ကျိုင်ဝင်းရီကို တွေ့သည်နှင့် ဓားဆွဲကာ တိုက်ခိုက်မိလိုက်
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ကျိုင်ဝင်းရီ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါ။
 ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း မပြုပါ။
 ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
 ဝမ်းလီ၏ဓားချက်ကလည်း ကျိုင်ဝင်းရီ၏လည်ဂုတ်ပေါ်
 ကျရောက်သွားခြင်း မရှိပါ။
 မားဟူက အချိန်မီ တားဆီးထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
 သည်။
 မားဟူက...
 “သူက အကြောင်းမရှိဘဲ လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို သတ်

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ လာဝံ့တာ၊ ဘာကြောင့်လဲ မင်း မသိချင်တော့ဘူးလား”

ဝမ်းလီ စိတ်လျော့လိုက်သည်။

ဓားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျိုင်းဝင်းရီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကဲ ဘာအတွက် ကျုပ်ကို လာတွေ့တာလဲ ပြောပါ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်လေသည်။

ကျိုင်းဝင်းရီက...

“ကောက်ကျင်းနယ်စား ကွမ်းထိုက် အားလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက် တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်သူတွေ အရေးကို ဆွေးနွေးချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းလီက...

“ကျူးကျော်သူတွေ အရေးကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

ကျိုင်းဝင်းရီက...

“နယ်စားကြီးဟာ ဒေသခံတွေနဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေသာမက နန်းတွင်းက တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ပါ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ထားပါတယ်၊ နန်းတွင်းတပ်ဖွဲ့တွေဟာ မန်ချူးတွေကို တွန်းလှန်ပြီး အောင်ပွဲတွေ ရနေပါပြီ၊ မန်ချူးတွေဟာ ရှေ့မတိုးနိုင်တဲ့အပြင် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်နေရပါပြီ၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့ မြေပေါ်က မောင်း

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ထုတ်နိုင်တော့မယ်လို့ နယ်စားကြီးက ယုံကြည်ထားပါတယ်ဗျာ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ဝမ်းလီနှင့် မားဟူတို့က လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ကျိုင်းဝင်းရီ မျက်နှာပျက်နေပါသည်။

“ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါဗျာ”

မားဟူက...

“ဒါဖြင့် နယ်စားကွမ်းထိုက်က မန်ချူးတွေကို သစ္စာခံထားတာကိုကော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“တိုင်းတပါးသား သစ္စာခံ၊ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဘယ်သူက ယုံကြည်ကြမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျိုင်းဝင်းရီက...

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်”

မားဟူက...

“ပြောစမ်းပါဦး”

ကျိုင်းဝင်းရီက...

“နယ်စားကြီးဟာ အယဉ်ကျေးတည်းက နန်းတွင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ ဒါကို မန်ချူးတွေ သိသွားယဉ် မလွယ်ပါဘူး၊ သို့ပန်းဘဝနဲ့ အဖမ်းခံနေရတော့လဲ နန်းတွင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆက်

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွယ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ မန်ချူးတွေကို သစ္စာ
ခံပေါင်းသင်းပြီး နယ်စားရာထူး ပြန်ရယူလိုက်တာပါ။ ဒါမှ မန်ချူးတွေ
ယုံကြည်စိတ်ချနေတော့ လှုပ်ရှားခွင့်ရနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

မားဟူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝမ်းလီကို မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက...

“နယ်စားကြီးဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဉာဏ်အမွှော်အမြင် ကြီးတာလား၊ သူနဲ့ သွားတွေ့မှ သိနိုင်
မှာပဲ”

ကျိုင်းဝင်းရီက...

“နယ်စားကြီးက မန်ချူးတွေရဲ့ ယုံကြည်မှု ရရှိအောင် သေ
မင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲမှာ မင်းသားလေးကွမ်းဖေးရှိကို ဆားမူထိုင်ဘက်
က ရပ်တည်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆားမူထိုင်က
လုံးဝယုံကြည်သွားပါတယ်၊ နယ်စားကြီးကလည်း အခွင့်အရေးရတုန်း
ဒေသခံတွေ၊ မျိုးချစ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းစုစည်းမယ်၊ ခုခံမယ်၊
အင်အားစုတွေကို သူသိမ်းသွင်းထားလိုက်ယင် မန်ချူးတွေအတွက်
အန္တရာယ်တွေ လျော့ပါးသွားမယ်လို့ တင်ပြတာကို ဆားမူထိုင်က
လက်ခံခဲ့ပါတယ်”

ဝမ်းလီ ငြိမ်နေ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“တကယ်တော့ နယ်စားကြီးဟာ မန်ချူးတွေကို အယုံသွင်း
ပြီး ဒေသခံတွေ အားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်လာအောင် စည်းရုံးပြီး
တာနဲ့ အားလုံးစုပေါင်းပြီး မန်ချူးတွေကို တွန်းလှန်သွားမှာပါ”

ကျိုင်းဝင်းရီက သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက မားဟူကို မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မားဟူက...

“ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ငါက နယ်စားကြီးနဲ့ သွားတွေ့မယ်ဆိုယင်ကော”

“ဒါတော့ ငါသဘောမကျဘူး”

မားဟူက ချက်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မားဟူက...

“သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေယင် အရေးမကြီးပေမယ့်
ထောင်ချောက် ဖြစ်နေယင် ကျိန်းသေဒုက္ခရောက်မှာပဲ၊ သူတို့ဆီကို
ရောက်သွားပြီးမှတော့ နောက်ဆုတ်စရာလမ်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး”

ဝမ်းလီက...

“ထောင်ချောက်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားဟူက...

“ဝမ်းလီ၊ မင်းသွားချင်လို့လား”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာထူးမှာရှိလဲကွာ”

“နယ်စားကြီးရဲ့ အင်အားလည်း မသေးဘူး၊ သူကသာ တကယ်တမ်း ငါတို့နဲ့ လက်တွဲမယ်ဆိုယင် ငါတို့အင်အား ပိုပြီး ကြီးမားလာလိမ့်မယ်”

ကောက်ကျင်းနယ်စားကပါ၊ ပူးပေါင်းလာမည်ဆိုလျှင် မန်ချူးများအား မောင်းထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ခိုင်မာတောင့်တင်းသော အင်အားစုကြီး ဖြစ်လာမည်ဟု မလွဲဇကန် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နယ်စားကြီးနှင့် ပူးပေါင်းလိုစိတ် ဝမ်းလီထံ၌ ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မားဟူက...

“နယ်စားကြီး မပါလဲ၊ ငါတို့ဘာသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ နဂါးတပ်၊ ဖွဲ့က လူဟောင်းတွေကော၊ တခြားလူသစ်တွေကော လာပြီး ပူးပေါင်းနေကြပြီ မဟုတ်လား၊ နယ်စားကြီးဆီကို စွန့်စားပြီး မသွားသင့်ဘူးလို့ ငါယူဆမိတာပဲ”

ဝမ်းလီက...

“ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ငါ့ကို အကောက်ကြံမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူတို့က ငါ့ကို ရသွား

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

တော့ကော ဘာထူးမှာရှိလဲ၊ တို့အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နဂါးအဖွဲ့ဟာ ဆက်ရှိနေဦးမှာပဲ၊ ကျူးကျော်သူတွေကို ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်သွားကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

မားဟူသည် ‘ဝမ်းလီအား တားဆီး၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိတ်ဆုံမြို့...။

မိတ်ဆုံမြို့တွင် ရှေးယခင်ကတည်းက ဒေသခံခေါင်းဆောင်များ စုဝေးကာ ဒေသအရေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည့် ဂေဟာတစ်ခု ရှိခဲ့လေသည်။

ယခု...

နယ်စားကြီးကွမ်းထိုက် ဒေသခံခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ မိတ်ဆုံမြို့ဂေဟာ၌ ဝမ်းလီနှင့် တွေ့ဆုံမည်ဟု ချိန်းဆိုခဲ့လေသည်။

ဝမ်းလီတစ်ယောက်ထဲ မိတ်ဆုံမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မားဟူ အပါအဝင် လူရင်းများက လိုက်ခဲ့လိုသော်လည်း အန္တရာယ် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ ဝမ်းလီတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားတာနဲ့စာယင် ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်ရတာက တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ နဂါးတပ်ဖွဲ့ကို ဆက်ပြီး ဦးဆောင်မယ့် ခေါင်းဆောင်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းလီ၏စကားကို လက်ခံပြီး မားဟူတို့အားလုံး မလိုက်ဖြစ်ကြတော့ချေ။

ဝမ်းလီ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိတ်ဆုံမြို့လေးမှာ အေးချမ်းသာယာကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အန္တရာယ်၏အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းလီ စိတ်

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

အေးသွားရလေသည်။

မိတ်ဆုံဂေဟာသို့ အရောက် မြင်းကို နှင်လိုက်လေသည်။

မိတ်ဆုံဂေဟာသည်လည်း အေးချမ်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ဝမ်းလီက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဂေဟာရှေ့သို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“နဂါးလေး၊ သည်ကို မလာနဲ့ သည်နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားပါ”

အော်ပြောသံနှင့်အတူ ဂေဟာထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာလေသည်။

ထိုလူကား မင်းသားလေးကွမ်းဖေးရှိ ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပါသည်။

“နဂါးလေး၊ မင်းကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်၊ မြန်မြန်ပြေး”

ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မန်ချူးသိုင်းသမားများ ဟိုမှသည်မှ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်းလီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေပြီတကား။

ဝိ၍ အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ကွမ်းပေးရှိက သူ့ဘက်မှ
ရပ်တည်ကာ ထောင်ရွှေကံတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း အချိန်မီ လာရောက်
သတိပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မတရားမလုပ်နဲ့”

ကွမ်းပေးရှိသည် ဝမ်းလီအား ဖမ်းဆီးရန်၊ ထွက်လာသူများ
ကို တားဆီးရန် ကြိုးစားယင်း ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံရပြီး...

“အား”

မြေပေါ်လဲကျ သတိလစ်မေ့မျောသွားတော့သည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားများသည် ဝမ်းလီအား အထပ်ထပ် ဝိုင်း
ရံထားလိုက်ကြလေသည်။ ဝမ်းလီ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“နဂါးလေးတဲ့ဟေ့”

ဝိုင်းရံထားသူများအား တကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

အပေးအယူ

“အဟွတ်...အဟွတ်”

ဆားမူထိုင်က ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်သည်။

လုပ်ကြံခံရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ကျန်းမာရေးက
မူလအတိုင်း ပြန်ကောင်းမလာတော့ဘဲ အလွန်ပင် ချူချာသွားတော့
သည်။

မန်ချူးသို့ ပြန်ကာ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်၍ အနားယူသင့်ပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဆားမူထိုင် ပြန်မသွားနိုင်သေးခြင်းမှာ ဝမ်းလီ
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက်ထားသော ဒေသများကို အခိုင်အမာ ခြေကုပ်ယူ
ထားနိုင်ရန် နဂါးလေးကို ဖယ်ရှားနိုင်မှဖြစ်မည်ဟု ဆားမူထိုင်
ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေသည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆားမူထိုင်က ရေအေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော ဝမ်းလီကို တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ခဏခဏ ချောင်းဆိုးနေတာ စိတ်မရှိပါနဲ့”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

မိတ်ဆုံပေတာမှ ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထို၏ ထောင်ချောက်ကြောင့် ဝမ်းလီ အဖမ်းခံခဲ့ရလေသည်။

နယ်စားကွမ်းထိုက အစောင့်အရှောက် အထပ်ထပ်ဖြင့် ဝမ်းလီကို ဆားမူထိုင်ထံသို့ ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

ဆားမူထိုင်က...

“ကျုပ်လူတွေ မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မှာထားတာ”

ဝမ်းလီက...

“ဒါလည်း အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

ဆားမူထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလီ၊ မင်းဟာ တကယ့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲမယ်၊ ကျုပ်တို့ သစ္စာခံမယ်ဆိုယင် မင်းကို တောင်ပေါ်ဒေသမကဘူး၊ ကောက်ကျင်းနဲ့ တာလီနယ်တွေကိုပါ အပိုင်စားပေးမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ဝမ်းလီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆားမူထိုင်က...

“ချက်ချင်းမဆုံးဖြတ်နဲ့ဦးလေ၊ အချိန်ယူ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပြီးမှ..”

ဝမ်းလီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စအတွက် ကျုပ်က အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားနေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဆားမူထိုင် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကျုပ်တို့ရဲ့အင်အား ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေတာ ဘာများအကျိုးရှိမှာလဲ၊ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲယင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေသွားရမှာပဲ၊ ဒါကို မင်းသိပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နေတာမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တိုက်ပွဲထဲမှာပဲ ကျဆုံးသွားရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားပါဗျာ”

“ဪ”

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်တို့ဟာ အမိမြေပေါ် ကျူးကျော်လာသူတွေကို တိုက်ခိုက်နေတာပါ။ ရာထူးဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရွှေငွေစည်းစိမ် ဘာတွေမှ မက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းတပါးသား လက်အောက်ခံဘဝမှာ နေရတာထက် အမိမြေ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်ရတာက ပိုမြတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာ၊ ကျုပ်တို့တန်ဖိုးထားဆုံး အရာ ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ အမိမြေပါပဲဗျာ”

ဆားမှုထိုင်၏မျက်နှာ ညှိုးသွားလေသည်။

ဝမ်းလီအား မည်သို့မျှ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းလီ၊ ငါပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို ငြင်းပယ်မယ်ဆိုယင် မလွဲမရှောင်သာဘဲ မင်းကို သေဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလီ ရင်ကော့လိုက်သည်။

“တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်သူတွေကို ခူးထောက်ရမှာ ထက် အမိမြေအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ယင်း အသက်စွန့်ရတာကို ကျုပ်တို့ပြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

ဆားမှုထိုင်က သူ၏လူများကို လက်ဝေယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ခေါ်သွားတော့”

ဆားမှုထိုင်၏လူများက ဝမ်းလီအား ဆွဲခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“ဝမ်းလီကို သေဒဏ်ချလိုက်ပြီ”

“မိတ်ဆုံမြို့ လူထုရှေ့မှာ ကွပ်မျက်လိမ့်မယ်”

ထိုသတင်းစကားများသည် အရပ်ဒေသအသီးသီးသို့ တော

မီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ခံပြင်းဒေါသထွက်ကုန်ကြ၏။

မျက်ရည်ကျသူများ၊ အော်ဟစ်ငိုယိုသူများလည်း မရှားပေ။

မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်

သွားလေတော့သည်။

မားဟူက...

“မိတ်ဆုံမြို့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ဝမ်းလီကို ကယ်တင်ရမယ်”

နဂါးအဖွဲ့သားအားလုံး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြသည်။

ယခုချက်ချင်းပင် သွားရောက်တိုက်ခိုက်မည် တက်ကဲ ဖြစ်နေကြ၏။

သို့သော်...

မည်သူမျှ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

အကြောင်းမှာ...

မိတ်ဆုံမြို့တွင် ဆားမှုထိုင်ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်သော တပ်ဖွဲ့

ကြီးနှင့် ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုနှင့် အပေါင်းအပါများ အင်

အားအလုံးအရင်းဖြင့် ရောက်ရှိနေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူတိုင်းလူတိုင်းက ဝမ်းလီအား မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်
ယောက် အဖြစ် သိရှိထားကြသည်။
လေးစားကြည်ညိုကြသည်။
ကယ်တင်လိုကြသည်။
မည်သို့ဆိုစေ ဝမ်းလီအား ကယ်တင်နိုင်စရာလမ်း မမြင်ပါ။
အားလုံးသည် ဝမ်းလီ ကွပ်မျက်ခံရမည့် အဖြစ်ဆိုးကို
ကြည့်ပြီး လက်မှိုင်ချနေကြဖို့သာ ရှိကြပေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

နဂါးလေးဝမ်းလီအား လက်ရဖမ်းဆီးကာ ကွပ်မျက်သုတ်
သင်နိုင်ခြင်းသည် ဆားမူထိုင်အတွက် အလွန်ကြီးမားသော အောင်
မြင်မှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။
ထို့အတူ...
ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုအတွက်လည်း မဟာအောင်
မြင်မှုကြီး ဖြစ်လေသည်။
ထူးခြားသည်မှာ...
ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုသည် ဝမ်းလီ ကိစ္စနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနိုင်ခဲ့သည်။
ခေါင်းမောရင်ကော့နိုင်ခဲ့သည်။
မန်ချူးစစ်သူကြီးဆားမူထိုင်မှာမူ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။
ဆားမူထိုင်သည် ဝမ်းလီကို ချီးကျူးသည်။
လေးစားသည်။
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။
ဝမ်းလီ၏မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို ဂုဏ်ယူသည်။
ထို့ကြောင့် ရန်သူပင် 'ဖြစ်သော်လည်း မိတ်ဆွေပမာ
သဘောထားခဲ့သည်။
ဝမ်းလီအား ကွပ်မျက်ရသည်ကို မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိလေ
တော့သည်။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုသည် ဆားမှုထိုင်အား ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ဆားမှုထိုင် ချက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိ သဖြင့်...

“လူကြီးမင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးက...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဆားမှုထိုင် လက်ကာပြလေသည်။

“ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားကို မြို့စောင့်တပ်နဲ့ တွဲ ဘက်တာဝန်ချထားပေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စ နဲ့ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာလဲ ပြောပါဦး”

ကွမ်းထိုက...

“အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု တင်ပြစရာ ရှိလို့ပါဗျာ”

“ဘယ်လိုသတင်းများလဲ”

“ဝမ်းလီရဲ့လူတွေဟာ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး မြို့ထဲ ဝင်လာနေကြတာကို တွေ့နေရပါတယ်၊ အဲဒါ...”

ဆားမှုထိုင်က...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ဝင်လာပါစေ”

ထိုစကားကြောင့် ကွမ်းထို အံ့သြသွားလေသည်။

“သူတို့က ဝမ်းလီကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ် ထင် ပါတယ်”

ဤတွင် ဆားမှုထိုင်က လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဝမ်းလီဟာ သူ့လူတစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေ

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ယင် အသက်စွန့်ပြီး ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင်တော့ သူ့ကိုလာပြီး ကယ်တင်တာ ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကွမ်းထိုက ဆားမှုထိုင်အား နားလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက် လေသည်။

ဆားမှုထိုင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကြောင့် သူ့လူတွေပါ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို သူလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကွမ်းထို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“မြို့ထဲ ဝင်လာတဲ့ လူတွေတွေမှာ လက်နက်တွေ ယူဆောင် လာတာကို တွေ့ခဲ့သေးသလား”

ကွမ်းထို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မြို့စောင့်တပ်က သေသေချာချာ ရှာဖွေပြီးမှ မြို့ထဲ ဝင် ခွင့်ပြုပါတယ်၊ လက်နက်တွေ ယူလာတာတော့ မတွေ့ရပါဘူး”

ဆားမှုထိုင်က...

“လက်နက်မပါရင် ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုမဆို မြို့ထဲဝင်ခွင့် ပေးရမယ်လို့ ကျုပ်အမိန့်ထုတ်ထားတယ်၊ ဝမ်းလီရဲ့လူတွေ ဝင်လာ နိုင်အောင်ပေါ့၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

ကွမ်းထို ငြိမ်နေလိုက်၏။

ဆားမှုထိုင်က...

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝမ်းလီရဲ့လူတွေကို ဝမ်းလီ ဘယ်လိုကွပ်မျက်ခံရတယ်ဆိုတာ တွေ့မြင်သွားစေချင်လို့ပဲ”

သူတို့ကြည်ညိုလေးစားအားထားကြသော နဂါးလေးဝမ်းလီသည်ပင်လျှင် နောက်ဆုံး၌ ဖမ်းဆီးကွပ်မျက်ခံရသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ဝမ်းလီ၏လူများ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားစေရန် ဆားမူထိုင်က ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“နယ်စားကြီး နားလည်သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဆားမူထိုင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းကို တင်ပြစရာတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”

“ဝမ်းလီကို ခင်ဗျားက ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းပေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ပြောချင်တာလား”

ကွမ်းထို ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဆားမူထိုင်က...

“ဝမ်းလီကို အသေရရ အရှင်ရရ မိအောင် ဖမ်းပေးနိုင်ရင် အလိုရှိရာ ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်မယ်လို့ ကျုပ်ကြေငြာခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ကွမ်းထို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အသက်ကြီးပါပြီ၊ ကျုပ်အတွက် ဘာမှ မလိုတော့ပါ

ဘူး”

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့သားအတွက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဆားမူထိုင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သားဟာ အလားအလာရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကဲ သူ့အတွက် ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါဦး”

ကွမ်းထိုက...

“သူ့ကို ကျုပ်ရဲ့ရာထူး လွှဲပြောင်းပေးချင်လို့ပါ”

ကွမ်းထိုသည် နယ်စားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ မရနိုင်ပါ။

ဆားမူထိုင်၏သဘောတူညီမှုနှင့် ထောက်ခံချက် ရရှိမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဆားမူထိုင်က...

“အင်း ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ လူငယ်တွေကို တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးတာက သဘာဝကျပါတယ်”

“လူကြီးမင်း သဘောတူတယ်ဆိုရင်...”

ဆားမူထိုင်က...

“ခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ခင်ဗျားရဲ့သားက ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ကွမ်းထို ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းထို ကျေနပ်နေ၏။

သို့သော်...

ကွမ်းပေးရှိက မကျေနပ်ပါ။

သူက သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသည်။

သူ၏ဖခင်က သူ့အား ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ကွမ်းထိုက...

“အခုတော့ ဖေဖေရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်
အောင်မြင်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့သားဟာ နယ်စားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ၊
ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ လူတွေလဲ မရှိတော့ဘူး”

ကွမ်းပေးရှိက...

“ဖေဖေက ဝမ်းလီကို အဓိကထားနေတာလား”

“အို ဖေဖေတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်ကမလဲ ဆားမူထိုင်လို့
လူစားမျိုးကတောင် ဝမ်းလီကို အင်မတန် အရေးထားခဲ့တာ၊ အခု
တော့ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

ကွမ်းပေးရှိက ဖခင်ကြီး၏စကားကို လက်မခံပါ။

“ကျွန်တော်ကတော့ မပြီးဆုံးသေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝမ်းလီက ဘယ်တော့မှ သေဆုံးသွားမှာ မဟုတ်လို့ပါ
ဖေဖေ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကွမ်းထို ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“ဝမ်းလီက မနက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန်မှာ သေသွားတော့မှာ
ကွ”
ကွမ်းပေးရှိသည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ချာခနဲ လှည့်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

နေမွန်းတည့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆုံဂေဟာရှေ့၌ ဆောက်လုပ်ထားသော စင်မြင့်အနီး၌
လူအများ စုရုံးရောက်ရှိနေကာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေ
ပါတော့သည်။

သို့သော် ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုအား ကြည့်ရှုဖို့ ပျော်ရွှင်ကာ
စုရုံးရောက်ရှိလာကြခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ညှိုးလျှော့နှုန်းလျနေကြသည်။

မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေကြသည်။

သူရဲကောင်းဝမ်းလီအား ကြိုးပေးကွပ်မျက်သည်ကို ကြေ
ကွဲစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မားဟူနှင့် မိတ်ဆွေများလည်း လူအုပ်ကြီး ကြားထဲ၌ ရှိနေ

ကြ၏။

သူတို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို ကွမ်းထိုတို့ သိရှိထားပါသည်။
သို့သော်...

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ လစ်လျူရှုထားကြသည်။

မားဟူတို့က ဝမ်းလီအား ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြမည်
မဟုတ်ပါလား။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“တူး...တူး”

စူးရှသော ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းသည်တော်တစ်စုသည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား
ခေါင်းစွပ်နှင့်စွပ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။

နဂါးလေးဝမ်းလီ ဖြစ်သည်။

မားဟူသည် ဝမ်းလီအား ကြိုးပေးကွပ်မျက်မည့် စင်မြင့်
ပေါ်သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး အသားများ
ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာလေသည်။

တိတ်တဆိတ် လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသော နဂါးအဖွဲ့
သားများသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြလေသည်။

သို့သော်...

မည်သူကမှ တိုက်ပွဲကို ဖန်တီးခြင်း မရှိဘဲ တဏှာအတွင်း
မှာပင် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

ဆားမှုထိုင်နှင့် ကွမ်းထိုတို့ကလည်း အခြေအနေ စောင့်
ကြည့်နေကြလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

ဝမ်းလီ၏လူများ လှုပ်ရှားလာသည်နှင့် ဆုံးမရန် စီစဉ်ထား
ပြီး မဟုတ်ပါလား။

ဆားမှုထိုင်က လူတစ်ယောက်၏အသားကို နာကျင်စေခြင်း
ထက် စိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းက စစ်မှန်သော အောင်
နိုင်မှုမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ခံယူထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဝမ်းလီအား ကွပ်မျက်သည်ကို လာ
ရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် နဂါးအဖွဲ့သားများအား လှစ်လျူရှုထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ပါးကွက်သားများက ဝမ်းလီ၏လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းစွပ်
လိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဝမ်းလီကို မေးလိုက်ကြသည်။

“မန်ချူးဘုရင်ရဲ့ သစ္စာကို ခံယူမလား၊ အပြစ်ပေးခံမလား”
ဝမ်းလီက...

“တိုင်းတပါးသားတွေကို ကျုပ်က ခူးထောက်မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြပေတော့”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ပါးကွက်သားများက ဝမ်းလီကို စီရင်ရန် အသင့်ပြင်
လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလီက လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိတ်သတ်ကြီး
ကို ကြည့်ကာ...

“အမိမြေကို ချစ်မြတ်နိုးကြပါ”

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်သူတွေကို မောင်းထုတ်ကြ”
ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်လေသည်။
ထို့နောက်...
“ဂျိုး”

ပါးကွက်သားများက ကြိုးစင်ဒေါက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

မားဟူ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။
ဝမ်းလီ ကွပ်မျက်နေပုံမှာ သူ၏မျက်စိထဲမှ ဘယ်သောအခါ
မှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။
ဝမ်းလီကား သေဆုံးသွားချေပြီ။
သူရဲကောင်းပီသစွာ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူ့ကျွန်မခံ တွန်းလှန်ကြရန် အား
လုံးကို တိုက်တွန်းသွားလေသည်။

မားဟူက...

“ဝမ်းလီတောင် အသက်စွန့်ရဲသေးတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကကော
ဘာကြောင့် အသက်မစွန့်ရဲရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သူ၏အနီး၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသူများ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်လာကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ ဝမ်းလီနဲ့ တသွေးထဲ တသားထဲပါ၊ သူက
ရှေ့က လမ်းပြသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် လိုက်မသွားရဲရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုလို ထိုင်ပြီး မှိုင်းတွေငေးမောနေတာကိုသာ
ဝမ်းလီသိသွားယင် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဆားမူထိုင်က ကျုပ်တို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွားအောင်
အားလုံးရှေ့မှာ တမင် ဝမ်းလီကို ကွပ်မျက်ပြလိုက်တာ”

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလာကြလေသည်။

မားဟူက...

“ဝမ်းလီက တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းလီတွေ ထောင်သောင်းချီပြီး ရှိတယ်ဆိုတာ သက်သေပြရမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

အားလုံးက မားဟူ၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

မားဟူက...

“ခုချိန် ဝမ်းလီသာ ရှိနေယင် ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ”

အားလုံး ငြိမ်ကျသွားကြ၏။

မားဟူက...

“ဝမ်းလီက ကျူးကျော်သူတွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစား မှာပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

အားလုံး ထောက်ခံလိုက်ကြပြန်လေသည်။

မားဟူက...

“ကျုပ်တို့က ထိုင်ခိုင်းနေကြတယ်၊ သည်တော့ အခုပဲ ကျုပ်တို့အားလုံး ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ထားလိုက်ပြီး လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သွားကြမယ်”

သူက ရုတ်တရက် ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တောင်ပေါ်ရွာတွေက အင်အားကို စုဆောင်း

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ်ပြန်ပြီး အင်အားစု ဆောင်းပါ၊ ပြီးယင် သေမင်းလွင်ပြင်မှာ ဆုံတွေ့ကြမယ်၊ ဝမ်းလီ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ ရွှေတံခါးမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ကြမယ်”

“တိုက်မယ်...တိုက်မယ်”

အားလုံးသည် တက်ကြွစွာဖြင့် မားဟူ၏စကားကို လက်ခံ လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အင်အားစုဆောင်းရန် ကိုယ့်ဒေသသို့ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် မကြာမီ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာတော့ မည် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီ မရှိသော နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် ကျူးကျော်သူများအား ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုသည် သားဖြစ်သူ ကွမ်းဖေး ရှိအပေါ် များစွာမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

ကွမ်းဖေးရှိသည် သူတို့ နယ်စားမျိုးရိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆက် လက်စောင့်ထိန်းသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

မန်ချူးတို့ကြောင့် အခက်ကြုံရပြီး မျိုးဆက်ပြတ်မလို ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် မူလဘဝကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် နယ်စားဘဝအား စွန့်လွှတ်ခြင်းမျိုးကို

သူ ဘယ်တော့မှ အရောက်ခံတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကွမ်းဖေးရှိသည် နယ်

စားကြီး ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။

ဆားမှုထိုင်ကလည်း ထောက်ခံမှုပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၏နဂါးစားကိုပင် ကွမ်းဖေးရှိကို ချီးမြှင့်ခဲ့သေးသည်
မဟုတ်လား။

နောင်တစ်ချိန်တွင် တောင်ပေါ်ဒေသ ကောက်ကျင်းနယ်
နှင့် တာလီနယ်တို့သည် ကွမ်းဖေးရှိ၏ဩဇာ လွှမ်းမိုးရာ နယ်မြေ
များ ဖြစ်လာရပေမည်။

သို့သော်...

ကွမ်းထို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရာများ ပေါ်ပေါက်လာ
လေတော့သည်။

ကွမ်းဖေးရှိက သူ့အား ကတိမတည် ကောက်ကျစ်သူဟု
သတ်မှတ်ကာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ရှားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုက နဂါးတပ်သည် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာ
ပြီး သေမင်းလွင်ပြင်သို့ စုရုံးချီတက်လာနေပြီဟူသော သတင်းများ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဝမ်းလီက သေသွားပြီ၊ နဂါးတပ်ဖွဲ့က ဘာကြောင့် ဆက်
ပြီး ရှင်သန်နေရတာလဲ”

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

ကွမ်းထို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့မှ...

“အမျိုးချစ်တို့စိတ်၊ သူ့ကျွန်မခံချင်တဲ့စိတ်ဟာ ဘယ်တော့မှ

သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘဲ ထာဝရရှင်သန်နေမှာပါ
လား၊ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြတယ်၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန် မရှိကြဘူး၊
ဒါပေမယ့် အမိမြေအတွက်ဆိုယင် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘဲ
အသက်တောင် စွန့်ပုံကြတယ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဟာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်း
ယှဉ်လို့ မရအောင် အဖိုးတန်တယ်၊ အမိမြေကို အသက်ထက် ပိုတန်
ဖိုးထားသင့်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘော
ပေါက်ထားကြပါလား”

သူသည် အတ္တကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး မည်သူနှင့်မျှ
မယှဉ်နိုင်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဟု
အတွေးဝင်လာသောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ အိပ်ရာထဲ ဘုန်း
ဘုန်းလဲသွားလေတော့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်...

ဆားမှုထိုင်က သေမင်းလွင်ပြင်သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ
သည့် နဂါးတပ်အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရာ၌ ပါဝင်ရန် ကွမ်းဖေးရှိ
ဦးဆောင်သော ကောက်ကျင်းတပ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်လေတော့
သည်။

နဂါးဝိညာဉ်

BURMESE
CLASSIC
COM

သေမင်းလွင်ပြင်...

သေမင်းလွင်ပြင်၌ နဂါးတပ်ဖွဲ့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အရပ်ဒေသအသီးသီးမှ မျိုးချစ်အင်အားစုများ လာရောက် စုရုံးမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆယ်ယောက်ကပ်ဖွဲ့၊ နှစ်ဆယ်တပ်ဖွဲ့ စသည်စသည်ဖြင့် အဖွဲ့ကလေးများ ရောက်ရှိ စုဝေးမိသောအခါ အင်အားရာထောင်ချီသော နဂါးတပ်ဖွဲ့ကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းလီ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် နဂါးတပ်ဖွဲ့ ပြန်လည်အသက် ဝင်လာလေသောကြောင့် ဆားမူထိုင် အံ့သြသွားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

နဂါးတပ်ဖွဲ့ကို ချက်ခြင်းနှိမ်နင်းရန် လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့များ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

နဂါးတပ်ဖွဲ့နှင့် မန်ချူးတပ်များသည် သေမင်းလွင်ပြင်၌ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့မိကြလေတော့သည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၌ နဂါးတပ်ဖွဲ့သည် တစ်ကြိမ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု ဒုတိယအကြိမ် ရင်ဆိုင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များအား ယှဉ်နိုင်ပါမည်လော။

တက်ကြွစွာ လာခဲ့ကြသော မားဟူတို့ နဂါးအဖွဲ့သားများ မှာ စစ်အင်္ဂါအစုံအလင်ဖြင့် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ရန်သူတပ်ဖွဲ့ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

ရှေ့မတိုးဖြစ်တော့ပါ။

တိုက်ပွဲကို စတင်ဖန်တီးဖို့ ရုတ်တရက် မကြိုးစားဝံ့ကြပါ။

အားလုံးသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ယင်း ရန်သူတပ်ဖွဲ့ကြီးကို ငေးမောကြည့်ကာ တွေဝေနေကြလေသည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၌ အံ့သြစရာကောင်းအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းက အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ချောက်
ခြားစရာ ဖြစ်လာသည်။

“ငါတို့ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား၊ ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းကလိုပဲ
ရှုံးနိမ့်ရဦးမှာလား”

ဟူသော အတွေးက စိတ်ပျက်အားလျော့စရာ ဖြစ်လာလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းတပ်
ဖွဲ့ကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဦးဆောင်လာသူကား ကောက်ကျင်းနယ်စားလေး ကွမ်း
ဖေးရှိ ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိ၏လက်ထဲ၌ ဝမ်းလီ၏နဂါးစားကို ကိုင်ဆောင်
လာသည်။

ကွမ်းဖေးရှိသည် တွေဝေငေးဝိုင်နေသော နဂါးအဖွဲ့သား
များရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အားလုံးမြင်သာအောင် နဂါးစားကို ဝှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

“နဂါးလေး”

ဟုလည်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

နဂါးအဖွဲ့သားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

မားဟူက...

“နဂါးလေးဝမ်းလီကွ”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဤတွင်...

“နဂါးလေး...နဂါးလေး”

ဝမ်းလီကို ချိုးကျူးဂုဏ်မြုကာ ရေရွတ်လိုက်သော အသံ
များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘နဂါးလေး’ဟူသော အသံက တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်
လောင်လာသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းက အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ကြခြင်း
ကြောင့် မြေကြီးများပင် သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည် ထင်ရတော့သည်။

သစ္စာဖောက်ဘဝဖြင့် နယ်စားရာထူး ရယူထားခြင်းထက်
မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်စွန့်ရသည်က ပိုပြီး
မြင့်မြတ်သည်ဟု ခံယူလိုက်ပြီ ဖြစ်သော ကွမ်းဖေးရှိသည် အရာရာ
အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ကာ မျိုးချစ်အင်အားစုများနှင့် လာရောက်ပူး
ပေါင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“နဂါးလေး...နဂါးလေး”

ကြွေးကြော်သံများက ဘဝဂ်ညံ့နေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ကျူးကျော်သူတွေကို အမိမြေပေါ်က မောင်းထုတ်ကြ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တို့နောက် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ ရန်သူများထံသို့
ဦးတည်လိုက်လေသည်။

“နဂါးလေး...နဂါးလေး”

“တိုက်ကြဟေ့”

“ကျူးကျော်သူတွေကို မောင်းထုတ်ကြ”

နဂါးအဖွဲ့သားများကား ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့မှတပါး
အခြားဘာကိုမှ တွေးတောမနေတော့ပါ။

နဂါးလေးဝမ်းလီ၏ဝိညာဉ်သည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေ
ကာ ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြတော့
သည်။

သေမင်းလွင်ပြင်၌ အလွန်ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်
ပေါ်လာလေတော့သည်။

မျိုးချစ်အင်အားစုများသည် တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်
သူများအား အမိမြေမှ မောင်းထုတ်နိုင်သည်အထိ ဆက်လက်တိုက်
ပွဲဝင်နေကြမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM